வெற்றி

டாகுர் சிறுகதைகள்

மொழிபெயர்ப்பு :
த. நா. குமாரஸ்வாமி

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

சென்னை - 5. :: திருச்சி - 2.

ற் பதிப்பு—1946
ண்டாம் பதிப்பு—பிப்ரவரி. 1959

விலை
ரு. 2-50

ஏஷியன் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை

முகப்பு

'சின்ன பத்ர' என்ற பெயர் ஏற்ற ரவீந்திரரின் கடிதக்கோப்பிலிருந்து கொய்த இவ்விரு தளிர்களும் அவரது சிறுகதை எழுந்த சூழ்நிலையை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் :

''சிலா இதஹ்

மே, 1893.

இப்பொழுது படகுதான் என் வீடு. இதை என் சொந்த இடமாகவே பாவிக்கிறேன். இங்கே நானே எசமானன் எல்லாம். எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். என்னைத் தடுப்பார் இல்லை. நான் உடுத்துப் பழகியிருக்கும் பழைய 'கௌன்' போன்றது இந்தப் படகும். எனக்குத் தோன்றும்பொழுது இதனுள் புகுந்துகொள்ள முடியும். மனம்போன வழி பாவனைகளுக்கு இடம் தரவோ, கற்பனையில் திளைத்திருக்கவோ, நினைத்த சமயம் படிக்கவோ, எழுதவோ, ஒன்றுமே பிடிக்காதுபோனால் மேசைமேல் ஹாய்யாகக் கால்களை நீட்டிய வண்ணம், சலிக்கும்வரை பரந்த ஆற்றையே பார்க்கவோ, விண் நிறைந்த ஒளி நிரம்பிய, ஓய்வு மல்கிய பகல் வேளைகளில் மெய்ம்மறந்து இருக்கவோ வாகான இடம், இந்தப் படகு.

பழைய நண்பர்களுடன் மீண்டும் தொடர்புவைத்துக்கொள்ளச் சிலநாட்கள் பிடிக்கும். இது முடிந்ததும் வழக்கத்தை யொட்டி ஏதாவது இரண்டு எழுத எனக்கு அவகாசம் கிட்டும். என்னைச் சுற்றி இலங்கும்

காட்சிகள் யாவும் பாந்தமாகிவிடும், முன்போல். உண்மையில் பத்மா நதியின்மேல் எனக்கு அளவற்ற ஆசை. இந்திரனுக்கு ஐராவதம் எந்த மாதிரியோ, பத்மாவும் எனக்கு அதே மாதிரி. அவள் அடக்க ஒடுக்கமான நதி அல்ல. சற்று முரடு. இருந்தாலும் அவள் அலைத்தோளினை ஆதரவுடன் தடவித் தட்டிக் கொடுப்பதென்றால் எவ்வளவு ஆனந்தம் தெரியுமா எனக்கு? இன்று அத்தகைய பத்மாவின் சாயலே மாறி விட்டது. ஓட்டம் சுருங்கி தெளிந்து ஓடுகிறாள். பசலை எக்கர் அவள் நலனை உண்டதனால் மெலிந்துவிட்டாள். தெள்ளிய நீராடையும் அவள் உடலோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அவள் போகும் எழிலே ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி. அவளது புனலாடையும் அந்த உடல் வளைவிற்கேற்ப நெளிகிறது. நான் படகில் வசிக்கும் காலங்களில் பத்மா என் வரைக்கும் வேறுவிதமான ஆளாகவே உறவாடி வந்தாள். அவளை நான் மிகைபடக் கூறுவதாக நினைக்கலாம் நீங்கள். எனக்குச் சொந்தமென்றே கருதும்பொழுது அவளை எப்படி வர்ணித்தாலும் பொருத்தமாகவே இருக்கும். இங்கே வந்தவுடன் ஒரே நாளில் கல்கத்தாவில் நான் கொண்டிருந்த நோக்கே முற்றிலும் மாறி விட்டது. நேற்று மாலை நான் அந்நகரில் என் வீட்டு மாடிமீது உட்கார்ந்து எண்ணமிட்டது ஒரு மாதிரி. இன்று பகல் படகில் அமர்ந்து நான் சிந்தனை செய்யும் விஷயமோ வேறு மாதிரி. கல்கத்தாவில் இருக்கையில், காவியச் சுவையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் இழைந்ததோர் அனுபவம் இவ்வாற்றிடையே எவ்வளவு உண்மையுடனும் உயிருடனும் திகழ்கிறது! 'பப்ளிக்' (பொதுஜனம்) என்னும் கியாஸ் வெளிச்சம் கொண்ட அந்த நகர் அரங்கில் நடிக்கப் பிடிக்கவில்லை. இந்த இடத்தில் பளிங்குபோன்ற பகலவன் விடும் ஒளியில், தனிமையாக அளவற்ற ஓய்வுக்கிடையே யாருக்கும் தெரியாமல் என் பணியைச் செய்வதே

எனக்கு இன்பம். பட்டணத்துச் சந்தடியிலிருந்து தப்பி ஓடிச் சாயங்களை முகத்திலிருந்து கழுவிவிட்டு இந்த ஏகாந்தத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து அமைதியைக் காண்பது போன்றது ஒன்றில்லை. 'சாதனு' பத்திரிகைக்கு ஏதாவது எழுதுவது, பலவிதமான ஜோலிகளில் தலையிட்டுத் தவிப்பதுபோன்ற தொல்லைகள் இல்லை. அதனால் நான் அடைந்த லாபம் என்ன? அசல் பொன் அல்ல. பொன்போல் ஒளிரும் புழுதியேதான்! வரம்பற்ற ஆகாயம், அளவில்லாத அவகாசம். இதற்கிடையே நான் என் வேலையில் கருத்தாய் வேறு வழியில் கண்ணோட்டாமல் இருந்தால் அதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்?''

* * *

''ஸாஜாத்புர்

28, ஜூன்—1895

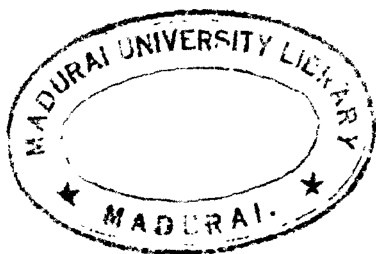
'சாதனு'வுக்குக் கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்: மழை நாளுக்கு ஏற்ற கதைகள். கொஞ்சங் கொஞ்சமாக எழுதிக்கொண்டு போகிறேன். எனக்குப் புறம்பாக நிலவும் இயற்கையின் நிழலும் ஒளியும் வர்ணமும் ஓசையும் என் எழுத்துக்களில் தோய்ந்து விடுகின்றன. மழையும் வெயிலும், ஆற்றின் சலசலப்பும், அதன்மேல் அசையும் நாணலின் வெள்ளிய பூவும், கார் வானமும், நிழல் கவிந்த ஊரும், மடை நீர் பாயும் பள்ள வயல்களும் நான் வனையும் கதாபாத்திரங்களுக்கும் புனையும் ஓவியங்களுக்கும் ஓர் உண்மையையும் அழகையும் தருகின்றன. ஆனால் இந்த விருந்தில் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கும் பங்கு சொற்பமே. அவர்கள் பெருவதெல்லாம் அறுவடையாகி மிகுந்த தாளே தவிர முற்றிய கதிர்கள் அல்ல. அந்தப் பழனத்தின் பசுமையும், அந்த ஆகாயத்தின் விசாலமும், அந்தக் காற்றின் இனிமையும், அந்தப் பனித்துளி

யின் அழகும் அவர்களுக்குச் சிக்கும் பொருள்களா? ஒன்றுவிடாமல் அவற்றை யெல்லாம் படம்போல் காட்ட நான் என்னவோ விழைகிறேன்: என் மனத்துள்கண்ட ஒரு விந்தைக் காட்சியை நீங்களும் காண்பதற்கே. ஆனல் இந்த அபூர்வமான சுவை மனத்துள்ளேயே தங்கி விடுகிறது. ஒன்றை நுகர்ந்து இன்புறும் அளவோடு மனிதனுக்குள்ள சக்தி நின்று விடுகிறது. பிறருக்கு அதை வழங்கும் ஓர் ஆற்றலைக் கடவுள் அவனுக்குத் தரவில்லையே !"

* * *

என் இளைய சகோதரன் 'சேனு'வும் நண்பன் ரங்கநாத ஆத்ரேயனும் என்னைத் தூண்டியிராது போனல் இந்தக் கதைகள் வெளிச்சத்தைக் கண்டிரா. என் வேலையில் இவர்கள் இருவரும் அளித்த கூட்டுறவு மறக்கக் கூடியதன்று. விசுவபாரதி கழகத்தார், என் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி விசேஷ உரிமை எனக்கு வழங்கியதைக் குறித்து அவர்களுக்கு என் நன்றி.

திருவலிதாயம், கார்த்திகைத் தீபம் விய வருடம்	இங்ஙனம், **தண்டலம் நா. குமாரஸ்வாமி** ஆக்கியோன்.

உள்ளுறை

வெற்றி

1

இளவரசியின் பெயர் அபராஜிதா. ராஜா உதய நாராயணனின் அரசவைக் கவிஞன் சேகர் அவளை என்றுமே கண்டதில்லை. ஆனால், என்றைக்காவது ஒரு புதுக் கவிதையைப் புனைந்து அரசனுக்கு அதைப் படித்துக் காட்டும்பொழுது, இளம் புலவரின் மதுரமான குரல் சாலேக வாயில் அருகே காத்திருக்கும் ஓர் உள்ளத்தில் இன்பத் தேனை ஊற்றும். நெருங்க முடியாத ஒரு நட்சத்திர உலகை நோக்கிச் சேகரின் தேமதுர கீதம் எழும்பும். அந்த ஜோதி மண்டலத்தின் நடுவில் அல்லவோ அவனுடைய அதிர்ஷ்ட தேவதையான அபராஜிதா வீற்றிருக்கிருள் ?

எப்பொழுதாவது ஒரு நிழல்போல் கவியின் கண்ணில் படுவாள். ஒரு சமயம் அவள் அருகில் எங்கேயாவது இருப்பதைக் கலீரென நூபுரத்தின் ஓசை காட்டிவிடும். "மலரோ, பஞ்சோ அவள் மஞ்சு சீறடிகள் ? தென்றலின் இசையோ, அருவியின் ஒலியோ மடவரலின் பொற்சதங்கையின் நாதம் ? அந்தச் சரண தாமரை தொட்ட இடந்தான் என்ன புண்ணியம் செய்ததோ ?" என்றெல்லாம் இளம் பாவலன், தன் உள்ளத்தில் அவளது மலர்த்தாளினை இறுத்தி, அவள் காற்சிலம்போசைக்கு இசையப் புதுப் புதுக் காவியங்களைப் பொழிவான்.

இத்தகைய மோகத்தில் அலைபவருக்கு, தாம் கண்ட நிழல் யாருடையது, சதங்கையின் ஒலி எவர் காலிலிருந்து வருவதென்ற ஞானமே உதயமாவதில்லை.

இளவரசியின் பணிப்பெண் மஞ்சரி, நீராடத் துறைக்குச் செல்லும் வழி, சேகரின் அழகிய குடிலுக்குப் பக்கத்தில்தான். இளம் பாவலனுடன் மனங்குளிர இரண்டு வார்த்தை பேசாமல் அவள் போகவே மாட்டாள். மனிதர் நடமாட்டமிராத அந்தி நேரங்களில் சேகரின் அறைக்குள் நுழைந்து ஏதாவது சரசமாடிக் கொண்டிருப்பாள். அவள் நாள் தவருமல் சேகர் குடிலின் பக்கமாகச் செல்வதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டும். நீராடிவிட்டுத் திரும்பும் பொழுது விண்ணீல மேலார்ப்பும், காதில் மலர்க் குழையும் அவள் அணிவதின் கருத்தென்ன ?

ஊரில் அலர் எழுந்தது. அவர்கள்மீது என்ன தவறு ? மஞ்சரி தூதி; சேகருக்கு இன்பச் செய்திகளை ஏந்தி வருபவள். இளங் கவி தன் உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொள்ளவில்லை. பகிரங்கமாக அவளோடு பழகிவந்தான். போதாக்குறைக்கு மஞ்சரி என்ற பெயரில் புதுமையும், காதலின் இனிமையும் மண்டியிருந்தன. இது போதாதா கதை திரிப்பவர்களுக்கு ? சேகரும் கூச்சமின்றி எல்லாரும் அறிய அவளுக்கு வசந்தமஞ்சரி என்ற பெயரையும் சூட்டியிருந்தான். கேட்பானேன் ஊர் வாயை ?

வேனில் விடுதூது என்ற ஒரு சிறு காவியத்தில், இன்சொலாள் என் நெஞ்சுலாவு மஞ்சரி' என்று எதுகை நயம் வைத்துப் பாடுவான். நாடறிந்த இந்த அம்பல் அரசன் செவிக்கும் எட்டியது.

இளங் கவியின் சுவைமிக்க இந்தப் போக்கு உதயநாராயணனுக்கு வேறுபாடாகத் தோன்றவில்லை. ரசிகனுயிற்றே ! மகிழ்வே கொண்டான். இதைக் குறித்துச் சேகரை எப்பொழுதாவது வேடிக்கையாகக் கிண்டுவான் ; பாவலனும் கலந்து கொள்வான். "அஞ்சிறைத் தும்பி இளவேனிலேத்தான் பாடுமோ ?" என வேறு கருத்துப்பட உதயநாராயணன் கேட்பான்.

கவி விட்டுக் கொடுக்காமல், "இணரிலும் கொங்கு தேரும்" என்பான். சபையினர் இந்தமாதிரி சமத்காரமான பேச்சுக்களைக் கேட்டு இன்புறுவர். சாலேகத்தின் மறைவில் இளவரசி அபராஜிதாவும் மஞ்சரியைக் கேலி செய்வாள். இதற்காக மஞ்சரி கலக்கமுறுள்.

இப்படியெல்லாம் [பொய்யும் உண்மையும் கலந்தே மனிதர் வாழ்வு கழிந்துவிடுகிறது. இறைவன் ஆக்கியவை சில ; மனிதன் தானே செய்து கொள்வன சில ; உலகத்தவர் உருவாக்குவது கொஞ்சம். வாழ்வே ஒரு ரச கதம்பம்; பல சரக்குகள் குழைத்த ஒரு கலவை ; உண்மையும் கற்பனையும், இல்லாததும் பொல்லாததும் சேர்ந்ததோர் விசித்திரக் கூட்டு.]

கவி பாடும் கீதங்களில் வரும் விஷயம் ஒன்றுதான் உண்மையானது ; நிறைவானது. அவனுடைய கவிதையின் உட்பொருள் ராதையும் கிருஷ்ணனுமே. நித்திய புருஷன் ; அழியாப் பெண்மை ; முடிவில்லாத இன்பமும் துன்பமும். இதைப்போன்ற தத்துவங்களை விளக்குவதுதான். தன் கவிதையின் மூலம் கவி தன்னை உணர்ந்தான். அந்தக் கீதங்களில் மண்டியிருந்த அபூர்வமான சுவையை அரசன் முதல் ஆண்டி ஈருக உள்ளமதில் நுகர்ந்து மெய் மறந்தனர். தேசத்து மக்களின் நாவில் சேகரின் திவ்விய கானமே உலவி வந்தது. நிலா மகிழ்விரிக்கும் இரவுகளில், நறுந்தண் காற்று மூச்சு விடும்பொழுதும், சந்தி, சதுக்கம், மாளிகை, மாடம், ஆற்றின் நடுவே தெப்பங்கள் எங்கும் சேகருடைய இன்னிசைப் பாட்டுகளே பல கண்டங்களிலிருந்து எழும். எவ்வளவு புகழ் அந்தப் பாவாணனுக்கு !

கவி அற்புதமான சிறு காவியங்களைப் புனைவான் ; அரசனும் கேட்டு மகிழ்வான் ; ரசிகர்கள் அதன்

பொருட்செறிவைக் கண்டு வியப்பர். மஞ்சரியும், கவியைக் கண்டு இரண்டு இனிய வார்த்தைகள் பேசாமல் போகமாட்டாள். அந்தப்புரத்தில் ஒரு நிழல் உருவம் அரங்கேற்றும் சமயங்களில் பலகணிமூலம் பார்க்கத் தவறவே தவருது: கல்லென்று காற்சதங்கையை ஒலித்து அபராஜிதா தன் உள்ளக் கிளர்ச்சியைக் காட்டுவாள்.

2

நாட்கள் இவ்வாறு செல்ல, தட்சணத்திலிருந்து எட்டுத் திசையும் சென்று வெற்றி விருது வாங்கிய, சந்தப் பாக்களை வீசிடும் டிண்டிம கோலாகலச் சூரு வளிப் புலவனெருவன் அரசனுடைய கீர்த்தியைப் பாடிப் பரிசு பெற ஆடம்பரமாக அரசுக்கு வந்தான். எத்தனையோ அவைகளில் அரசவைப் புலவர்களை வாதுக்கு அழைத்து வென்ற சண்டப் பிரசண்டன் அவன். கடைசியாக அமராபுரத்திலும் தன் கொடியை நாட்ட விரும்பினன்.

ராஜா உதய நாராயணன் அரியாசனத்திலிருந்து எழுந்து, "வாரும் மகாகவியே!" என்று உபசரித்தான். அதற்கு அந்தக் காளமேகம், "வந்தேன், போரை விரும்பியே" என்றுன்.

அரசன் தன் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தது. வாதுக்கு அழைத்தான் தட்சணத்துக் கவி. சொற்போர் எப்படியிருக்குமென்று சேகருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. சிந்தாகுலம் கொண்டான். இரவில் தூக்கம் வரவில்லை. புதிதாக வந்திருக்கும் அந்தச் சந்தப் புலி புண்டரீகனின் திடகாத்திரமும், வளைந்த நாசியும், வெற்றியின் பீடம் போன்ற மேடான நெற்றியும் எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் தென்படுவது போன்ற கிலி அவனுக்கு.

பொழுது விடிந்தது. உள்ளத்தில் நடுக்கம். கவிதைப் போர் துவங்க அவைக்குள் வந்தான் சேகர், மருண்ட மான்போல். எள் விழ இடமில்லை; அவ்வளவு கூட்டம் ஓலக்கத்தில். கத்து கடல்போல ஒரே ஆரவாரம். வீட்டில் ஒருவர்கூடத் தங்கவில்லை. நகர மாந்தர் தம் வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு அங்கே குழுமியிருந்தனர்.

இளங்கவி சேகர், உள்ளம் திடுக்கிட்டாலும் வெளிக்கு இன்முகத்துடனே தன் எதிரியான கவி புண்டரீகனுக்கு முகமன் கூறினான். செருக்கு மிகுந்த அந்தத் தென்னாட்டுப் புலவரேறும் ஒருதரம் தலையை வணங்குவதுபோல் பாணி செய்து ஏளனமாகச் சிரித்துவிட்டுத் தன் பரிசனங்களை நோக்கினான்.

சேகரின் கண் அந்தப்புரத்தின் பக்கமாக இருக்கும் பலகணியின்மேல் விழுந்தது. அங்கு நூற்றுக் கணக்கான கயல்விழிகள் கீழே இந்தக் கவிதைப் போட்டியைக் கவனிக்குமென்று எண்ணிக்கொண்டான். மனத்தைச் சிதறவிடாமல் திரட்டித் தொலைவில் இருக்கும் தன் பாக்கிய தேவதையை ஒருதரம் வணங்கினான்: "இன்று நான் வென்றி பெறுவேனாயின், ஹே தேவி! ஹே அபராஜிதா! எல்லாம் உன் கடாட்சத்தின் மகிமையால்தான். உன் பொன்னடியிலேயே என் பாமாலையைச் சூட்டுவேன்."

தூரியங்கள் விம்மின. முரசு இடிகுரலுடன் முழங்கியது. வானைப் பிளக்கும் வெற்றி முழக்கத்திற்கிடையே அரசன் நாள் ஓலக்கத்துள் நுழைந்தான். வெள்ளைக் கலை உடுத்து உதயநாராயணன் கூதிர்க் காலத்து வெண்முகில்போல் கம்பீரமாக அரசு கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

கவி புண்டரீகன் சிம்மாசனத்தை விநயத்துடன் அணுகும்போது மழை ஓய்ந்தாற்போல் அவையினரின் ஆரவாரம் அடங்கியது.

மார்பு அகலமாக விரிய, தூக்கிய தலையுடன் மலை யென விளங்கும் புண்டரீகன் திக்கெட்டும் கிடுகிடுக் கும் குரல் எடுத்து உதய நாராயணனின் மெய்க்கீர்த் தியைப் பாடினான். தூண்கள் நிரம்பிய அந்தப் பெரிய மண்டபம் திரைகடல்போல் எதிரொலித்தது. இவ்வதிசயத்தைக் காண வந்தவர்களின் இதயம் படபடத்தது. சிலேடை, யமகம், திரிபு, அந்தாதி போன்ற அலங்காரங்களில் பல்வேறு சந்தங்களில் உதயநாராயணனுடைய வென்றி, கொடை, வாள், குதிரை, யானை, அவன் நாட்டுவளம், நகரின் சிறப்பு ஒன்று பாக்கி இராமல் புகழ்ந்து பாவினங்களை நின்ற இடத்திலேயே கவனம் செய்தான்.

மடை விண்டதுபோல் புண்டரீகனின் செய்யுள் பெருக்கு நின்றதும் சபை சற்று நேரம் பிரமித்துப் போய் அமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தது. அவன் பாடிய பனுவலின் கம்பீரமான ஓசை அலைபோல் இன்னும் ஒவ்வொருவர் காதிலும் கும்மென்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. மயக்கம் தெளிந்து வந்திருந்த ரசிக சிகாமணிகளும் பண்டிதர்களும் "பேஷ் பேஷ்" என்று ஒருமுகமாகப் புண்டரீக கவியை வியந்து பாராட்டினர். அரியணையிலிருந்து அரசன் தன் அரச வைக் கவியான சேகரை நோக்கினான். இளம் பாவல னும் தன் புரவலனை நன்றி துளிக்கும் கண்களால் நிமிர்ந்து நோக்கினான். நாணிக் கூசிக்கொண்டே எழுந்தான். உலகத்தவர் நம்புவதற்காக ராமபிரான் தன் அன்பிற்குரிய சீதையை மறுதடவை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யத் துண்டியபொழுது அந்தப் பேதை யின் கண்களில் என்ன வேதனை மூண்டதோ அதே துயரம் சேகருக்கும் உண்டாயிற்று. சபை நடுவே மருண்டுபோய் நின்றான்.

மௌன மொழியில் சேகரின் கண் அரசனை விளித்து, "நான் உனக்கே உரியவன். இப்படி

என்னை அம்பலமாக்குவது உன் திருவுள்ளமானால் அவ்வாறே செய். ஆனால்–'' என்றதும் தரையை நோக்கியது.

வயப்புலிபோல் இறுமாந்து நின்றான் புண்டரீகன். பேதுற்ற ஒரு மானை ஒத்துச் சேகர் அசையாமல் இருந்தான். இளங்கவி அவன். காவிய சாதனையில் ஊடாடிய பழக்கம் இன்னும் முதிரவில்லை. பெண்களுக்குரிய நாணம் தலைகாட்டியது அவனிடம். அன்பே வடித்தெடுத்த முகம். பீதியினால் வெளுத்து இருந்தன கன்னங்கள். ஒல்கி ஒசிந்த உடல். உன்னதமான பாவங்கள் தீண்டிய மாத்திரத்தில் துடிக்கும் மழலை வீணை.

சேகர் நிமிர்ந்து பாராமலே தனக்கு இயல்பான மணிக்குரலில் அலங்கார நகாசு இராத சின்னஞ் சிறிய ஒரு காப்புச் செய்யுளைப் பாடினான். நெஞ்சில் திடம் ஊற ஊற முகத்தைத் தூக்கினான். கண்ணுக்கெட்டிய வரை விரியும் அந்த மக்கள் கூட்டத்தைத் தாண்டி அவனுடைய நினைவு, அவன் இதயத்தில் ஒலித்த நம்பிக்கை யாவும் தொலைவில் எங்கோ வருங்காலத்தில் ஐக்கியமாயின. இனிமை பயக்கும் கண்டத்தில் நடுக்கம் சற்றுத் தொனிக்க, மெல்லிய கனற் பிழம்பென அவனுடைய புலமை வெளியே வந்தது. முதலில் அரசனுடைய சந்திரவம்சத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் வர்ணித்தான். அப்புறம் அவன் நிகழ்த்திய சமர்கள், பயிற்றிய கொடை மடம், அவனது வேலின் சிறப்பு, வழங்கிய பரிசில்கள், அவன் நடத்திய வேள்விகள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அழகிய வழியில் திறம்படப் பாடி, அரசனுடைய புனித சரிதத்தை நிகழ்காலம் வரை கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். தொன்மையான கீர்த்திகளில் நினைவைச் செலுத்திய சேகரின் கண் அந்தக் கீர்த்திக்கு உரியவனை உதயநாராயணன்பால் சென்றது. சபையி

லிருந்த குடிமக்கள் உள்ளத்தில் பதியுமாறு ஓர் அற்புதக் காவியத்தைப் பாடி முடித்தான். அதன் இனிய சந்தம் மக்கள் ஒவ்வொருவர் இதயத்துள்ளும் இன்ப ஊறலைக் கிளறியது. அந்தப்புரத்தின் மறைவில் இரு சேல் விழிகளையும் பனிக்கச் செய்தது. இளவரசியின் மலர்ப்பாதங்களை மொய்த்தது. அங்கிருந்து திரும்பி மன்னன் உள்ளத்தை உவகைக் காடாக்கியது ; அவன் வீற்றிருந்த அரியணையைச் சூழ்ந்து சூழ்ந்து வலம் வந்தது. கடைசியில் சேகர், "அரசே! சொல். வறுமையால் நான் தோல்வியுறினும், உன்மீது எனக்குள்ள அன்பின் அருமையை யாரே உணர்வார்?" என்ருன்.

தீவிரத்திஞல் உடல் இலைபோல் நடுங்கச் சேகர் தன் இடத்தில் அமர்ந்தான். குரலில் கம்பலையும் கண்களில் நீரும் தோன்றச் சபையினர், "போற்றி போற்றி," "நாவலோ நாவல்" என்று வானகம் குலுங்கும்படி வாழ்த்தினர்.

மக்கள் குருட்டுப் பக்தியால் எழுப்பும் இந்த ஆரவாரத்தைக் கண்டு இளக்காரமாகச் சிரித்தான் புண்டரீகன். மூரி நிமிர்ந்து எழுந்தான். காளைக் குரல் எடுத்து, "சொல்லைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுண்டோ?" என்றதும் சபையிலிருந்த கலகலப்புச் சட்டென மறைந்தது.

பிரதிவாதி பயங்கரமான புண்டரீகன் தான் கற்ற கல்வியின் சரக்கூட்டிலிருந்து சொல்லம்புகளைத் தொடுத்தான். யாப்பை வளைத்துத் தன் சொற்பான்மையைக் காட்டிஞன். வேத சாத்திரங்களிலிருந்து வாக்கே பிரதானமென்பதற்கு மேற்கோள்களை எடுத்தான்: "சொல்லே உண்மை. நாதமே பிரம்மம். அதைவிட உயர்ந்ததொன்றில்லை. நான்கு முகம் படைத்த அயனுலும் அதை அளவிட முடியாது. ஆயிரம் நாப் படைத்த ஆதிசேடனுலும் ஆகாதது.

ஐந்து முகத்தோனை ஈசன் அதன் அடி நுனி அறியாக் குறையால் அல்லவோ ஆலின்கீழ் மௌனி யாகி வீற்றிருக்கிறான்.

சாத்திரத்தில் தனக்குள்ள நுட்ப அறிவை வெளிப் படுத்தி, வாக்கே சிறப்பானதென்று நிலைநாட்ட சொற் சிற்பங்கள் நிரம்பிய ஒரு சித்தாந்தக் கோட்டையை நிருமித்தான். நாற்புறமும் பார்த்தான் வாதத்திற்குப் பிரதிவாதம் ஏதாவது வருமோ என்று. உம்மென்று ஒரு நாக்கூட அசையவில்லை தெளிந்தவனாய் தன் பீடத்தில் உட்கார்ந்தான் புண்டரீகன். "அற்புதம்! அற்புதம்!" என்று சபையினர் ஆர்த்தனர். அரசனும் பரவசமாகி, "புண்டரீகனின் கரைகடந்த புலமைக் கெதிரே இளைஞன் சேகரின் அறிவு எம் மாத்திரம்?" என்று நினைத்துக்கொண்டான். அன்று அத்துடன் வாதங்கள் ஓரளவுக்கு வந்து நின்றன. சபையும் கலைந்தது.

3

மறுநாள் சேகர் ஓர் அழகிய கோவை நூலை ரசிகர் முன்னிலையில் பாடினான். ராதை கிருஷ்ணன் இவர்கள் திருவிளையாடல்களைப்பற்றிய ஒப்பற்ற நூல்; அத்தி யாத்தமப் பொருள் நிரம்பிய காவியம். பிருந்தாவனத் தில் மாயன் குழல் ஊதினான். கோபியருக்குத் தெரி யாது அந்த இன்னிசை எங்கிருந்து வருவதென்று. ஒருவேளை மூங்கில் துளையில் பிறக்கும் தென்றலின் மூச்சோ என்று திகைத்தனர். உதயவானத்தின் வரம் பில் நின்றுகொண்டு பேரின்பக் கலவிக்கு அழைப்ப வன் யாரோ? குடதிசை வரையில் வீற்றுப் பிரிவினால் வாடும் ஒருவனுடைய வெய்துயிர்ப்போ என்று கலங்குவர். யமுனையின் ஒவ்வொரு அலைக் குரலிலும் அந்த இன்குழல் ஒலிக்கும். வானில் சிமிட்டும் ஒவ் வொரு தாரகைத் துளியும் அந்த மாயன் வேய்ங்குழ லின் துளையோ? ஒவ்வொரு புதரிலும் துறையிலும்

மலரிலும் மண்ணிலும், புறத்திலும் அகத்திலும் அந்த வேணுகானம் கேட்டது. அது என்ன சொல்லிற்றோ, யாருக்குத் தெரியும்? ஆன்மகோடிகளின் உள்ளம் ஏங்கின, குழல் ஊதுவோனைக் கட்டி அணைத்திட. எங்கே தேடியும் காணாது, பச்சை மேனியும் ஒளிமென் காந்தியும் கூடிய அந்தக் கூற்றுவன் பாசத்தில் கட்டுண்டு உயிர் வர்க்கங்கள் தவித்தன.

சபையை மறந்தான்; அரசனை மறந்தான்; தன்னையும் மறந்தான். வெற்றி தோல்வி, புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி, தர்க்கம் விதர்க்கம் அனைத்தையும் மறந்தவனாய்த் தன் அந்தரங்கத்துள் துளித்த இன்ப ரசத்தைப் பருகியவண்ணம் மாயன் குழலிசையைப் பாடினான் சேகர். சுடர் வடிவில் ஒரு தெய்வப் பாவை அவனது நெஞ்சகத்தில் நிரம்பி இருந்தாள். அவளுடைய காலின் தண்டை யொலியே கவிதை பாட அவனுக்கு உணர்வைக் கொடுத்தது. இளம் பாவலன் மாயன் குழலிசையின் மகிமையைப் பாடி நிறுத்தியதும் மூர்ச்சையுற்றவன் போல் தன் இடத்தில் சாய்ந்தான். அச் சமயம் சொல்லுக்கு அடங்காத அமைதியும் களிப்பும் விரகத்தால் துடிக்கும் அந்தச் சபையினர் உள்ளத்தில் பரவின. இளங் கவியை எப்படிப் பாராட்டுவதென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் சொக்கி நின்றனர்.

இந்தமாதிரி ஒரு பாவாவேசம் சற்றுத் தணிந்ததும் புண்டரீகன் அரியணையின் அருகில் நின்று கொண்டு அடுக்கான கேள்விகளை விடுத்தான். "ராதை யார்? கிருஷ்ணன் யார்?" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னைச் சுற்றிலும் நோக்கினான். "இந்த ராதை யார்? கிருஷ்ணன் யார்?" என்று மீண்டும் எடுத்து விரிவான வாக்கிய ஜால வித்தைகளைக் காட்டிச் சேகரின் தத்துவத்தைக் கண்டித்தான்.

"ராதை, பிரணவம் ஓங்காரம்; கிருஷ்ணன், தியானம் யோகம்; பிருந்தாவனமோ, புருவ இடையில்

இருக்கும் ஒரு புள்ளி. இடை, பிங்கலை, நாபிக் கமலம், இதயத் தாமரை, பிரம்ம ரந்த்ரம் போன்ற யோக தத்துவங்களைப் புகுத்தி அனைவரையும் திகைப்புறச் செய்தான். ராதா என்பதில் 'ரா' என்ற எழுத்தின் கூடார்த்தத்தையும், 'கிருஷ்ண' என்ற பதத்தில் அடங்கியுள்ள அத்துயாத்துமிகக் கருத்தையும் விக்கிரக பரிச்சேதம் செய்து தன் புலமையை வெளிப்படுத்தினன். 'கிருஷ்ணன் வேள்வி; ராதை அக்கினி ஸ்வரூபம்; கிருஷ்ணன் வேதம்; ராதை அதன் ஆறு அங்கங்கள்; கிருஷ்ணன் சித்தாந்தம், ராதை தர்க்கம்''—இவ்வாறெல்லாம் தன் வித்தையைப் புலப் படுத்தினன்.

வாதம் முடிந்ததும் புண்டரீகன் சேகரை நோக்கி ஏளனமாகச் சிரித்தான். அரசனே புண்டரீகனுடைய சொல்வன்மையைக் கண்டு கட்டுண்டு நின்றான். சபையிலிருந்த வித்துவான்களுக்கெல்லாம் தலை சுழன்றது. கண்ணனுடைய குழலிசை, கரிய யமுனையின் சலசலப்பு, பிரேமையின் மகிமாகீதம் யாவும் விழலுக்கிறைத்த மாதிரி ஆயின. பெருமக்களின் மனம் பகட்டான விஷயங்களைக் கண்டே மயங்கிற்று. இளவேனிலின் பசுமையை அழித்து, யாரோ தரையை கோமயத்தைக் கொண்டு துடைத்து மெழுகியதுபோல் சேகரின் வாதம், அவன் பாடிய இன்னிசைப்பா யாவும் விருதாவாயின. அதற்குமேல் அவனுக்குப் பாட உற்சாகம் கிளம்பவில்லை. காவியக் கனல் அவிந்தே போயிற்று. அத்துடன் அன்று சபை கலைந்தது.

4

அடுத்த நாள் புண்டரீகன், சித்திரப் பாவினங்களில் மாலை மாற்று, இரதபந்தம், பதுமபந்தம், எட்டாரச் சக்கரம், சக்கரபந்தம், ஓட்டியம், நீரோட்டியம், அக்கரச் சுதகம், அக்கரவர்த்தனை, வக்கிரவுத்தி, வினவுத்திரம், எழுகூற்றிருக்கை, சிலேடை, இணை

மடக்கு, நிந்தாஸ்துதி போன்ற சாதுர்யங்களைப் பண்டிதர்கள் விலவிலக்க, பாமரர்கள் ஆச்சரியப்படக் காட்டினன்.

சேகர் புனைந்த பாவினம் யாவும் எளிய பொருள் ஏற்றிருந்தன. எல்லாருக்கும் தெரிந்த நித்திய சுக துக்கங்களைப்பற்றிய விஷயங்களே. அவற்றுள் யாப்பு, அணியின் வேலைப்பாடு எதுவுமே இல்லை. பொது மக்களுக்கு அவை சுவை தருவனவாக இல்லை. சேகரின் காவிய லட்சுமி வர்ண விசித்திரங்களைப் பூணுதவள்; எளிய கருத்துக்களையே கொண்டு விளங்கினுள். கல்லாத மாந்தரும் கண்டுகொள்ளும் வகையில் வரைந்த சொல் ஓவியங்கள். ஆனல், புதுமையானதும் ஆடம்பரமானதையுந்தானே உலகத்தவர் விரும்புகிருர்கள்! முன்னுள் சேகர் விவரித்த விஷயத்தில் சிந்தனைக்குரிய உணவு மலிந்து இருந்தது. கடைசியில், புண்டரீகனின் பாண்டித்தியமே மக்களுக்குப் பெரிதாகப் பட்டது. அதன் எதிரே சேகரின் கவிதை வெறும் குழந்தையின் மழலையாகவே தோற்றியது.

குளத்து நீரில் மீனென்று வாலை வீசும்பொழுது மெல்லிய அசைவு உண்டாகும். அந்த அதிர்ச்சியைத் தாமரை மலர் உணரும். அதேபோல் தன்னைச் சுற்றி இருக்கும் மக்களின் மனேபாவங்களைச் சேகர் தன் இதயத்துள் ஓர்ந்தான்.

அன்று விவாதத்தின் கடைசி நாள். வெற்றி யாருக்கு என்பது தெரிந்துவிடும். அரசன் தன் அரசவைக் கவியை உருக்கமாக நோக்கினன். அந்தப் பார்வை, "இன்று நீ சும்மா இருந்தால் பலனில்லை. உன்னல் ஆனதைக் காட்டவேண்டும்" என்று சொல்லுவதுபோல் இருந்தது.

சேகர் பீடத்தின் முன்னல் நின்றுகொண்டு இரண்டொரு வார்த்தையே பேசினன். "வெள்ளைத் தாமரைப்

பூவிலிருப்பவளே! வீணை செய்யும் ஒலியில் உலவும் நாத ரூபிணியே! என் நெஞ்சகம் படிந்த தாயே! உன் கற்பனைச் சோலையின் தண்ணிழலை மறந்து, நீ இந்தப் போர்க்களத்தை விரும்புவாயெனில், உன் சரண கமலங்களில் அமுதத்துளியை நச்சி வட்டமிடும் என் போல் ஏழைகளின் கதி என்னவாகும்?'' முகத்தைச் சற்று மேலே தூக்கி இளகிய குரலில், "அதோ வெள்ளைக் கலைபூண்ட யாழிசை வல்லவள், அரசன் அந்தப்புரத்தின் சாலேக வாயிலருகே நிற்கிருள். என் வேதனையைக் கண்டு கலங்குகிருள்" என்ருன்.

அச்சமயம், புண்டரீகன் கம்பீரமாக எழுந்து, "சேகர" என்ற பதத்தைச் சிதைத்து ஒவ்வோர் எழுத்திற்கும் விகடமான பொருள்களைச் சொல்லிக் கேலி செய்து சபையோரைச் சிரிக்கவைத்தான். "வாணி தாமரைக் காட்டில்தானே வசிப்பவள்? அந்த இடத்தில் 'கர'த்திற்கு (பன்றிக்கு) என்ன வேலை? சரசுவதியின் இருப்பிடம் புண்டரீகம் (தாமரை) அல்லவா?" என்றபடி திரித்துப் புதுப்புது அர்த்தங்களை வழங்கினன்.

சபையினர் விம்மிதம் கொண்டு கைகொட்டினர். எழுத்து வாசனை அறியாதவர்களும் இந்தக் குதூகலத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

அதற்குச் சேகரிடமிருந்து ஏதாவது மறு மாற்றம் வருமோ என்று எதிர்பார்த்தான் அரசன். சுடுவது போல் சேகரை நோக்கினன். அதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் இளம்பாவலன் தன் இடத்திலேயே கிடந்தான். அரசனல் பொறுக்க முடியவில்லை இந்த அவமானத்தை. சினந்து அரியணையிலிருந்து இறங்கி வந்தான். தன் கழுத்திலிருந்த விலையில்லா நித்திலக் கோவையைக் கழற்றிப் புண்டரீகனின் கண்டத்தில் இட்டான். மக்கள் "தகும் தகும்" என்று ஆர்த்தனர்.

பலகணியின் பின்னல் நிற்கும் அரம்பையர் தம் காலிலுள்ள சதங்கையைக் குலுக்கினர், ஆர்வத்தால். இதைச் செவியுற்றதும் சேகர் தன் இடத்தை விட்டு எழுந்து மெல்ல மெல்லத் தலை சுழலக் கடல் ஒத்த ஓலக்கத்திலிருந்து வெளியேறினன்.

5

நிலவொளி இல்லாத இரவு. கனத்த இருள் படர்ந்திருந்தது. இளந் தென்றல் பூவின் மணம் ஏந்தி, திறந்த சாளரங்கள் வழியாக நண்பனைப்போல் புகுந்து மக்களுக்கெல்லாம் மகிழ்வூட்டியது.

மரக்கோப்பிலிருந்து சுவடிகளை எடுத்துத் தன் எதிரே நன்ருக அடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தான் சேகர். தன் சொந்தக் காவியங்களைத் தேர்ந்து தனியாக ஓர் இடத்தில் குவித்தான்; அபூர்வமான மணநிலையில் உருவான கற்பனைக் கருவூலம். கண்களில் நீர்வடிய ஒருமுறை புரட்டிப் படித்தான். தொட்டு எத்தனையோ நாட்களாயின. மறந்தும் போயிற்று. இன்றோ அவை யாவும் சாரமற்றவையாகத் தோற்றின.

"வாழ்வு முழுவதும் நான் கண்டது இவ்வளவு தானு? வெறும் சொல், சந்தம் வேருென்றுமில்லை" என்று வெய்துயிர்த்தான். அந்த அபூர்வ ரசனைகளில் மண்டிக்கிடந்த இன்பமோ, பேரிசையின் எதிரொலியோ, அழகோ இன்று சேகரின் உள்ளத்தில் படியவில்லை. உலகமே வெறிச்சென்றிருந்தது. நோயாளிக்கு எதுதான் ருசிக்கும்? எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளினன்—அரசனுடைய நட்பு, நீடுபுகழ், ஆசை, காவியத்தின் மாயை யாவும்!

ஒவ்வோர் ஏடாகச் சுவடிகளைப் பிய்த்து நெருப்பில் போட்டான். சட்டென நகைச்சுவையை மூட்டும்

நினைவு ஒன்று வந்தது அவனுக்கு. தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். "அரசர்கள் என்னென்னவோ யாகங்கள், அசுவமேதங்கள் செய்தார்களே! இந்தக் காவிய மேதத்திற்கு எதிரே அவை எம்மாத்திரம்?" என்றுதான். மறுகணமே அந்த உவமை சரியான தன்றென அவனுக்குப் பட்டது. "அசுவ மேதத்தில் குதிரை, யார் கைக்கும் சிக்காமல் வாகை சூடியே திரும்பும். நானோ, ஆற்றல் யாவும் முறிந்து போய் என் காவியங்களைத் தீக்கு ஆகுதி செய்கிறேன். இதை முன்னலேயே செய்திருந்தால் நன்ருக இருந் திருக்கும்" என்று எண்ணினன்.

ஒவ்வொன்ருக அவன் எழுதிய பனுவல்கள் பொசுங்கிச் சாம்பராயின. காவியங்களைத் தின்று அக்கினி தேவன் திகுதிகுவென்று சுடர்விட்டான். அதை நோக்கிக் கவி, "உனக்கே ஸ்வாஹா, ஹே அக்கினியே! இத்தனை நாள் என் மனத்துள் நீ கனிந்துகொண் டிருந்தாய். மோகன காந்தி நிரம்பிய கனலே! நான் பொன்னுக இருந்தால், நீ தீண்டிய வுடன் ஒளிமேனி படைத்திருப்பேன். ஆனல், இன்ருே நான் வெறுந்துரும்பு; ஏ கனலி! ஆகவே உளம் வெந்து சாம்பராகிறேன்" என்ருன்.

இரவு வெகு நேரமாயிற்று. அறையின் சாளரங் களை நன்ருகத் திறந்துவிட்டான் சேகர். தனக்குப் பிடித்த மலர்களை அன்று மாலைப் பொழுதிலேயே காவிலிருந்து கொய்து வைத்திருந்தான். முல்லை, மௌவல், குருக்கத்தி இவற்றைத் தன் பஞ்சணைமீது தூவி வீடெங்கும் விளக்கேற்றினன். அப்புறம் தேனுடன் நச்சு மூலிகையின் சாற்றைக் கலந்து முகக் கடுப்பின்றி உட்கொண்டான். மெல்லத் தன் அமளி மேல் வந்து படுத்தான். கண்ணிதழ்கள் குவிந்தன. கலீரென நூபுரத்தின் ஒலி கேட்டது. யாருடைய கூந்தலிலிருந்தோ மென்மணம் கும்மென்று அறையி னுள் பரவியது.

செருகலிடும் கண்களை விரித்துக் கவி, "தேவி, கடைசியிலாவது மனம் இளகியதா உனக்கு? இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதானா உன் திவ்விய வடிவை நான் காணவேண்டும்?" என்று பிதற்றினான்.

"இனியனே, இதோ வந்துவிட்டேன்" என்றது ஒரு மதுரமான குரல்.

சேகர் திடுக்கிட்டு எழுந்து கண்கள் மலர நோக்கினான். பஞ்சணைக்கு முன்னால் ஓர் அழகிய பெண் வடிவம் நின்றது.

மறலியன் நிழல் கவிந்த கண்களில் நீர்த்திரை இட்டது. கவி சேகருக்கு எதுவும் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வெளிக் காட்சிகள் மங்கின. இதுவரை தன் இதயத்துள் உலவி வந்த ஒரு நிழல் உருவாகிய மோகினி இன்று தன் இறுதி நாள் அணுகும்பொழுது வெளியே வருகிறாளோ வென்று கவிக்குத் தோன்றியது. இந்த மாயவடிவினளின்மீது அவன் கண் நிலைத்தது.

"நான் இளவரசி அபராஜிதா. உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?" என்றாள் அவள்.

மரண வலியைத் தாங்கிக்கொண்டு கவி படுக்கையை விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"உமக்குரிய மதிப்பை அரசன் உணரவில்லை. வெற்றி உமக்குத்தான். இன்று, அதைத் தெரிவிக்கவே நான் கையில் வெற்றி மாலையுடன் வந்திருக்கிறேன்" என்றதும் அபராஜிதா, தானே தொடுத்த அந்த மலர் மாலையைக் கழுத்திலிருந்து எடுத்து கவியின் கண்டத்தில் சூட்டினாள். இளங்கவியின் உயிரும் கடைசித் துளி இன்பத்தைப் பருகியதும் மெல்லப் பிரிந்தது!

அசட்டு ராமகாஞயி

குருசரணனுக்குக் கடைசி சுவாசம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவனுடைய இரண்டாந் தாரம் பின் கட்டில் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தாள் என்று யாராவது சொன்னால் அது வீண் பழி. தினையளவு விஷயத்தைப் பனையளவாக்கிக் கயிறு திரிப்பவர்களின் வேலை. உண்மையில், அவள் ஒரு காலை மடக்கி உட்கார்ந்து, மற்றொரு முழங்காலை மோவாய்வரை தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பச்சை மிளகாயுடனும், முருங்கைக்காய்க் குழம்புடனும் பழையது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஆள் வந்து கூப்பிட்டபொழுது, மென்று போட்ட சக்கைகளையும் வெற்றுத் தட்டையும் எறிந்துவிட்டு, "ரெண்டு வாய் சாதம் சாப்பிடக்கூட ஒழிவில்லையே, இந்தப் பாழும் வீட்டிலே" என்று விடு விடுப்புடன் சொன்னாள்.

இந்தப் பக்கம் டாக்டர் போனதும், குருசரணனின் தம்பி ராமகாஞயி நோயாளியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, "ஏதாவது உயில் எழுத வேண்டுமென்றால் எழுதவிடேன், அண்ணா" என்றான். குருசரணன் பலகீனமான குரலில், "நான் சொல்கிறேன். நீயே எழுது" என்றான். ராமகாஞயி பேனா, காகிதம் எடுத்துக்கொண்டு தயாராக வந்தான். குருசரணன் சொல்லிக்கொண்டு போனான்: "என் தாவர சங்கம சொத்துக்கள் எல்லாம் என் தர்ம பத்தினி ஸ்ரீமதி வரதாசுந்தரிக்கு எழுதி வைக்கிறேன்."–ராமகாஞயி எழுதினான்–ஆனால் பேனா ஓடவில்லை—தன்னுடைய ஒரே பிள்ளையான நவத்வீபனுக்குப் பிள்ளைப் பேறில்லாத பெரியப்பாவின் சொத்து கிடைக்குமென்று அவன் நம்பியிருந்தான். இரு சகோதரர்களும் தனித்

தனி விடுதிகளில் இருந்தாலும், இந்த நம்பிக்கையுடன் தான் நவத்வீபனின் தாய் அவனை எந்த உத்தியோகத்திற்கும் விடவில்லை. இள வயதிலேயே கலியாணத்தையும் முடித்துவிட்டாள். எவ்வளவோ தடைகள் மூண்டும் கடைசியில் கலகக்காரர்கள் வாயில் மண் விழுந்தது. அந்தக் கல்யாணம் வீண் போகவில்லை.

இருந்தும் ராமகானயி எழுதினன். கையெழுத்திட அண்ணாவின் கையில் பேனாவைக் கொடுத்தான். குருசரணன் விரல்கள் நடுங்கிடக் கையெழுத்திட்டது கோணல் மாணலான கீற்ற, அல்லது அவன் பெயரா என்று புரியவில்லை.

பழையது சாப்பிட்டுவிட்டு மனைவி உள்ளே வந்தபொழுது குருசரணனுக்கு நாக்கு இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. வீட்டுக்காரி அழ ஆரம்பித்தாள். சொத்தின்மேல் ஆசை வைத்து ஏமாந்து போனவர்கள், 'மாய்மாலம், வெளிவேடம்' என்று எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டுமே.

உயிலின் விஷயம் தெரிந்ததும் நவத்வீபனின் தாய் ஓடிவந்து பெரிய கலவரம் செய்தாள்: "சாகும் போது இப்படித்தான் புத்தி மாறிப்போகும். கூடப் பிறந்த தம்பிக்கு இப்பேர்ப்பட்ட தங்கமான பிள்ளை இருக்கச்சே......"

ராமகானயிக்குத் தன் மனைவியிடத்தில் அதிக மரியாதை உண்டு. அதாவது, அவளிடத்தில் நடுக்கம் என்றுதான் அர்த்தம். அப்படியும் அவனலேயும் பொறுக்க முடியவில்லை; எழுந்து வந்தான். "உனக்கு இன்னும் புத்தி கெடவில்லையே! பின் ஏன் இப்படி எல்லாம் செய்கிருய்? அண்ணவோ போய்விட்டார். நான் இருக்கிறேன். நீ சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் என்னிடம் சொல். இப்போது தகுந்த சமயமல்ல" என்ருன்.

நவத்வீபனுக்கு விஷயம் தெரிந்து அவன் வருவதற்குள் அவனுடைய பெரியப்பாவின் உயிர் நீங்கி விட்டது. அவன் பிணத்தை மிரட்டினன். "பார்க்கலாம். உனக்கு யார் கொள்ளி போடுவார்கள்? உன் வாய்க்குப் பிண்டம் போட்டேனே, என் பேர் நவத்வீபன் அல்ல!" என்ருன். மாண்டொழிந்த குரு சரணன் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை. அவன் 'டஃப்' துரையின் மாணவன்; சாத்திரப்படி எதைச் சாப்பிடக் கூடாது என்று இருக்கிறதோ, அதைத் திருப்தியுடன் உண்பான். மக்கள் அவனைக் கிறிஸ்தவன் என்ருல், "ராம, ராம! நான் கிறிஸ்தவன் என்ருல் மாட்டு மாமிசம் தின்ன வேண்டுமே" என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொள்வான். உயிருடன் இருக்கும் போதே இப்படி. செத்தபின் பிண்டம் கிடைக்காது என்று கவலைப்படப் போவதென்னவோ இல்லை. ஆனல், இப்போது இருக்கிற நிலைமையில் இதைத் தவிரப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேறு வழி ஒன்றுமில்லை. அவன் மேலுலகம் போனலும் ஒருவாய்ப் பிண்டத் திற்குத் தாளம் போடுவான் என்று எண்ணி நவத் வீபன் ஆறுதல் அடைந்தான். இந்த உலகத்தில் இருக்கிறவரையில் பெரியப்பாவின் சொத்து இராது போனலும் வயிறு வளர்த்து விட முடியும். ஆனல், பெரியப்பா போகும் மறு உலகத்தில் பிச்சை எடுத்தால் பிண்டம் கிடைக்காது. யாராவது போட்டால்தான் போய்ச் சேரும். பிழைத்திருக்க எவ்வளவு சௌகரியங்கள் இருந்தால்தான் என்ன!

ராமகாஞயி வரதாசுந்தரியிடம் போய், "மன்னி, அண்ண உனக்குத் தன் சொத்தை எல்லாம் கொடுத்து விட்டார். இதோ அவர் உயில். இரும்புப் பெட்டியில் பத்திரமாக வைத்துக்கொள்" என்ருன்.

அவள் இப்போது விதவிதமான சப்தங்களில் உரத்த குரலில் ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டொரு வேலைக்காரிகளும் நடுநடுவே பிலாக் கணம் பாடி நடுநிசியில் ஊராரின் தூக்கத்தைக் கலைத் தார்கள். நடுவில் இந்தக் காகிதம் ஒன்று குறுக்கிடவே அழுகையின் வேகமும் குறைந்தது. சோகமும் முன் போல் இராமல் வேறுவிதமாகியது. காவிய உருவில் அமைந்த ஒப்பாரி பின்கண்ட விதம் உரைநடையாக வெளிவந்தது :—

"ஐயா! எனக்கு இந்தக் கதி வந்ததே! நான் என்ன செய்வது? யார் கையெழுத்து? உங்களுடை யதா?—அவ்வளவு ஆதரவுடன் என்னை இனிமேல் யார் பார்த்துக்கொள்ளுவார்கள்?—என்னை யார் தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பார்கள்?—கொஞ்சம் கம்மென்றிருங் கள்—விஷயத்தைக் கேட்கிறேன்—கூச்சல் போடாதீர் கள். நான் ஏன் முன்னலேயே போய்விடவில்லை?— ஏன் பிழைத்தேன்?—"

ராமகானயி பெருமூச்சுடன், "ஊம்—நம் தலை யெழுத்து" என்றான்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் நவத்வீபனின் தாய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டாள். நிறைபாரத்துடன் உளையில் இறங்கிய வண்டியை இழுக்கும் எருது, வண்டிக்காரனின் அடிகளை எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு அசைய முடியாமல் நிற்பதுபோல, ராமகானயி வெகு நேரம் கம்மென்று எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டான். கடைசியில் பரிதாபமான குரலில், "என் மேல் என்ன தப்பு? நானென்னவோ அண்ண அல்ல" என்றான்.

நவத்வீபனின் தாய் சீறி விழுந்தாள்: "ஊம்— ரொம்ப சாது. ஒன்றுமே தெரியாது. அண்ண எழுது என்றார்—எழுதிவிட்டீர்கள்—நீங்கள் எல்லோருமே இப்படித்தான். சமயத்தில் நீங்களும் இம்மாதிரி ஒன்று செய்து வைப்பீர்கள். நான் செத்ததுமே யாராவது ஓர் அரக்கியைக் கொண்டுவந்து வீட்டில் வைத்துக்கொள் வீர்கள். என் தங்கம் நவத்வீபனுக்கு நடுத் தெருவைக்

காட்டுவீர்கள். ஆனுல், அதற்காக யோசிக்கவேண்டாம். நான் சீக்கிரத்தில் சாகமாட்டேன்."

ராமகாளுயி இனிமேல் செய்யப்போகும் அட்டூழியங்களை நினைக்க நினைக்க வீட்டுக்காரிக்குக் கவலை இன்னும் அதிகமாயிற்று. இந்தமாதிரி அவள் கவலைப்படுவதைத் தடுக்கப் போனுலோ போக்கு விபரீதமாகி விடுமென்று ராமகாளுயிக்குத் தெரியும். ஆகவே குற்றவாளி போல கம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தான். தன் பொன்னுன நவத்வீபனுக்குச் சொத்தைக் கொடுக்காமல் அவள் சொல்லுவது போல் தனக்கு வரப்போகும் இரண்டாந் தாரத்துக்கு எழுதிவைத்துவிட்டுச் சாக இருக்கும் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் வேறு வழி என்ன இருக்கிறது ?

இதற்குள் நவத்வீபன் புத்திசாலிகளான சில நண்பர்களுடன் ஆலோசனை செய்து அம்மாவிடம் வந்து சொன்னுன்: "நீ கவலைப்படாதே. அந்தச் சொத்து என்னுடையதுதான். அப்பாவை இங்கிருந்து சில நாட்களுக்குக் கிளப்பிவிட வேண்டும். அவர் இருந்தால் எல்லாம் குட்டிச்சுவராகி விடும்" என்ருன். நவத்வீபனின் தந்தைக்கு மூளை இல்லை என்று அவன் தாய்க்கு நன்ருய்த் தெரியும். ஆகவே அவன் சொன்னது சரியென்றே அவளுக்குப் பட்டது. கடைசியில் அம்மா தூண்டவே, அனுவசியமாகக் காரியங்களைக் கெடுக்கும் அப்பா ஏதோ சாக்கின்பேரில் சில நாட்களுக்குக் காசியில் அடைக்கலம் புகுந்தார்.

சில நாட்களுக்குள் வரதாசுந்தரியும், நவத்வீபனும் கள்ள உயில் வைத்திருப்பதாக ஒருவர்மேல் ஒருவர் குற்றஞ் சாட்டிக்கொண்டு கோர்ட்டுக்கு வந்து நின்ருர்கள். நவத்வீபன் பெயருக்கு எழுதிய உயிலில் குருசரணனின் கையெழுத்துத் தெளிவாக இருந்தது. உயிலுக்கு இரண்டொரு அநாமத்து சாட்சிகளும் கிடைத்துவிட்டார்கள். வரதாசுந்தரியின் பக்கம்

ராமகாஞயி ஒருவன்தான் சாட்சி. கையெழுத்தும் யாருக்கும் புரியவில்லை. அவள் வீட்டில் வளர்ந்த அம்மான்சேய் ஒருவன் இருந்தான். "அக்கா, நீ கவலைப்படாதே. நான் சாட்சி சொல்லுகிறேன். இன்னும் சாட்சிகளும் சேர்த்து வைக்கிறேன்" என்றுன்.

விஷயம் நன்ருகப் பழுத்து வரும்போது நவத்வீபனின் தாய் ராமகாஞயிக்குச் சொல்லி அனுப்பினுள். அந்தப் பெரிய மனிதன், பையையும் குடையையும் கையில் மாட்டிக்கொண்டு சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தான். கைகூப்பிச் சிரிப்புடன், "அடிமை வந்தேன். மகாராணியின் உத்தரவு என்னவோ?" என்றுன்.

வீட்டுக்காரி தலையசைத்து, "போதும் போதும். ஏளனம் செய்யவேண்டாம். இத்தனை நாள் காசியில் ஜம்மென்று இருந்தாச்சு. ஒரு நாளாவது என் நினைவு வந்ததா?" என்றுள்.

இப்படி இரு சாராரும் வெகு நேரம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் செல்லமாகக் குறை கூறிக்கொண்டனர். கடைசியில் குறைகூறுவது ஆளைவிட்டு சாதியில் வந்து முடிந்தது. "கணவனுக்குப் பெண்டாட்டி மேல் உள்ள ஆசையும், துருக்கருக்குக் கோழிமேல் இருக்கும் ஆசையும் ஒன்றுதான்" என்றுள் நவத்வீபனின் தாய். ராமகாஞயி, "பெண்களுக்கு நாக்கில் தேன், உள்ளத்தில் அவ்வளவும் நஞ்சு" என்றுன். வாய் தந்த அந்த இனிமை ராமகாஞயிக்கு எப்போது கிடைத்ததோ தெரியாது.

இதற்குள் ஒருநாள் திடீரென்று ராமகாஞயிக்கு சாட்சி சம்மன் ஒன்று நீதிமன்றத்திலிருந்து வந்தது. எதுவும் தோன்ருமல், அதன் உள் அர்த்தம் என்ன என்று யோசிக்கும்பொழுது, அவன் மனைவி வந்து ஓலம் வைத்தாள்: "அந்தத் துக்கிரி—கள்ளி—என்

பிள்ளைக்கு அவன் பெரியப்பா சொத்து வராமல் செய்வது போதாதென்று அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பவும் பார்க்கிறுளே" என்ருள்.

கடைசியில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விஷயம் எல்லாம் தெரிந்தது. ராமகாணுயியின் கண்கள் ஒரே நிலையில் இருந்தன. உரத்த குரலில், "இதென்ன காரியம்?" என்ருன். வீட்டுக்காரி எடுத்துக்கொண்டாள், தன் சுயரூபத்தை. "ஏன், என்ன தப்புச் செய்தான் நவத்வீபன்? பெரியப்பாவின் சொத்து அவனுக்கு வராதா? ஒரு வார்த்தையில் விட்டுவிடலாமா?" என்ருள்.

எங்கிருந்தோ ஓர் எரிமூஞ்சி, கணவனின் உயிருக்கு உலையாகவந்த ஒரு கள்ளி, அட்டதரித்திரம் சொத்துக்கு உரிமையாக வந்து உட்காருவது, நல்ல குலத்தில் வந்த எந்தப் பிள்ளைக்குத்தான் பொறுக்கும்? சாகுங் காலத்தில் சிறுக்கியின் பேச்சைக் கேட்டுப் பெரியப்பாவின் அறிவு பிசகியது. தம்பியின் பிள்ளை அப் பிசகைத் தன் கையால் திருத்துவது தவருன காரியமா?

தன் மனைவியும் பிள்ளையுமாகச் சேர்ந்து மிரட்டி, அதட்டி, அழுது பலவாருக அவனைத் தொந்தரை செய்தபொழுது ராமகாணுயி ஒன்றும் தோன்ருமல் தலையில் அடித்துக்கொண்டான்; ஊண் உறக்கத்தை மறந்தான். நீரைக்கூடத் தொடவில்லை.

இவ்வாருக இரண்டு நாட்கள் உணவின்றியே கழிந்தன. விசாரணை நாள் குறுகியது. இதற்குள் நவத்வீபன் வரதாசுந்தரியின் அம்மான்சேயைப் பயமுறுத்தி, ஆசை காட்டித் தன்வசம் செய்துகொண்டதில், அவன் அநாயாசமாக நவத்வீபனின் பக்கம் சாட்சி சொன்ஞன். வெற்றி மகள், வரதாசுந்தரியை விட்டு மறுபக்கம் போக இருக்கும்பொழுது ராமகாணுயிக்கு அழைப்பு வந்தது.

உணவின்றி, இறக்குந் தறுவாயில் நா உலர முகம் வாடி, கிழவன் விரல்கள் நடுங்க சாட்சிக் கூண்டைப் பிடித்துக்கொண்டான். திறமை வாய்ந்த பாரிஸ்டர் தந்திரமாக விஷயத்தை வரவழைக்கக் குறுக்குக் கேள்வி போட்டார். சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு உண்மையான விஷயத்தைக் கிளறினர்.

ராமகானுயி நீதிபதியைக் குறித்து, "துரையே, நான் கிழவன்; பலமற்றவன். அதிகம் பேச எனக்குத் திறமை இல்லை. நான் சொல்லவேண்டியதைச் சுருக்கமாகவே சொல்கிறேன். என் அண்ணு, காலம் சென்ற குருசரண் சக்கரவர்த்தி, மரணத் தறுவாயில் தம் சொத்தையெல்லாம் தம் மனைவி வரதாசுந்தரிக்கு எழுதி வைத்தார். அந்த உயிலை நான் என் கையால் எழுதினேன். அண்ணு அவர் கையால் கையெழுத்துப் போட்டார். என் பிள்ளை நவத்வீபசந்திரன் தாக்கல் செய்தது கள்ள உயில்" என்றதும் தாங்காமல் மூர்ச்சையுற்று விழுந்தான்.

பாரிஸ்டர் மகிழ்வோடு தம் பக்கத்திலிருந்த அட்டர்னியை நோக்கி, "பை ஜோவ்! ஆளை எப்படி மடக்கிவிட்டேன்!" என்ருர்.

அம்மான்சேய் அக்காவிடம் ஓடிப்போய், "கிழம் எல்லாவற்றையும் நாசமடித்தது—என் சாட்சியமாக்கும் வழக்கு வெற்றி பெற்றது" என்ருன்.

"நிச்சயமாகவா!—ஆமாம். ஆசாமி இப்படி என்று யார் கண்டார்கள்? நான் நினைத்தேன், நல்லவன் தானுக்கும் என்று" என்ருள் அவள்.

சிறைக்குச் சென்ற நவத்வீபனுடைய நண்பர்கள், இந்தக் காரியத்தைக் கிழவன் பயந்துதான் செய்திருக்கவேண்டும் என்று முடிவு கட்டினர். சாட்சிக்

கூட்டினுள் கிழவனின் புத்தி தடுமாறியது. இவனைப் போன்ற அசடு ஊரெல்லாம் தேடினுல்கூட அகப்பட மாட்டான்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் ராமகாஞயிக்கு நல்ல சன்னி சுரம் கண்டது. தன் பிள்ளையின் பெயரைப் பிதற்றிய வாறு, காரியத்தை நாசமடித்த அந்த உதவியற்ற தகப்பன் உலகைவிட்டு மறைந்தான். உறவினருள் சிலர், " இன்னும் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னுலேயே போயிருக்கக் கூடாதா ?" என்ருர்கள். அவர்கள் பெயரைச் சொல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை !

சீட்டு ராஜ்யம்

1

நெடுங்கடல் நடுவே ஒரு தீவு. சீட்டு ராஜா, ராணி ஜாக், ஏஸ் இவர்கள் வசிக்கும் இடம். இரண்டு மூன்றிலிருந்து ஒன்பது பத்தாம் பந்தியார்வரை இங்கு வாழ்ந்திருந்தனர். ஆனால், அவர்களெல்லாரும் உயர் குலத்தோர் அல்லர்.

அந்தச் சீட்டு நாட்டில் ராஜா, ஜாக்கி, ஏஸ் இவர்கள் மூவருமே முதல் வர்ணத்தார். ஒன்பது பத்தாம் பந்தியினர், இவர்களுக்குச் சமமாக ஒரே ஆசனத்தில் உட்காரத் தகுதியற்றவர்கள். கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்கவேண்டியதே கீழ்த்தரத்தாரின் தலை எழுத்து.

ஆனால், அந்த ராஜ்யத்தில் கலகமென்பதே இல்லை. நாட்டு நடப்பு யாவும் ஒழுங்காகவே செல் லும். அவரவர்களுக்குரிய மதிப்பும் கௌரவமும் வெகு நாட்களுக்கு முன்னரே பட்டாங்கில் வகுத்திருந் தனர். உற்ற காலத்தில் அளவுப்படி தத்தமக்குரிய வேலைகளைச் செய்து வந்தனர் எல்லா வர்ணத்தாரும். சீட்டு ராஜ்யத்தில் இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் பரம்பரை யாகவும், வாழையடி வாழையாகவும் வந்துகொண் டிருந்தன.

இவர்கள் சாதிப்பது ஒரு பெரிய காரியமா என்ன என்று வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்கள் நினைக்கலாம். இவர்களது நடைமுறையைப் புரிந்துகொள்வது கடினம். எல்லாம் ஒரு வேடிக்கை, ஓர் ஆட்டம் போல் தோன்றும். நடை உடை பாவனை யாவும்

ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கியவை. மறைவிலிருந்து ஒரு கை இந்த விசித்திர மக்களை சூத்திரப் பாவை களைப் போல் ஆட்டி வைக்கும்.

இவர்கள் முகத்திற் பொலிவோ, உணர்வோ ஒரு மாறுதலும் தென்படுவதில்லை. என்றென்றும் ஒரே வித பாவந்தான் அச்சடித்திருக்கும். படத்தில் நாம் காணும் கண் சிமிட்டாத பொம்மைகளிடம் தோன்றும் ஒரு பாவம். மாந்தாதா காலம் தொடங்கி இவர்கள் அணியும் உடையோ, நகையோ இதுவரை ஒருவித மாறுதலுமின்றி நிலைத்திருக்கின்றது.

எதைப்பற்றியும் சிந்தனை செய்யவேண்டிய அவ சியமோ தலைவலியோ இவர்களுக்கு இல்லை. உயிரற்ற வர்கள் போலவே சந்தடி சச்சரவு இராமல் திரி வார்கள். இவர்கள் தரைமீது சாயும்பொழுதும் ஓசை இராது. மல்லாந்து இருக்கையில் ஆகாயத்தை நோக்கி விழிப்பார்கள்.

ஆசையோ, பாசமோ, அச்சமோ, புதுவழியில் செல்ல ஆர்வமோ இவர்களுக்குத் துளியேனும் இல்லை; சிரிப்பு இல்லை; அழுகை இல்லை; ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு அவநம்பிக்கை இல்லை; பகையும் இல்லை. கூட்டுப்பறவை சிறகை அடித்துக்கொள்கிற மாதிரி, இந்தப் பொம்மை மாந்தர் உள்ளத்தில் எந்தப் புள்ளும் விடுதலை பெற மூச்சு விடுவதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஒரு காலத்தில் இந்தக் கூட்டினுள்ளும் உயிர் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அதன் அசைவினால் கூடே குலுங்கிற்று. சிறையிலிருந்து வெளியேறச் சிறகொலியும் குரலிசை யும் கேட்டன. காட்டில் வாழ்ந்திருந்த நினைவும், வானில் உலவிய கனவும் அடிக்கடி வந்து போகும். இன்றோ கூட்டின் குறுகிய இடமும் அதன் ஒழுங்கான கம்பி வேலியும் இவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தன.

இவர்கள் உள்ளத்தை விட்டுச் சுதந்தரப்புள் பறந்து போய் எக்காலமாயிற்ரே ; இல்லை, அது மரித்தே ஒழிந்ததோ, அல்லது உயிரில்லாமல் உடல் மட்டும் கிடக்கிறதோ, யார் அறிவார் ? இந்த நாடெங்கும் வியப்பைத் தரும் மோனம்—அமைதி—சூழ்ந்திருந் தது. ஒரே மாதிரியான போக்கு, எக்காலமும். வீடு வெளி, வழி துறை எங்கும் ஒரே நியமம். பேச்சில்லை; மூச்சில்லை ; போட்டி இல்லை ; பொல்லாங்கு இல்லை ; அவாவுமில்லை ; அ வ தூ று மி ல் லை. வெட்டிப் பொழுது போக்குவதும் படுத்துறங்குவதுமே இவர் கள் செய்யும் வேலை.

ஓய்வின்றி ஒரே குரலில் முழங்கும் கடற் கரையைத் தன் நுரை மென்கையால் வருடி அந்தத் தீவகத்து மாந்தரைத் தாலாட்டித் தூங்கப்பண்ணும். மாப்பறவையின் சிறகுபோல் வானம் இவர்களைக் கட்டியணைத்துத் திக்கெட்டும் அமைதியைப் பரப்பும். வானத்திற்கு அப்பால் நீலக்கீற்றெனக் காணுதலொரு புது உலகு எட்டிப் பார்க்கும். அங்கே நிகழும் கள்ள மும் கரவும், பகையும் பாபமும் கடலைக் கடந்து இவர்கள் நாட்டிற்கு வரச் சாத்தியமில்லை.

2

அக்கரையிலுள்ள அந்தப் புதிய தேசத்தில் இளவரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அந்நாட்டு அரசனின் பட்டத்தரசி மகன். அரசன் வெறுக்கவே இளவரசன் நாட்டைத் துறந்து தன் அன்னையுடன் கடற்கரையில் குடில் அமைத்துக்கொண்டு இளமைப் பருவந்தொட்டு வசிக்கலானுன்.

ஏகாந்தமான அந்தக் கடற்கரை மேட்டில் சாய்ந்து நீலக்கடலிடைக் கண்ணைச் செலுத்தி மனக் கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தான். கற்பனை வலையை வீசி உலகத்து ரகசியங்களைத் தன்னிடம்

இழுத்துக்கொள்ளப் பார்த்தான். அவன் மனம் ஆழ் கடலினைத் தாண்டி, வானம் வளைந்து மறையும் இடத்திற்குத் தாவிப் புதுமையைக் காண அலைந்தது. பாம்பின் முடிமீது உள்ள மாணிக்கம் எங்கே, நினைத்த இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் யந்திரப் பறவை எங்கே, சுவர்க்க லோகத்தில் இருக்கும் பாரிஜாத மலர் அகப்படுமோ, கேட்டதைத் தரும் வெள்ளி மாயக்கோல் அகப்படுமோ, ஏழ்கடலுக்கு அப்பால் அரக்கர் மாளிகையில் இன்துயிலில் ஆழ்ந்திருக்கும் அரசிளங்குமரியை எழுப்பும் அதிசய மந்திரத்தை யார் சொல்லுவாரென்றெல்லாம் அவன் உள்ளம் தேடியது.

அரசகுமாரன் பள்ளிக்குப் போவான், படிக்க. அங்கே பாடங்கள் முடிந்ததும் அவன் நண்பனுன செட்டி மகன் பல நாடுகளைப்பற்றி விசித்திரக் கதைகள் சொல்லுவான். அவ்வூர்க் கொத்தவாலின் பிள்ளையும் கூடப் படிப்பவன். ராஜா மந்திரி. தாள வேதாளக் கதை யெல்லாம் எடுப்பான்.

சோ வென்று மழை பெய்யும். காரிருள் உலகைக் கவிந்து கொள்ளும். அரசகுமாரன் வீட்டில் தங்கிச் சாளரத்தின் மூலம் கொந்தளிக்கும் கடலைச் சுட்டித் தொலைவிலுள்ள தேசங்களைப் பற்றிக் கதை ஏதாவது சொல்லென்று தன் தாயைக் கேட்பான். இள வயதில் தான் கேட்ட ஓர் அபூர்வமான நாட்டைப் பற்றி அவள் வெகு நேரம் சொல்லுவாள். நடுநடுவே மழையின் ஒலியும் கதையின் போக்கும் கலந்து இளவரசனின் உள்ளத்தை மயக்கிவிடும். வெளியுலகைக் காண அவன் உள்ளம் ஏங்கும். இருண்ட கடலைத் துருவிக் கொண்டு அவன் கண்கள் ஓடும்.

ஒரு நாள் வணிக மகன், இளவரசனிடம் வந்து, 'என் படிப்பு முடிந்து விட்டது. வெளியுலகத்தை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்க்க நான் புறப்படுவதாயிருக்கிறேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்" என்றுன்.

" நானும் உன்னுடன் வருகிறேனே " என்ருன் இளவரசன். இதற்குள் கொத்தவால் மகனும் அங்கே தோன்றி, " என்னை விட்டுவிட்டா நீங்கள் இருவரும் செல்கிறீர்கள்? என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்ருன்.

துயரின் வடிவான தன் அன்னையை அணுகி அரசகுமாரன், " அம்மா, நான் வெளி உலகைக் காணப் புறப்படுகிறேன். உத்தரவு தா. உன் நெடு நாள் துயரைப் போக்க வழி தேடிக்கொண்டு வருகிறேன் " என்ருன்.

மூன்று நண்பர்களுமாகப் பிரயாணமானுர்கள்.

3

கடல் நீரில் வணிக மகனின் பன்னிரு வங்கங்களும் நடனமாடின. மூன்று பேரும் ஏறிக்கொண்டனர். தென்றலும் வீசியது. கூம்பில் சீலையும் ஊதியது. கலங்கள் யாவும் இளவரசனின் மனோரதம்போல் ஒய்யெனச் சென்றன.

பவளத் தீவை நண்ணி ஒரு கப்பலில் செம்பவளங்களை நிரப்பிக் கொண்டனர். சந்தனத்திட்டை அணுகித் தண்மணம் தரும் சாந்தத்தை ஏற்றிக் கொண்டனர். ஒரு கலத்தில் சங்குத் தீவில், விலையில்லா வலம்புரியும், சொர்ணத் தீவகத்தில் அரிய கிளிச்சிறைத் தங்கமும் நிறையக் கொண்டனர். பிறகு நான்காண்டுகாலம் பல நாடுகளில் சுற்றினர். யானைக்கோட்டிலுள்ள முத்தும் தந்தமும், மான்மதமும் இலவங்கமும், சீனத்துப் பட்டும் நான்கு கப்பல்களுக்குச் சரியாக இருந்தன. நாடு திரும்ப வேண்டியது தான். ஆனல், எதிர்பாராத இடையூறு குறுக்கிட்டது. கடல் நடுவே சூருவளி ஒன்று தோன்றியது. பதினெரு கப்பல்களும் ஆழ்கடலுக்கு இரையாயின. எஞ்சி நின்ற கலத்தில் நண்பர்கள் மூவரும் தொற்றிக் கொண்டு முன்பின் தெரியாத ஒரு நாட்டின் கரையைக்

காணும் சமயம், பாறையில் மோதுண்டு அவர் களிருந்த கலம் சிதைவுண்டது. நீந்திக்கொண்டு கரையை அடைந்தனர்.

அவர்கள் கரைதட்டிய தீவுதான் சீட்டு ராஜ்யம்.

4

அதுவரை அந்த ராஜ்யத்தில் எந்த விதமான கிளர்ச்சியும் உண்டாகவில்லை. இந்த மூன்று பேரும் கால் வைத்ததுமே கலக்கம் மூண்டது.

சீட்டு ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்த முதல் வர்ணத்தா ரிடையே பெரியதோர் வாதம். கடற்கரையில் தென்படும் புதுவிதமான இந்த மூன்று பேரையும் எந்த வகுப்பில் சேர்ப்பதென்ற கேள்விதான்.

முதலாவது, இவர்கள் எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்த வர்கள்? ஏஸா, ராஜாவா, ஜாக்கா—இல்லை; கீழ்ப்பட்ட ஒன்பது பத்தாம் பந்தியா?

இரண்டாவது, இவர்களுடைய கோத்திரம் என்ன? இஸ்கபன், சிடிதன், ஹரதன், ருயிதன்* இவற்றுள் எது?

இந்த இரண்டு விஷயங்களில் சந்தேகம் தீர்ந்து தெளியும் வரை இவர்களுடன் எந்த விதமான உறவோ, பேச்சோ வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இவர்கள் யாரோடு உண்பார்களோ, எவர் வீட்டில் தங்குவார்களோ, இவர்கள் படுக்கும்பொழுது தலையை எந்தத் திசையில் வைத்துக்கொள்வார்களோ? ஈசானிய மூலையிலா, வாயு மூலையிலா, அக்கினி மூலை யிலா? நின்றுகொண்டே தூங்குவார்களோ? — இவையெல்லாம் சீட்டு நாட்டினருக்குப் புரியாத விஷயங்கள்.

இந்த மாதிரி ஒரு தொல்லை இதற்கு முன் சீட்டு ராஜ்யத்தில் ஏற்பட்டதே இல்லை. ஆனால், பசியால்

---

* இஸ்பேட், டைமண்ட், ஆடுதன், க்ளாவர்.

துடிக்கும் அந்த அயலார் மூன்று பேரும் துளிக்கூட சிந்தனை செய்யவே இல்லை. எந்த வழியிலாவது உணவு கிடைத்தால் போதுமென்று இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆகாரம் தரச் சீட்டு நாட்டினர் தயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நாலு கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஜாக்கிகள் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டினர்; இதற்குள் கரைதட்டிய மூன்று பேரும் கிடைத்ததை நின்ற இடத்திலேயே புசிக்கலாயினர்.

கீழ் சாதியான இரண்டாம் மூன்றும் பந்திகள், அவர்களுடைய விசித்திரப் போக்கைக் கவனித்து, திடுக்குற்றுப் போயின. மூன்று இரண்டைப் பார்த்து, "தம்பி! இந்தப் புது ஆசாமிகளுக்கு விதிவியவஸ்தை ஒன்றுமே தெரியவில்லையே" என்றது. நாலு குறுக்கிட்டு, "நம்மைவிட இவர்கள் ஒரு படி தாழ்வு என்றே எண்ணுகிறேன்" என்றது.

சாப்பிட்டானதும் மனங்குளிர்ந்தவராய் மூன்று நண்பர்களும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். எல்லாம் விசித்திரமாக இருந்தன. தலைகால் இல்லாமல் இங்கே உள்ளவர்கள் நடமாடினர். யாரோ ஒரு மாயாவி ஆட்டிவைக்கும் பொம்மைகள் மாதிரி திடுமென எழும்புவதும் படுப்பதுமாக இருந்தனர். இவர்கள் முகங்களில் ஒருவிதக் களையோ, உணர்வோ ஒன்றுமே இல்லை. நிச்சப்தமாக, ஒரே வழியில் முறை தவறாமல் சென்றனர். புதிதாக வந்த நண்பர்களுக்கு இது விந்தையாக இருந்தது.

நாலு பக்கமும் உயிர் இருந்தும் உயிர் அற்றது போன்ற இந்த நூதனமான ஜீவன்களைப் பார்த்ததும் இளவரசனுக்குத் தாங்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது. கொல்லென்று நகைத்தான். அந்தக் குதூகலச் சிரிப்பு சீட்டு ராஜ்யத்தின் மூலைக்கு மூலை எதிரொலித்தது. மோனமே திகழும் அந்த ராஜ்யத்தில் என்றுமே புகாத இந்தச் சிரிப்பு எப்படித்

திடுமென எழுந்ததோ அப்படியே அடங்கிவிட்டது. சீட்டுமாந்தர் யாவரும் முன்னைவிட இருமடங்கு மௌன விரதம் பூண்டனர். கொத்தவால் மகனும் வணிகன் மகனும் வெறுப்புற்று, "இந்தப் பாழும் தேசத்தில் யாருமே வாய்திறந்து பேசவில்லையே. எனக்குச் சகிக்கவில்லை, இந்த நிச்சப்தம். இங்கேயே இன்னும் இரண்டு நாள் தங்கினேமானால் நாமும் அவர்களைப் போலத்தான் ஆகிவிடுவோம்" என்று இளவரசனிடம் கூறினர்.

"இதற்குள் சலித்துப் போய்விடலாமா நாம்? இங்கே நாம் காண்பதெல்லாம் விசித்திரக் காட்சிகள். இங்குள்ளவர்களை நாம் அசைத்துக் கிண்டிப் பார்க்க வேண்டும், ஏதாவது உயிர்ப்பொறி இருக்கிறதா வென்று."—இவ்வாறு அரச குமாரன் கூறினான்.

5

சில காலம் கழிந்தது. ஆனால், இந்த மூன்று இளைஞரும், சீட்டு ராஜ்யத்தின் கட்டுத் திட்டங்களுக்கு அடங்குவதாக இல்லை. சீட்டு வர்க்கத்தினர் செய்வது போல், அவர்கள் உட்காரவோ, படுக்கவோ, முகத்தைத் திருப்பவோ, பல்டி அடிக்கவோ, எதுவும் செய்யவில்லை. வெறுமெனப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்; சிரித்தார்கள். சீட்டு மனிதர்கள் எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தம் பிகுவை விடாமல் சிலகாலம் திக்கு யானைகள் போல் இருந்தனர்.

ஒருநாள் ஜாக்கியும், ஏசும் வந்து அரச குமாரன், செட்டிப்பிள்ளை, கொத்தவால் மகன் இவர்களை அணுகி, பானையிலிருந்து வருவதுபோன்ற ஆழ்ந்த குரல் எடுத்து, "நீங்கள் ஏன் இப்படி முறைதப்பி நடக்கிறீர்கள்?" என்றனர்.

நண்பர்கள் மூவரும், “அது எங்கள் விருப்பம்” என்றனர்.

பானைக்குரல் படைத்த சீட்டு ராஜ்யத்து அதிகாரிகள் கனவின் மயக்கத்தில் இருப்பவர்கள்போல, “அப்படியா, உங்கள் விருப்பமா? யார் அந்தப் பயல், அப்படிச் சொன்னது?” என்றனர்.

தன் விருப்பம் என்பதென்ன வெனக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் புரிந்தது சீட்டு மாந்தர்களுக்கு. ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் கண்ணெதிரே கண்டதென்ன? இதுவரை நடந்ததுபோல் இராமல் வேறு விதமாகவும் நடக்க முடியும். அவர்கள் எந்த வழியே சென்றார்களோ, அதற்கு மாறான வழியும் உண்டு. வெளி உலகத்திலிருந்து உயிருள்ள மூன்று அற்புத மனிதர் வந்தபிறகு இவர்கள் கண் திறந்தது. மானிடரின் சுதந்தரவாழ்வு, சட்ட திட்டங்களின் எல்லைக்கு உட்பட்டதல்ல. யதேச்சை என்ற ஒரு புதுவிதச் சக்தியின் உயர்வை—உண்மையை—தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளாமற் போனாலும் ஒருவாறு உணர்ந்தனர்.

இந்த உணர்ச்சி சிறிது சிறிதாகப் பரவி விரைவில் சீட்டு ராஜ்யமெங்கும் கிளர்ச்சிகள் மூண்டன: துயில் கலைந்து எழும் ஒரு மலைப்பாம்பு எவ்வாறு நெளிந்து அசையுமோ, அதுபோல!

6

இதுவரை மனத்துள்ளோ, முகத்திலோ எந்த விதமான சஞ்சலமும் இராமல் சீட்டு ராணிகள் தத்தம் காரியத்தில் கருத்தாயிருந்தனர். இப்பொழுதோ, இளந்தென்றல் வீசும் மாலை நேரங்களில் ராணி எவளாவது சட்டென அரசகுமாரன்மீது தன் கரு விழியைச் செலுத்துவாள். இளவரசனும் பார்ப்பான். “இதென்ன சித்திரப்பாவை அல்லவோ இவள்? இப்பொழுது உயிருள்ளவளாகத் தோற்றுகிறாளே”

என்று நெஞ்சோடு கிளத்துவான். கொத்தவாலின் மகனையும் செட்டிப் பிள்ளையையும் அரசகுமாரன் மறைவில் இட்டுச் சென்று, "என் அருமைத் தோழர்களே! இவர்களிடத்தில் நாம் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியுமென்று எனக்குப் படுகிறது. இவர்களுள் ஒருத்தியின் நயனக் கொள்ளையில் காதலின் அருண ஒளியை—புது வாழ்வின் உதயத்தைக் கண்டேன். இதுவரை நாம் பொறுமையாக இருந்தது இன்று தக்க பலனை அளித்தது பாருங்கள்" என்றான்.

நண்பர்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியால் சிரித்து, "நிச்சயமாகவா?" என்றனர்.

இளவரசனுடைய கண்குறிப்பைக் கண்ட பிறகே, ஹரதன் ராணி சீட்டு ராஜ்யத்தின் வழக்கங்களை மீறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருப்பதில்லை. வரிசையில் அவள் ஏசுக்குப் பக்கத்தில் நிற்க வேண்டியவள். ஆனால், நினைவில்லாமல், அரசகுமாரன் பக்கத்தில் வந்து நிற்பாள். அப்பொழுது ஏஸ் கோபத்துடன், "ராணி! உனக்கு ஏதாவது புத்தி மாறாட்டமா?" என்பான். இதைக் கேட்டதும், ஏற்கெனவே சிவந்திருக்கும் ராணியின் கன்னங்கள் பின்னும் சிவந்துவிடும். நிலைத்திருக்கும் கண்களைத் தாழ்த்துவாள். அரசகுமாரன் உடனே அவளுக்குத் துணையாக, "தவறென்ன நடந்து விட்டது? இன்று நான் ஏசாக நடிக்கிறேனே" என்பான்.

சீட்டு அரம்பையர் உள்ளத்தில் புதிதாக இதழ் விரியும் அந்த முருகுதான் என்னே! சொல்லுக்கடங்காத ஓர் அழகு ஒளிர்ந்தது. அவர்கள் நடையில்தான் என்ன குலுக்கு! உடல் வளைவில்தான் என்ன நெளிவு! அந்தக் கண்களின் மூலம் உள்ளத்தில் மூண்ட

அலைகள் தெரிந்தன. அவர்கள் நோக்கும் இடமெல்லாம், நிற்கும் இடமெங்கும் காதலின் மணம் கமழ்ந்தது.

இந்த ஹரதன் இளம்பெண்ணைச் சரியான வழிக்குத் திருப்பப்போய் வரவரச் சீட்டு வர்க்கத்தினர் தாமே அந்தத் தவருன மார்க்கத்தில் செல்லலாயினர். ஜாக்கி, தனக்குள்ள சிறப்பையெல்லாம் மறந்து விட்டான். ஏசும், சீட்டு அரசனும் ஒன்ருக இழைய ஆரம்பித்து விட்டனர். தாழ்ந்த ஜாதியான ஒன்பது பத்தாம் பந்தியைப் பற்றிக் கேட்பானேன் ?

பழமையான அந்தத் தீவில் எத்தனையோ தரம் இளவேனிற்காலம் வந்து போயிருக்கிறது. இன் குயிலும் இசைத்திருக்கிறது. ஆனுல், இந்தத் தடவை அது கூவியது போல் என்றுமே கூவிய தில்லை. அதன் குரலிலும் காதல் வெறி. கடலோ, நெடுநாளாக ஒரே ராகத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. இன்ருே அந்தப் பழயபண்ணை விட்டொழித்து, இளமை பொங்க மெல்லிய தென்றலின் இனிய சந்தத்தில், தரங்க வீணையை மீட்டித் தன் உள்ளத்துள் குமுறும் காதலின் வேதனையை விசித்திர ராகங்களில் வெளிக்காட்டியது.

7

முதலில் பார்த்த சீட்டு ராஜாவா இது, ஏசா இது ? எங்கே போய்விட்டது இவர்களுடைய அந்தப் பழைய பளபளப்பு—முக அழகு ? இப்படி ஏன் இன்று சிலர் வானை வெறித்துப் பார்க்கிருர்கள் ? கடற்கரையில் சிலர் ஏன் முகம் தொங்கிப்போய்க் கிடக்கிருர்கள்? தரையில் படுத்ததும் உறங்கும் இவர்கள் ஏன் இவ்வாறு சண்படை இராமல் அலைகிருர்கள் ? ஏன் உணவு கொள்ளாமல் வாடுகிருர்கள் ? சந்தேகம் உலவியது சிலருடைய முகத்தோற்றங்களில். ஊடலினுல் விளைந்த சோர்வு சில முகங்களில். என்று

கூடுவோமென்ற ஏக்கம் ஒரு சாரார் முகபாவனையில். இன்பங் கண்டதால் ஓரிடத்தில் சிரிப்பும் களிப்பும். குறியிடம் காதலனைக் காணுததால் மடந்தையர் சிலர் உள்ளத்தில் அழுகை. ஒரு பக்கம் காதல் மிதமிஞ்சிய தால் எழும் ஆடலும் பாடலும். முன்போல் இராமல் இப்பொழுதெல்லாம் சீட்டு ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்த ஆடவரும் பெண்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் கூச்ச மின்றிப் பழகினர். பிறர் செய்யும் லீலா விநோதங் களையும் ஓரக்கண்ணுல் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. ஏஸ் நினைத்துக் கொள்வான்: "இந்த ராஜாப் பயல் ரொம்ப ஒழுங்காகத்தான் உடை உடுத்துகிருன். ஆனுல், அவனிடத்தில் கவர்ச்சி என்ன இருக்கிறது? என்னுடைய நடையும் பாணியும் தனியானவை; அதன் சிறப்பே அலாதியானது. பயல்கள் என்னைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுகிருர்கள். தெரிய வில்லையா?"

"இந்தத் தடியன் இருக்கிருனே ஜாக்கி! ரொம்ப விறைப்பாய் நடந்து போகிருனே. தலை இடறிப் போகிறது. இளைய ராணி தன்னைப் பார்த்து மயங்கிப் போய்விடுவாளென்ற எண்ணமாக்கும்!''— இவ்வாறு தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டே கோணற் சிரிப்புடன் மீசையை முறுக்கிச் சீட்டு ராஜா கண்ணுடியில் அழகு பார்த்துக்கொண்டார்.

நாடெங்கும் புதிய உணர்வு ஏற்பட்டது. இள வரசியர் தம்மை அழகாகச் சிங்காரம் செய்து கொண்ட னர். மற்றவள் எப்படி அழகுபடுத்திக் கொள்கிருர் களென்று கவனித்துக் கொண்டனர். வீதிக்கு ஒரு நடையும், மூலைக்கு ஒரு குலுக்குமாய் ஒய்யாரமாக இந்தச் சீட்டு அணங்குகள் உலாவப் போகும் காட்சியை எங்ஙனம் வர்ணிப்பது?

தண்ணிழல் கவிந்த சோலைகளில் தோழியருடன் சிலர் தம் காதல் கதையை மெல்லப் பேசுவார்கள். வேறு இடத்தில் புதர்மறைவில் காதல் நாடகத்தின் கூடல் உவகை, பிரிவின் கலுழ்ச்சி யாவும் நடக்கும்.

மரத்தடியில் காதலி வெறுத்த ஓர் இளையோன், உலகை வெறுக்கும் நிலையில் மடலூரக் காத்திருப் பான். அப்பொழுது அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பெண் அவனைப் பாராததுபோல் அந்த வழியே வந்து போவாள். ஒவ்வொரு சமயம் கண்ணோடு கண் நோக்கும். சற்று பாசாங்குடையவன் இந்த அரிய வாய்ப்பை நழுவவிடாமல், காதலி தன்னை மன்னித்து விட்டாளென்று நெருங்கி அவள் கையைப் பற்று வான். நாணிக் கூசிக் கொள்வாள் காதலி. வாயில் சொல் எழும்பாது. இனிது முடிவதற்குள் யாராவது குறுக்கே வந்துவிடுவார்கள். பிரிந்து போவார்கள் இருவரும் பெருமூச்சுடன். மரக்கிளைகளில் பறவை கள் தீங்குரலெடுத்துப் பாடும். மந்தமாருதம் வீசும். இளந்தளிர்கள் சிலிர்க்கும். தொலைவில் கடலின் கீதம் உள்ளத்தைப் பற்றிய நோயைப் பின்னும் கிளறி விடும்.

இந்தமாதிரி ஒரு வேனிற் காலத்தில் வெளி நாட்டு இளைஞர் மூவரும் அந்தச் சுவையற்ற சீட்டு ராஜ்யத்திலும் இன்பம் குலவச் செய்தனர். வறண்ட அந்நாட்டார் உள்ளத்தில் இன்பப்பெருக்குத் தளும்பியது.

8

அந்தத் தேசமெங்கும் இந்த வெறி தலைவிரித் தாடியதைக் கண்டு அரசகுமாரன், “ வாய் திறந்து தம் வேதனையையோ, உள்ளத்தில் ஊறும் காதலையோ இவர்களால் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. கண்ணால் கண்டு களித்தால் போதுமா ? மணலில் கட்டிய சிற்றிலைப்போல இங்கே உள்ளவரின் மனக்கோட்டை

யாவும் சிதைந்து போகின்றன. மனத்துள் கொழுந்து விடும் கனலில் வெந்து போகிறார்களே தவிர, வாய் விட்டு எதையும் பேசவில்லையே இவர்கள்? கண்கள் மட்டும் அந்த ஒளியைக் காட்டுகின்றன. உள்ளத்துள் அடிக்கும் இந்தப் புயலின் வேகம், இலைகள்போல் உதடுகள் துடிப்பதோடு நின்று விடுகிறதே; இதற்கு என்ன செய்யலாம்?" என்று அரசகுமாரன் யோசனை செய்தான்.

எல்லோரையும் அழைத்து, "குழல் கொண்டு ஊதுங்கள்; முரசு கொட்டுங்கள்; ஆனந்த முழக்கம் செய்யுங்கள். இன்று ஹரதன் இளவரசிக்குச் சுயம் வரம். வாருங்கள்" என்றான் அரசகுமாரன்.

அக்கணமே ஒன்பது பத்தாம் பந்தியினர் குழல் இசைத்தனர். இரண்டு மூன்றும் பந்தியினர் மேள தாளங்கள் கொட்டினர். இந்தப் பெரிய குழப்பத்தில், களிப்பாட்டத்தில், சீட்டு மாந்தர் உள்ளத்தை மூடி இருந்த திரை விலகிற்று. அமைதி அடையாளங்கள் யாவும் மறைந்து போயின.

இந்த இன்ப விழாவில் ஆடவரும் பெண்களும் கருத்தொருமித்தவராய்த் தம் காதலை வெளிக்காட்டினர். வாய்திறந்து சொல்லிக்கொண்டனர். ஒரே ஆரவாரம்; உரத்த சிரிப்பு; அளவுகடந்த இன்பப் பேச்சு. அடர்ந்த காட்டில் காற்றெழுந்ததும், மரக் கிளைகள் ஒன்றோடு ஒன்று உராயும்; கொடிகள் ஊசலாடும்; இலைகள் துடிதுடிக்கும்; சருகுகள் சலசலக்கும். அதுபோலவே இருந்தது இந்தச் சீட்டு ராஜ்யமும்.

இந்தக் கொந்தளிப்புக்கிடையே மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கின. இன்பத்தின் நடுவில் துன்பமும், நலத்தின் நடுவில் வேதனையும், உலகெங்கும் அழகும், உள்ளத்துள் ஆனந்தமும் அவசமும் நிரம்பின.

காதலில் ஊறினவர்களுக்குக் காதல் தெவிட்டியது. காதலை இன்னதென்று உணராதவர் கையில் காதல் கனி நழுவி விழுந்தது. ஹரதன் இளவரசி பட்டுச் சீரை அணிந்து, அன்று முழுவதும் இலையடர்ந்த கொடிவீட்டில் அமர்ந்திருந்தாள். தொலைவில் முழங் கும் மங்கல ஒலி அவள் செவியிலும் புகுந்தது. இன்பம் வரப்போவதன் அறிகுறியாக அவளுடைய கண்ணிதழ்கள் மெல்ல மூடின. சட்டென அவள் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தாள். அரசகுமாரன் முறுவல் பூத்த முகத்துடன் முன்னால் வந்து நின்றான். நாணிக் கண் புதைத்தாள் ஹரதன் இளவரசி. கொம் பனையாள் அவன் கழலடியில் விழுந்தாள்.

அன்றெல்லாம் தனியாகக் கடற்கரையில் உலாவிக் கொண்டே அரசகுமாரனும் இளவரசியின் தடங்கண்களில் தோன்றிய இளக்கத்தையே நினைத் துக் கொண்டிருந்தான். அவள் வணங்கிய விதம் அவன் நெஞ்சை அள்ளியது.

இரவில் ஆயிரக்கணக்கான மணிவிளக்குகளை ஏற்றினர். பன்மலர்ப் பிணையல்களைக் கொண்டு தோரணம் கட்டினர். குழல்கள் இயம்பின. பரந்த சுயம்வர மண்டபத்தில் இளைஞர்கள் விசித்திரக் கோலத்துடன் வீற்றிருந்தனர்.

நாணமே உருவெடுத்த ஹரதன் நங்கை கையில் மாலையுடன் அரசகுமாரனின் எதிரே வந்து தலைகுனிய நின்றனள். அவள் மனத்திற்கு இனியனின் கழுத் தில் மாலை விழத் தயங்கியது. அவனை நிமிர்ந்து நோக்கவும் அவளால் முடியவில்லை.

ராஜபுத்திரன் அச்சமயம் தன் தலையைத் தாழ்த் தவே மணமாலை அவள் கையிலிருந்து நழுவி அவன் கழுத்தில் அமர்ந்தது. உயிர் பெய்த ஓவியம்போல் அவையினர் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி ஆர்த்தனர்.

மணமகனையும் மகளையும் அரியணையில் அமர்த்தி மகுடஞ் செய்தனர். தன் மைந்தன் ஒரு புது நாட்டின் புகழேந்திய மன்னன் ஆன செய்தி துயரில் ஆழ்ந்திருக்கும் ராணிக்கு வந்தது. இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்துக்கொள்ள அவளுக்கென ஒரு தங்கத் தோணியைச் சிங்காரித்து அனுப்பினர். அவளும் வந்தாள். பேரானந்தம் கொண்டாள்.

பொம்மைகளென உலவிவந்த சீட்டுமக்கள் யாவரும் திடீரென உயிருள்ளவராயினர். முன்னால் இருந்த ஆணி அடித்த பார்வையும், உணர்ச்சியற்ற தோற்றமும் அவர்களிடத்தில் இப்பொழுது காணவில்லை. தென்பு, தொல்லை; நட்பு, பகை; வறுமை, செம்மை கலந்தவாறு அந்நாட்டினரின் வாழ்க்கை ஊர்ந்து சென்றது. எல்லாரும் ஒரே திட்டத்திற்குக் கட்டுப் படாமல் தத்தம் வழியே சென்றனர். மனிதர்களிடம் தென்படுவதுபோல் குற்றம் குணம் இரண்டும் மலிந்து இருந்தன!

தேசாபிமானி

சித்திரகுப்தன், என்னையும் அறியாமல் நான் செய்துள்ள பாவங்களைப் பெரிய பெரிய எழுத்துக்களிலே யமலோகத்தில் நிச்சயம் குறித்துத்தான் வைத்திருப்பான். அவை ஒருபுறம் இருக்க, பிறருக்குத் தெரியாமல் நான் புரிந்துள்ள பல பாவங்கள் இன்னும் என் நினைவில் பன்மடங்காகிக் காட்சி யளிக்கின்றன. பின் சொன்ன வகையைச் சேர்ந்த ஒரு பாதகத்தைத்தான் இப்போது எடுத்துரைக்கப் போகிறேன். யமலோகத்துப் பேரேட்டில் அது ஏறுவதற்கு முன் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒப்புக் கொண்டால் கொஞ்சம் பாவம் குறையுமென்று எண்ணுகிறேன்.

அது நேற்று மாலை நடந்தது. நேற்று எங்கள் பேட்டையில் ஜைனருக்குப் பண்டிகை நாள். என் மனைவி கலிகாவுடன் நண்பர் நயனமோகனின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன்.

கலிகா என்ருல் 'மொட்டு' என்று பொருள். மனைவிக்கு என் மாமனுர் வைத்த பெயர் அது. ஆகையால், அந்தப் பெயர் அவளுக்குப் பொருந்துமா, பொருந்தாதா என்பதற்கு அவர்தாம் பொறுப்பு. என் மனைவியின் இயல்பில் தயக்கம் என்பதே துளிக்கூட இல்லை. பெரும்பான்மையான விஷயங்களைப் பற்றி முடிவான கருத்துக்கு வந்து விட்டாள் அவள்! பெரிய கடைவீதி ஒன்றில் ஒரு சமயம் அவள் தீவிரமாகச் சீமைத் துணி மறியல் நடத்திஞள். அப்போது அவள் சேவையை மெச்சி அவள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவளுக்குத் 'துருவ விரதை' (நிலையான விரதம் பூண்டவள்) என்று பெயர் சூட்டினர்.

என் பெயர் கிரீந்தரன் (மலையரசன்); எங்கள் பக்கத்தில் இந்தப் பெயர் சர்வசாதாரணம். குணமும் அதற்கு நேர்மாறுதான், வழக்கம்போல். கலிகாவின் பக்தர்களுக்கு நான் அவள் கணவன் என்பது ஒன்று போதாதா? என் பெயரைப்பற்றி அவர்களுக்கு என்ன அக்கறை? ஆனாலும், என் மூதாதையர்களின் அதிர்ஷ் டமோ என்னவோ எனக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் மதிப்பு சில சமயம் வைக்கிறார்கள், அவர்களுடைய பக்தர்கள். சந்தா வசூலின்போதுதான்!

கணவன் மனைவி இரண்டுபேர் குணமும் ஒரே மாதிரியாக இராமல், மாறுபட்டிருந்தால்தான் — தண் மழையும் வெம்மணலும்போல்—வாழ்க்கை பெரும் பாலும் இழைந்து செல்லும். நானே ஒருமாதிரி; எந்த விஷயத்திலும் பிடிப்பு இல்லை. என் மனைவிக்கோ அவள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் தான்; இந்த வேறுபாட்டினால்தான் எங்கள் குடும்பம் இயல்பாக நடந்து வந்தது.

ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் இரண்டு பேரும் இன்னும் ஒத்து வரவில்லை. கலிகா எனக்குத் தேசாபி மானமே இல்லை என்று குறை கூறுகிறாள்.

இதுதான் எனக்குப் பெரிய சங்கடமாக இருக் கிறது. அவள் சொல்லுவதுதான் சத்தியம் அவ ளுக்கு; மற்ற எதுவும் இல்லை. உள்ளூற எத்த னையோ சமயங்களில் எனக்கு நாட்டுப்பற்று இருக் கிறது என்று அவள் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால், அவள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நம்பும் தேசியத்தின் சின் னத்தைத் தரிக்க நான் விரும்பாததால், எனக்குத் தேச பக்தியே இல்லை என்று சாதிக்கிறாள்.

சிறு வயதிலிருந்தே புத்தகம் படிப்பதென்றால் எனக்கு மிகுந்த ஆசை. எப்போது பார்த்தாலும் புத்

தகம் வாங்கும் கெட்ட பழக்கமும் எனக்கு உண்டு. அப்படி வாங்கின புத்தகங்களை நான் படிப்பதில்லை என்று சொல்ல பழம் பகைவனுயிருந்தாலும் துணிய மாட்டான். படித்த விஷயங்களைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்வதில் எனக்குள்ள ஆர்வத்தையும் என் நண்பர்கள் நன்கு அறிவார்கள். இதன் பலனுக நண்பர்களை ஒவ்வொருவராக இழக்க நேரிட்டது. கடைசியாக எஞ்சி நின்றவன் வனவிகாரி ஒருவனே. காலம் சரியாய் இல்லை. கொஞ்ச நாட்களாகப் போலீஸ் அதிகாரிகள் ஒருபுறம், 'பகவத்கீதையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதுகூட ராஜத் துரோகம்' என்று குற்றம் சாட்டி வருகிருர்கள். மற்ருெருபுறம், நம்முடைய தேச பக்தர்கள், 'அன்னிய நாட்டு இலக்கியப் பற்று இருந்தால் தேசாபிமானம் எங்கே ஏற்படும்?' என்று வாதம் புரிகிருர்கள். நம் நாட்டு இளந் தேசீயவாதிகளுக்கு நம் பழங் கலைத் தெய்வமாகிய கலைமகள் இடத்தில்கூட அதிருப்திதான்—அவள் வெள்ளை நிறத்தினள் என்ற காரணத்தால்! மாணவர்கள் கல்லூரிப் பேச்சுக்களை வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டு, "கலைமகளின் திவ்வியப் பொய்கையில் வெள்ளைத் தாமரை ஆசனத்தில் வீற்றிருந்து என்ன பயன்? அறிவென்னும் அப்பொய்கை நீரினுல் நம் பாரதத் தாயின் அரியணையைச் சுற்றிப் பல நூற்ருண்டுகளாகக் கொழுந்து விட்டெரியும் துன்பச் சுடரை அவிக்க முடிந்ததோ?" என்று சொல்லித் திரிகிருர்கள் என்ருல் பாருங்களேன்! அரசியல் வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கு ஆழ்ந்த அறிவு வளர்ச்சி அவசியமில்லை என்பது அவர்கள் கருத்து.

என் மனைவி தீவிரமாக நின்று எனக்கு வழிகாட்டி என்னைத் தூண்டியும் நான் கதர் உடுத்துவதில்லை. கதர் ஆடை உடுத்துவது தவறு என்பதாலோ, அது மோட்டாவாக இருக்கிறதென்ற காரணத்தாலோ அல்ல.

இன்னும் கேட்கப் போனால், நம்முடைய வழக்கத்திற்கு மாருக, ஆடை விஷயத்தில் நான் அவ்வளவாக அக்கறை செலுத்துவதில்லை. ஒரு காலத்தில் கலிகா இப்படி மாறுவதற்குமுன் சைனுக்கடையில் அகலமான ஜோடுகள் வாங்கிப் போட்டுக் கொள்வேன்; பின்னல் அதற்கு மெருகு போடக்கூட மறந்துவிடுவேன். 'ஷர்ட்டு'க்குப் பதில் 'பஞ்சாபி'ச் சட்டைதான் போட்டுக்கொள்வேன் ; அதற்குப் பித்தான் இல்லையே என்று கவலைப்படுவது மில்லை. இதனுல் அடிக்கடி முன்பெல்லாம் வீட்டில் பெருஞ் சண்டை மூண்டு நாங்கள் பிரிந்துபோய் விடுகிற நிலைக்குக்கூட வந்து விடும். "உங்களோடு வெளியில் புறப்படுவதற்கே அவமானமாக இருக்கிறது எனக்கு!" என்று கலிகா சொல்லிவிட்டாள் ! 'நம்மைக் கண்டால் பிடிக்காத அந்தக் கூட்டத்தில் நாம் சேருவானேன் ?' என்று நானும் அவள் விருப்பப்படியே தனியாகப் போக விட்டேன்.

இப்போதெல்லாம் காலம் மாறிவிட்டது; ஆனுலும் என் துரதிர்ஷ்டம் ஒன்று இருக்கிறதே, அது என்னை விட்டால்தானே ! இப்போதும் கலிகா தன் பழைய பல்லவியைப் பாடிக்கொண்டுதான் இருக்கிருள். தேசியம் பரவுவதற்கு முன் நான் மேனுட்டு முறையில் உடுத்துவதில்லை என்று குறை கூறுவாள். இப்போதோ தன் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைப்போல் ஆடை உடுத்துவதில்லை என்ற குறை.

தவறு என்னவோ என்பேரில்தான். ஜாதி, கட்சி சின்னங்களைப் போட்டுக்கொண்டு பறையடிப்ப தென்ருல் எனக்குக் கூச்சம். மனிதத் தன்மையில் மாறுபாடு இருப்பது இயல்புதானே; கலிகா இதை உணரவில்லை. இதனுல்தான் குடும்பத்தில் அடிக்கடி வாய்ச்சண்டை பலத்துவிடும். மலையினின்று இழியும் ஆறு ஒன்று, தடுத்து நிற்கும் ஒரு பாறைமேல் மோதி

அதைச் சுற்றிச் சுற்றித் தன் சொந்த விசையிஞல் வெளி வரப் பார்க்கிறது; ஆனுல், முடியவில்லை. அதைப் போலத்தான் அவள் இயல்பும். யாராவது அவளை எதிர்த்துப் பேசிவிட்டால் தன்னையும் மீறி ஆவேசம் வந்ததுபோல் குதிப்பாள்.

நேற்று வெளியில் புறப்படும்போது நான் கதராடை உடுத்தாமல் வருவதற்கு அவள் ஏசின ஏசல் காதால் கேட்க வழங்காது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, எனக்கு மாறுபட்ட செருக்கு உண்டு. அதனுல் எங்களுக்குள் வாதப்பிரதிவாதம் மூண்டது. அதுவும் நல்லபடி இல்லை; பயனில்லாததாக முடிந்தது.

"ஆடுவார் ஆட்டுகிறபடி கண்ணை மூடிக்கொண்டு பின்பற்றத்தான் தெரியும், பெண்களுக்கு; அதுதான் வசதி என்றும் எண்ணுகிருர்கள். கொஞ்சங்கூடச் சுயபுத்தி என்பது இல்லை அவர்களுக்கு; அந்தப்புரத்தில் இருந்தால் ஆபத்து இல்லை என்று எண்ணுவது போல் கடுமையான கட்டுத் திட்டங்களுக்குட்பட்டு நடப்பதுதான் சரி என்று நம்புகிருர்கள். நம் நாட்டுப் பெண்களுக்குக் கதரின்மேல் அவ்வளவு பக்தி ஏன் தெரியுமோ? ஏற்கெனவே இருக்கும் சின்னங்களோடு இதையும் சேர்த்துக்கொண்டு பரம யோக்கியர்கள் என்று பெயர் எடுக்கத்தான்! அதில் அவர்களுக்கு ஒரு திருப்திபோல் இருக்கிறது!" என்று பேச்செடுத்தேன்.

கலிகா வெறி பிடித்தவள் போல் என்மேல் சீறி விழுந்து, "ஆமாம், அப்படித்தான், கங்கையில் குளித்தெழுந்தால் புண்ணியம் என்று நம்புகிற மாதிரி கதர் கட்டுவதும் தூய்மை என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு என்றைக்கு நம்புகிருர்களோ அன்றுதான் நம் நாட்டுக்கு விமோசனம். அந்த நல்லநாள் வராதா என்றுதான் காத்திருக்கிறேன். நியாயவாதம் நிலையான வழக்கமாக மாறிவிடுகிறது. பேய்போல் அலை

வதுதான் சுயேச்சை. ஆனல், உயிர் உடலில் இருந் தால்தானே சோபிக்கும்; அதுபோல் கட்டுத் திட்டத் துக்கு அடங்கினல்தான் அல்லாடாமல் புத்தி ஒரு நிலையில் இருக்கும்'' என்ருன்.

அவள் சொல்லாவிட்டாலும் இதெல்லாம் யார் அறிவுரை என்று எனக்குத் தெரியாதா? நண்பர் நயன் மோகனுடையதுதான். கலிகாவுக்கு என்னவோ இது தன்னுடையது என்றே எண்ணம்.

'மௌனம் ஸர்வார்த்த ஸாதகம்' என்று சொன்ன மகான் பிரம்மசாரியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அப்படிச் சொல்லி யிருக்கமாட்டான். நான் பதில் பேசாமல் இருந்த தைப் பார்த்து அவளுக்கு அளவற்ற கோபம் வந்து விட்டது. "நீங்கள் ஜாதி வேற்றுமை கூடாது, நிற பேதம் கூடாது என்கிறதெல்லாம் வாயில்தான். நாங்கள் அப்படி அல்ல; எல்லோரும் ஓர் குலம் என் பதை, ஒரே மாதிரியான தூய வெள்ளாடை உடுத்தி நடை முறையில் காட்டுகிறோம்" என்ருள்.

'உண்மைதான். துருக்கர் சமைத்தால் சுவையா கத்தான் இருக்கிறது என் வாய்க்கு. அந்த உணவை வாயினுள்ளே தானே மெல்ல முடியும்? உண்மையே; வாய்ப்பேச்சோடு நிற்காதுதான். வெளிவேடத் தினல் வேற்றுமையை மறைக்க முடியுமே தவிர ஒழித்துவிட முடியாது' என்று பதில் சொல்ல இருந்தேன்.

அதைச் சொல்லித்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனல், என்னசெய்வது, நான் ஒரே ஆளாயிற்றே; அதனல் வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்து விட்டேன். இல்லாவிட்டால் இங்கே வீட்டிலே நடக்கிற சர்ச்சையைக் கண் மூக்கு காதெல்லாம் வைத்து விகாரப்படுத்தித் தன் நண்பர்களிடத்தில் அம்பலமாக் கிச் சக்கையாக வெளுத்துவிடுவாளே; இந்தமாதிரி

எவ்வளவோ தரம் குட்டுப்பட்டு எனக்குப் புத்தி வந்தா யிற்று. பேராசிரியர் நயனமோகன் அவர்களிடமிருந்து எனக்கு எதிரான வாதங்களைக் கற்றுக்கொண்டு வந்து அறை கூவல் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பிவிடுவாள். நான் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறேன் என்று கூடக் காத்திருக்கமாட்டாள்.

பேராசிரியர் வீட்டில் என்ன நடக்கும் என்ற விஷயமும் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்துக் களின் பழைய பண்பாட்டுக்கும் சுயேச்சை வாதத்துக் கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றியும், யுகயுகமாக நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள அநுபவங்களுக்கும் அறிவுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வைக் குறித்தும் எளிதில் விளங் காத ஆழ்ந்த கருத்துடைய பேச்சுக்கள் நிகழும். ஆராய்ச்சி நிலை அற்றது, சப்பு சாரம் இல்லாதது, முழு உண்மையாகாது என்பது அவர் கொள்கை.

அப்போது தலைமாட்டில் என் படுக்கை யருகில் படிக்கத் தயாராக வைத்திருக்கும் புதுப் புத்தக நினைவு வந்தது எனக்கு. நல்ல மொராக்கோ தோலில் 'பைண்டு' செய்து பழுப்புக் காகிதத்தில் சுற்றி வைத்து இன்னும் ஏடுகள் கூட வெட்டப்படாமல் எனக்காக அவை காத்திருக்கும் காட்சி என் கண் முன் வந்து நின்றது. ஆயினும் கொடுத்த வாக்கை நிறை வேற்ற வேண்டுமே; அதற்குக் கட்டுப்படாவிட்டாலும் பின்னால் நேரும் சங்கடத்துக்கு அறிகுறியாக அவள் மூஞ்சிகாட்டுவதற்காவது பயந்து அடங்கித்தானே போகவேண்டும்!

எங்கள் வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரந்தான் சென் றிருப்போம். தெருவிலுள்ள தண்ணீர்க் குழாயைத் தாண்டி இந்துஸ்தானிக்காரன் ஒருவன் வைத்திருக்கிற ஓடு போட்ட பட்சணக்கடை. கடுகெண்ணெயில் போட்டு எடுத்த செரிமானம் ஆகாத பலவகைப் பண்டங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

வந்ததும் மேலே போக முடியாதபடி ஒரே கலவரமாக இருந்தது.

மார்வாடிகள் தடபுடலாக வரிசைகள் எடுத்துப் போய்க்கொண் டிருந்தவர்கள் சட்டென்று நின்று விட்டார்கள். யார்மேலோ கோபங்கொண்டு அவனை அடிப்பதுபோல் ஓசை கேட்டது. 'எவனோ தேட்டைக் குத்தியைப் பிடித்துத் தாக்குகிறார்கள் போல் இருக் கிறது, கூட்டத்தில். அந்த உற்சாகத்தில்தான் பாவம் அப்படிக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மூஞ்சிமுகம் தெரியா மல் அவனை மொத்துகிறார்கள்' என்று நினைத்தேன். விடாமல் 'ஹார்ன்' ஊதவே எப்படியோ அந்த ஆத் திரம் பிடித்த கூட்டத்தினுள் நுழைந்துவிட்டது எங்கள் மோட்டார் வண்டி. எங்கள் பேட்டையைச் சேர்ந்த நகரசபைத் தோட்டி அடிபட்டுக்கொண் டிருப் பதைக் கண்டோம். அவன் அப்போதுதான் நீராடி விட்டு வலக்கையில் தொட்டி நிறையத் தண்ணீரும் அக்குளில் துடைப்பமும் எடுத்து வந்துகொண் டிருந் தான். கோடு இட்ட அரைக்கைச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு, ஈரத்தலையை ஒழுங்காக வாரிவிட்டிருந்தான். இடது கையில் தன் ஏழு வயதுப் பேரனைப் பிடித்தபடி வீட்டை நோக்கிச் சென்றுகொண் டிருந்தான்; அப் போது தற்செயலாக யார்மேலோ, எந்தச் சாமான் மீதோ பட்டுவிட்டான்போல் இருக்கிறது. அதற்குத் தான் இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம். பையன், பாவம், "தாத்தாவை அடிக்காதீங்களேன்! அடிக்காதீங்க ளேன்!" என்று எல்லோர் காலிலும் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்டான். கிழவனும் கைகூப்பித் தன்னையும் அறி யாமல் செய்த அக் 'குற்ற'த்தை மன்னிக்கும்படி வேண்டினான். திகிலுடன் நிற்கும் அவன் விழிகளி லிருந்து தாரைதாரையாக நீர் வழிந்தோடியது; அவ னுடைய நரைத்த தாடியெல்லாம் ஒரே ரத்தம்.

என்னால் இந்தக் காட்சியைச் சகிக்க முடியவில்லை. அந்தத் தோட்டியை உடனே என் காரில் ஏற்றிக்

கொண்டு அந்தப் பரமயோக்கியர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனல்ல நான் என்று காட்டத் தீர்மானித்தேன்.

நான் இப்படி ஆத்திரப்படுவதைப் பார்த்துக் கலிகா என் மனத்தில் இருப்பதை ஊகித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன இது நீங்கள் பண்ணுவது? அவன் குப்பைக்காரன் என்றுகூடத் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு?" என்றாள்.

"இருக்கட்டுமே. அவனை இப்படிக் கண்மண் தெரியாமல் அடிக்க இவர்களுக்கு என்ன அதிகாரம்?" என்றேன்.

"அவன் பண்ணின தப்பு அது! நடுத்தெருவில் போகாமல் சற்று ஒதுங்கிப் போயிருந்தால் அவன் மதிப்பு குறைந்துவிட்டிருக்குமோ?" என்றாள் கலிகா.

"எனக்கு அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை. அவனை என் காரில் ஏற்றிக்கொள்ளத்தான் போகிறேன்" என்று என் பிடியையே பிடித்தேன்.

"அப்படியானால் நான் உங்கள் காரைவிட்டு இறங்கி விடுகிறேன். ஒரு குப்பைக்காரனோடு உட்கார்ந்துகொண்டு சவாரிபோக மாட்டேன் நான்" என்று சீறி விழுந்தாள் கலிகா.

"அவன் இப்போதுதான் குளித்துவிட்டு வருகிறான். தூய உடையும் உடுத்துக்கொண் டிருக்கிறான்– இன்னும் கேட்டால் அடிக்கிறார்களே அவர்களைவிடத் தூய்மையாகவே இருக்கிறான்" என்று வாதித்தேன்.

"போயும் போயும் குப்பைக்காரன் அவன்" என்று சொல்லிவிட்டு எங்கள் மோட்டார் ஓட்டியைப் பார்த்து,

"கங்காதீன்! ஓட்டு வண்டியை" என்று உத்தர விட்டாள் கலிகா.

நான் தோற்றேன். என்னுடைய கோழைத் தனமே அதற்குக் காரணம்.

நயனமோகன், மனித சமூக இயல்பின்படி ஏற்றத்தாழ்வுகள் அவரவர் தொழிலினுல் ஏற்படுவது இயல்பே என்று இந்த விஷயத்தைக் குறித்துச் சான்று கள் எடுத்துக் காட்டினதெல்லாம் என் காதில் விழுந் தால்தானே—அன்று மாலை முழுதும் மௌனமாகச் சிந்தையில் மூழ்கிக் கிடந்தேன்.

ஹால்தார் குடும்பம்

இந்தக் குடும்பத்தாரிடையே சண்டையோ சச்சரவோ மூள்வதற்குத் தகுந்த காரணம் எதுவும் இல்லை. நல்ல நிலையில் இருந்தார்கள். மனிதர்களும் நல்லவர்தாம். ஆனாலும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

தகுந்த காரணமிருந்தால் குடித்தனம் ஒரு கணக்குப் பேரேட்டிற்குச் சமமாக இருக்குமே. சற்று விழிப்பாக நடந்தால் கணக்கில் எங்குமே தவறு கண்டுபிடிக்க முடியாது; அப்படி ஏதாவது தென்பட்டாலும் ரப்பரைக் கொண்டு அழித்துத் திருத்திவிடலாம்.

ஆனால் மனிதனுடைய அதிர்ஷ்ட தேவதைக்குக் குறும்பென்றால் பிடிக்கும். கணிதத்தில் அந்தத் தேவதைக்கு ஆற்றல் உண்டோ, இல்லையோ நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஆர்வம் இல்லையென்று மட்டும் சொல்லுவேன். மனித வாழ்வில் ஏற்படும் கூட்டல் கழித்தலைப்பற்றி அது அவ்வளவாக மண்டையை உடைத்துக்கொள்ளவில்லை. இதற்காகவே தன் கணக்கு வழக்கில் ஒருபுதிய விஷயத்தைக் கையாள்கிறது. அனுசிதம் என்பது தான் அது. உசிதமான காரணமே இராது. ஆனால் திடீரென ஒன்று நிகழும். இதனால் குடும்பம் பம்பரமாகச் சுழலும். சிரிப்பும் கண்ணீரும் கரைபுரண்டு ஓடும், வீட்டில்.

இந்த இடத்திலும் அதுவேதான் நடந்தது. கண்ணுக்கு ரம்மியமாகத் தாமரை காடுபோல் பூத்திருந்தது. யார் எண்ணினார்கள், மதயானை வந்து அதைப் பாழாக்குமென்று; சேற்றில் முளைத்த தாமரை சேற்றோடு குழந்தை போய்விட்டது. இப்படி நேராது போனால் கதை உருவெடுப்பது எப்படி ?

இப்பொழுது சொன்ன குடும்பத்தாரிடையே எல்லாரையும்விட யோக்கியமானவன் பனேயாரி லாலே; அதில் ஐயமில்லே. அது அவனுக்கும் நன்ருகத் தெரியும். அதனுலேயே கர்வம் சற்றுத் தலேக் கேறி இருந்தது. யோக்கியதை, எஞ்சினிலுள்ள நீராவிபோல் அவனே முன்னுக்குத் தள்ளியது. எதிரே வழி இருந்தால் அது நன்மையாக முடியும்; இராதுபோனுல் குறுக்கே எது தடுத்தபோதிலும் அதன் பேரில் மோதிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அவனுடைய தந்தை மனேகரலால் பழைய காலத்துப் பெரிய மனிஷ்யத் தராவைச் சேர்ந்தவர். தம் சமூகத்தின் சிரோபூஷ்ணமாகத் தலேமை வகிக்க வேண்டுமென்பது அவர் அவா. அதனுல் சமூகத்தின் கை கால் போன்ற கீழ் உறுப்புக்களுடன் அவர் வேலேயே வைத்துக்கொள்வதில்லே. சாதாரணமான மனிதர்கள் தம் வேலேவயைச் செய்வார்கள், சுறுசுறுப் பாக இருப்பார்கள்; இவரோ வேலே எதுவுமே செய் யாத, உடம்பைத் துளிக்கூட அசைக்காத ஒரு பெருந் தகைமைக்கு நடுநாயகமாய் விளங்கினுர்.

இத்தகைய மனிதர்கள் முயற்சியின்றியே இரண் டொரு விஷயங்களில் ஆற்றல் மிக்கவராக இருக்கி ருர்கள். காந்தக் கல்போல் சரியான ஆட்களேத் தம் பக்கமாக இழுத்துக் கொள்கிருர்கள். இதற்குக் காரணம் வேருென்றும் இல்லே. உலகில் ஒரு சாரார் தொண்டுசெய்வதற்கென்றே சென்மம் எடுக்கிருர்கள். தாம் எடுத்த சென்மம் பயனடைவதன் பொருட்டே கையாலாகாத ஒருவனுடைய மாயத்துள் கட்டுண்டு அலேகிருர்கள். இவர்களுடைய பலவீனத்தைக் கண்டு அவனும் தன் முழுப்பொறுப்பையும் இத்தகையோர் மேல் போட்டுவிடுகிருன். 'எம்கடன் பணிசெய்து கிடப் பதே' என்ற குறிக்கோளுடையவர்கள் தம் சொந்த வேலேயில் ஒருவித ஆறுதலும் அடையாது போனு

லும் ஒருவனுக்குமட்டும் அமோகமான நிம்மதியைத் தருகிறார்கள். அவனைச் சங்கடங்களிலிருந்து மீட்கிறார்கள். உலகத்தவர் கண்முன் அந்த உதவாக்கரையை உயர்த்தி வைக்கிறார்கள். ஆண்களாகப் பிறந்த தாய்மார் என்றே கூறவேண்டும் இவர்களை. அதுவும் சொந்தப்பிள்ளைகளுக்கல்ல; பிறர்மக்களுக்கு.

மனோகரலாலின் வேலைக்காரன் பெயர்ராமசரண். பாபுவின் உடலை வளர்ப்பதற்கென்றே அவன் உயிர் வைத்திருந்தான் என்று சொல்வது மிகையாகாது. பாபுவுக்கு மூச்சு விடுவது சிரமமான காரியமாயிருந்தால், நாள் முழுவதும் துருத்திபோல் மூச்சுவிட அவன் சித்தமாகக் காத்திருந்தான். வெளியார் மட்டும் நினைப்பார்கள், 'பாவம் இந்த ஆள்காரன் உயிரை எடுத்துவிடுகிறான். சண்டாளன்' என்று. கீழே நழுவி விழுந்துவிடும், கையிலுள்ள குடாக்குக் குழாய். அதை எடுப்பது என்னவோ சிரமமான காரியமன்று. ஆனால் பாபு இதற்காக ராமசரணைக் கூப்பிடுவார். எந்த வேலை இருந்தாலும் போட்டுவிட்டு ஓடிவருவான். அனுவசியமாக உடலை வாட்டிக் கொள்வதில் ராமசரணுக்கு அளவற்ற ஆனந்தம். பிரபுவுக்குச் செய்யும் சேவை அல்லவா ?

ராமசரண் எப்படியோ, அப்படியே இன்னொரு பக்தன் இருந்தான்: நீலகண்டன். குடும்பச் சொதது, உடைமை யாவையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அவன் தலைமீது விழுந்தது. பாபு சாப்பிட்டு மிகுந்த பிரசாதங்களைப் பெற்று ராமசரணுடைய உடல் மினுமினு வென்று கொழுத்திருந்தது. ஆனால், நீலகண்டனோ உலர்ந்த மேனியும் எலும்புக் கோவையுமாக இருந்தான். பாபுவின் செல்வக் களஞ்சியத்தின் ரக்ஷகன் தான்; ஆனால் பஞ்சத்தின் குறி அவன் முகத்தில். சொத்தெல்லாம் மனோரகரலாலுடையது. அதை வகிக்கும் மதிப்பு என்னவோ நீலகண்டனுக்குத் தான்.

சில நாட்களாகவே நீலகண்டனுக்கும் பனோயாரி லாலுக்கும் நடுவே மனத்தாங்கல் முற்றி வந்தது. தந்தையைப் பேட்டிகண்டு பனோயாரி தன் மனைவிக்கு நகை பண்ணிப் போடுவதற்கு உத்தரவு பெற்றிருந்தான். அவன் எண்ணம், பணத்தைக்கொண்டு தன் விருப்பப்படி நகை செய்ய வேண்டுமென்பதே. ஆனால் அந்தமாதிரி நடத்துவதற்கு வழி இல்லையே. செலவெல்லாம் நீலகண்டன் கையைக் கொண்டே செய்யவேண்டி யிருந்தது. அதன் விளைவென்ன? நகை என்னவோ உருப்படியாக வந்தது. ஆனால் இஷ்டப்படி அமையவில்லை. தட்டானும் நீலகண்டனும் சேர்ந்து ஏதோ சூளையம் பண்ணி விட்டார்களெனப் பனோயாரி நம்பிவிட்டான். கரூர் பேர்வழிகளுக்கு விரோதிகள் இருப்பது இயல்பு. பலபேர் பலவிதமான புரளி எழுப்பினர், நீலகண்டனைப்பற்றி. குத்திக் கொடுத்ததுபோல் ஆகிவிட்டது பனோயாரிக்கு. பிறரை வஞ்சித்ததைவிடத் தன் வீட்டிலேயே இவன் அதிகமாகச் சுரண்டிவிட்டிருப்பானென்ற தவறான கொள்கை கொண்டிருந்தான் பனோயாரி.

இருபக்கத்தார் நடுவே குருத்துவிட்ட இந்தப் பகை அற்பக் காசு ஐந்து ரூபாயிலிருந்து ஆரம்பம். நீலகண்டன் முன் யோசனைக்காரன். பனோயாரியுடன் ரமாரமியாகப் போகாதுபோனால் பிற்பாடு தன் வேலைக்கே உலை என்ற விஷயம் அவனுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் எசமானருடைய சொத்தின்பேரில் அவனுக்கு கருமிக்குரிய ஒரு பாசம் இருந்தது. தன் புத்திக்குச் சரியன்றெனப் பட்டால், எசமானர் உத்தரவு கொடுத்திருந்தாலும் பணத்தை விரயம் செய்யமாட்டான்.

இந்தப் பக்கம் பனோயாரிக்கு அக்கிரமமான வழிகளில் பணத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டிய

நிமித்தங்கள் உண்டாயின. ஆடவர்கள் அநியாய வழிகளில் இறங்குவதற்கு மூலகாரணமாக நிற்கும் ஒரு விஷயம் இந்த இடத்திலும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தோன்றியது. பனேயாரியின் மனைவி கிரணலேகாவுக்கு வயது என்ன இருக்குமோ தெரியாது. பார்வைக்குத் துளியுண்டு பெண்ணாக இருந்தாள். வீட்டின் பெரிய மாட்டுப் பெண்ணிடத்தில் இருக்கவேண்டிய கம்பீரம் அவளிடத்தில் கொஞ்சமேனும் இல்லை. அவ்வளவு பெரிய இடத்திற்கு அவளுடைய சிறிய உருவம் ஒத்திருக்கவில்லை.

பனேயாரி அவளை ஆதரவுடன் அணு என்று அழைப்பான். அதுவும் போதாது போனால் பரமாணு என்பான். ரசாயன வித்தையில் பற்றுடையவர்கள் இந்த உயிர்ப்படைப்பில் அணு பரமாணுக்களுக்கு உள்ள சக்தியை உணர்வார்கள்.

கிரண் என்றுமே கணவனை நெருங்கி எதுவும் கேட்டது இல்லை. அவளுக்கு வீட்டில் ஒருவிதக் குறையுமில்லை. நாத்தனார், ஓர்ப்படிகள் நிறைய இருந்தார்கள். அவளுடைய பொழுதெல்லாம் இவர்களுடன் பழகுவதிலேயே கழிந்துவிடும். புது இளமையில் பூக்கும் காதல் எப்போதும் தனிமையில் விரகத் தவம் பூண்டிருக்கும். ஆனால் இவளுக்கு அத்தகைய நிலை ஏற்படவில்லை. பனேயாரி விஷயத்தில் இவளுக்கு ஆர்வம் குறைவே. அவனிடத்திலிருந்து இவள் எதையும் அமைதியுடனேயே பெற்றாள். தானாகவே முன்விழுந்து யாசிக்கவில்லை. இதன் பலன் தன் மனைவியை எப்படி வசப்படுத்திக் கொள்வதென்ற கவலைக்கு உள்ளானான் பனேயாரி. பெண்டாட்டி தானே வாய்திறந்து எதையாவது கேட்டால், அவளோடு தர்க்கம் புரிந்து கொஞ்சம் குறைத்தே செய்வதற்கு இடம் இருந்தது; ஆனால் தானே பரிந்து அவளுக்குச் செய்வது உசிதமல்ல. அவள் வருந்திக்

கேட்காதபோது காட்டும் தாராளம் அதிகச் செல வுக்கே வழி வைக்கும்.

கணவன் தந்த அன்பளிப்பைக் கண்டதும் கிரண் பூரித்துப் போனுளா என்று அறிவதற்கு வழி இல்லை. இந்த விஷயமாக அவளைக் கேட்டபொழுது நன்றாக இருக்கிறது என்று மட்டுமே கூறினாள். பஞ்சா யாரிக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. ஒருவேளை போட்ட நகை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்று நிமிடத்திற்கு நிமிடம் அவன் சந்தேகப்பட்டான். கிரண் கணவனைக் கடிந்து, "உங்களுக்குத்தான் இந்தக் கோணல்புத்தி. எதற்காக இப்படிக் கேட்கிறீர் கள் ? நகை எனக்குப் பிடித்துத்தான் இருக்கிறது !" என்றாள்.

பாட புத்தகங்களில் படித்திருக்கிறான் பஞ்சாயாரி, களிப்பு உணர்ச்சி மனிதனுக்குரிய மகத்தான பண்பு என்பதை. ஆனால் மனைவியின் குணத்தினால் இந்த மேன்மையான உணர்ச்சி அவனுக்குத் துன் பத்தையே தந்தது. கிரண் அவனுக்குத் திருப்தியை மட்டுமா தந்தாள்! மோகத்துள் ஆழ்த்தினாள். அவனும் மனைவியை மயக்க விரும்பினான். மோகவலை வீசக் கிரண் முயற்சியே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இளமைச் செவ்வி வழிந்தோடியது அவள் அங்கங் களில். தானாகவே அது வெளிப்பட்டது., ஆனால் ஆடவர்களுக்கு இந்த வாய்ப்பில்லை; மனைவியின் மனம் குளிர்வதற்கு ஏதாவது செய்து காட்டினால் காதலில் வெற்றி ஏற்படும். ஆடவரிடத்தில் கவர்ச்சி இராதுபோனாலும் பணம் அந்தக் குறையைத் தீர்த்து விடுகிறது. பெண்களுக்கு அது மயிலின் தோகை மாதிரி. பணத்தின் விசித்திர சக்தியை முழுவதும் விரித்தால்தான் பெண் மனம் பூரிப்படையும். பஞ்சா யாரியின் காதல் நாடகத்திற்கு இடையூறாக நின்றான் நீலகண்டன். பஞ்சாயாரி எசமானரின் மூத்த பிள்ளை

யாயிருந்தும் அவனுக்கு அதிகாரமே இல்லே. எசமானரின் நிழலில் வளரும் அடிமையான நீலகண்டன், பஞ்ஞயாரி மீது தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்தி வந்தான். பஞ்ஞயாரியின் பொருமல் எல்லாம் மனேவியையல்கொள்ளத் தன்னிடம் மலரம்பு இல்லேயே என்ற வேதனேயினுல்தான்.

ஒருநாள் இந்த அளவற்ற செல்வம் அவனுக்கே வரப்போகிறது. ஆனுல் இளமை திரும்பி வருமா? இப்பொழுது அவன் கிண்ணம் நிறையப் பருக விரும்பும் ஓர் இன்பம் வயது ஏறிய பின்பு எங்கிருந்து வரும்? பணம் அப்பொழுது குவிந்திருந்தும் என்ன பயன் ?—மலேமுடியில் உறைந்து கிடக்கும் பனிக் குவை மாதிரிதான். இளமையில் வீண் விரயம் செய்தாலும் மனசுக்குத் தென்பையே தரும்.

பஞ்ஞயாரிக்கு மூன்று விஷயங்களில் பித்தம் : குஸ்தி, வேட்டை சமஸ்கிருத காவியம். சமஸ்கிருத கவிகளிலிருந்து மணிமாணிக்கங்களேத் திரட்டி வைத்திருந்தான். மழை மேகங்கள் கூடும் காலம், நிலவு பொழியும் இரவு, பூந்தென்றல் வீசும் மாலே வேளே, இவைபோன்ற சமயங்களில் அது பயன்படும். நீலகண்டன் பணத்தை இழுத்துப் பிடித்தபோதிலும், அந்த அழகிய காவியங்களில் மண்டியிருக்கும் உவமை அணிகளே அவனுல் குறைக்க முடியாதே. உயர்வுநவிற்சி அணி மிகையாக இருந்தால்தான் என்ன ? நீலகண்டன் வைக்கும் கணக்கில் அது ஏறுவதற்கு வழி இல்லே. கிரணுடைய அழகிய காதுக்கு ஒரு நேர்த்தியான கம்மல் பண்ணச் சக்தி இராது போனுலும், அவள் காதுக்கு இனிமை பயக்கும் சந்தங்களில் கவிதை பொழிய அவன் பின்வாங்கவில்லே. மாத்திரை வழு இருந்தாலும் பாவத்தில் மாற்றுக் குறை இராது.

பனேயாரி, பார்வைக்கு ஒரு மல்வீரனைப்போல் வாட்டஞ்சாட்டமாய் இருப்பான். அவனுக்குக் கோபம் வந்தாலோ வீடே கிடுகிடுக்கும். ஆனல் மிகவும் இளகிய நெஞ்சினன். அவனுடைய தம்பி வம்சிலால், சின்னப் பையனக இருக்கும் சமயம் தாயின் அன்பு செலுத்தி அவனை வளர்த்து வந்தான். சீராட்ட வேண்டுமென்ற ஓர் அவா அவன் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்தது.

மனைவியின் மீதுள்ள நேயத்தோடு இந்த அபூர்வமான குணமும் பின்னி இருந்தது. அதாவது, சீராட்ட வேண்டுமென்ற நசை. அடர்ந்த மரநிழலூடே வழிதவறி நுழைந்த ஓர் ஒளிக்கதிர்போல் துளியுண்டு ஆளாக இருந்தாள் கிரணலேகா. அவள் குள்ளமென்று கணவனுக்குச் சற்று வருத்தமே. இந்தப் பொம்மை மனைவியைச் சிங்காரித்து அழகு பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை. அவளைத் தொட்டு அணைத்துக்கொள்ளும் இன்பம் அன்று; அணிகள் பூட்டிக் கண்ணாரக் காணும் களிப்பே; ஒன்றைப் பல விதமாக்கும் ஆனந்தம். கிரணலேகாவுக்குப் பல வர்ண ஆடைகளை அணிந்து விசித்திர நகைகளைப் பூட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையே. வெறும் சமஸ்கிருத காவியங்களை மடமடவென்று கொட்டுவதனுல் இந்த வேட்கை தணியவில்லை. அவனிடத்தில் ஆடவனுக்குரிய பிரபுத்துவம் நிரம்பி இருந்தும் அதை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை.

இவ்வாறு தனவந்தனுக்கு மகனுகப் பிறந்தும் உரிமை இழந்தவனுய் அவன் நிற்பதும், மனைவியோ லாவண்யம் பொங்க வாடுவதும் அந்தக் குடும்பத்தில் ஏதோ அனர்த்தம் விளையப் போவதைக் குறிப்பிட்டன.

சுகதா, செம்படவ மது என்பவனுடைய பெண்டாட்டி! மனேகர பாபுவின்கீழ் குடி. ஒரு நாள் அவள்

அந்தப்புரத்துள் நுழைந்து கிரணலேகாவின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓவென்று கதறத் தொடங்கினாள். விஷயம் இதுவே: சில வருடங்களுக்கு முன்பு ஆற்றில் வலைபோட்டு மீன்பிடிக்கும் நிமித்தமாய்ச் செம்படவரெல்லாம் ஒன்றுகூடிப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து மனோகரலாலின் பணப் பெட்டியிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கியிருந்தார்கள். மச்சம் நன்றாக விழுந்தால் வட்டியோடு அசலைத் தீர்ப்பதில் எந்தவிதமான தொந்தரவும் இராது; இதை எண்ணியே அதிக வட்டிக்குக் கடன் வாங்கத் துணிந்தார்கள். ஆனால், கடன் வாங்கிய ஆண்டு மீன் அவ்வளவாக ஆதாயமில்லை. இப்படியே அடுத்தடுத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஏமாற்றம் அடைந்தனர்; நஷ்டம் ஏற்பட்டது. கடன் வேறு தலைக்குமேல் ஏறிக்கொண் டிருந்தது. இதில் கலந்து கையொப்பமிட்ட சில வலைஞர் தலைமறைந்துவிட்டனர். மது என்பவன் ஊரில் குடியும் குடித்தனமுமாய் இருப்பவன். அவன் தலையில் விழுந்தது இந்தக் கடன் சுமை. தப்புவதற்கு வழி இல்லை என்று கண்டு அவன் மனைவி கிரணிடம் அடைக்கலம் புகுந்தாள். கிரணுடைய மாமியாரைப் பிடித்தால் காரியம் கைகூடாதென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். கணக்குப் பார்க்கும் நீலகண்டனோ இம்மிகூட விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான். முழு வட்டியும் கறந்து விடுவான், அவர்களிடமிருந்து. பனோயாரிக்கும் நீலகண்டனுக்கும் ஒற்றுமை போதாதென்பதை அறிந்தே மது தன் மனைவியைச் சின்ன அம்மாளிடம் அனுப்பினான்.

பனோயாரி, நீலகண்டன்மீது எவ்வளவு சீறிய போதிலும் கடன் விஷயமாகத் தலையிடுவதற்கு அவனுக்கு யாதோர் உரிமையும் இல்லை என்பதைக் கிரண் அறிவாள். சுகதாவுக்கு இதை விளக்க அவள், "என்னால் என்னடீ ஆகும்? இதில் நான் நுழைந்தால்

விரஸமாயிருக்கும். பெரியவர் இருக்கிறார். அவரைப் பிடியுங்கள். ஏதாவது நடக்கும்" என்றாள்.

இந்த முயற்சியை முன்னாலேயே செய்து பார்த்தாகிவிட்டது. மனோகரலாலிடம் முறையிட்டுக்கொண்டால், அவர் அதை விசாரிக்கும் பொறுப்பை நீலகண்டனிடமே தள்ளுவார். இதனால் அதிக சங்கடம் உண்டாகுமே ஒழிய வேறல்ல. இரண்டாந்தடவை 'அப்பீல்' செய்து கொண்டாலோ, எசமானருக்குக் கடுமையான கோபம் வந்துவிடும். இந்தச் சள்ளையெல்லாம தலையில் போட்டுக்கொண்டால் அப்புறம் சம்சாரத்தில் என்ன சுகம் இருக்கும் என்ற மனப்பான்மையே அவருக்கு.

கிரணிடம் சுகதா அழுது தன் குறையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சமயம் பக்கத்து அறையில் பனோயாரி துப்பாக்கியில் எண்ணெய் போட்டுத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லாம் அவன் காதில் விழுந்தன. இந்த விஷயமாக உதவி செய்யத் தனக்குச் சக்தி இல்லையென்று கிரண் மனம் இளகிச் சொல்லுவது பனோயாரியின் இதயத்தைத் துளைத்தது.

அன்று பகல் ஒரே இறுக்கமா யிருந்தது. சாயங்காலம் வெப்பம் நீங்கித் திடுமென ஒரு பெருங்காற்று எடுத்தது. தோப்பில் குயில் ஒன்று தொண்டை வறளக் கூவிக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும் மீண்டும் அதே பல்லவியில் எங்கோ புலவியால் தனிமையில் வாடும் தன் பேடையை விளித்துக் கூவிற்று. திக்குத் திசை யெல்லாம் வெறிகொள் பூவின் இன்மணம். சன்னலுக்குப் பக்கத்திலேயே புழைக்கடைத் தோட்டத்திலிருந்து முல்லையின் நறுமணம் மனத்தைப் பரவசமாக்கியது. அன்று கிரண் மெல்லிய வர்ணத்தில் சேலை உடுத்திருந்தாள். அவள் கூந்தலில் மல்லிகைப்பூ முறுவலித்து மூச்சுவிட்டது. காதல்

கனிவதற்கு வசந்தகாலம் எப்பொழுதுமே அனுகூல மாக இருக்கும். அழகிய வர்ணத்தில் மெல்லிய பட்டாடையும் கூந்தல் நிறையப் பரிமளிக்கும் மல்லி கைப்பூவும் அந்த உணர்ச்சியைப் பின்னும் கிண்டி விட்டன. இரவு முதல் யாமம் கழிந்தது. பனையாரி யைக் காணவில்லை. இளமையின் கிண்ணம் வழிந் தோடியும், அது அவனுக்குச் சுவை தருவதாக இல்லை. மனத்துள் குறை இருந்தால் காதல் எழுப் பிய ஓர் இன்பலோகத்தில் கால் வைக்கமுடியுமா? பாவம், ஒரு செம்படவனுடைய துயரை நீக்க அவ னால் இயலவில்லை. நீலகண்டன் அல்லவோ சர்வாதி காரி! பேடியின் கழுத்திற்கு இந்த மல்லிகை மாலையை யார் தொடுத்தார்களோ?—இந்த வேதனை தான்.

முதலில் அவன் நீலகண்டனை வெளி அறையின் பக்கமாக வரவழைத்து, கடனுக்காகச் செம்படவனைப் பிடிக்க வேண்டாமென்று சொன்னான். "ஒழியட்டு மென்று இவனுடைய கடனை ரத்து செய்துவிடு கிறேன். அப்புறந்தானே தொல்லை. எல்லாரும் தம் கடனுக்கு அடிபோடுவார்களே. பெருத்த நஷ்ட மல்லவோ ஏற்படும்?" என்றான் நீலகண்டன். இதற்கு எதிரிடையாக வாதிக்கத்தெரியாமல் பனையாரி வாயில் வந்தபடி திட்ட ஆரம்பித்தான். "அற்பனடா நீ" என் றான். "அற்பனயிராதுபோனால் உங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர்களின் கால்கீழ் நான் விழுந்து கிடப்பா னேன்!" என்றான் நீலகண்டன். "சொத்தைச் சுளையம் செய்யும் பெருச்சாளி" என்றான் பனையாரி. "இருக்கலாம், பகவான் எனக்குக் கிருபை பண்ண வில்லை. பிறர் சொத்துக்குத்தான் நான் ஆசைப்படு கிறேன். போமே" என்று வசவுகளைப் பொறுத்துக் கொண்டான் நீலகண்டன். கடைசியில் போகும் பொழுது அவன், "வக்கீல் காத்துக்கொண்டிருக்

கிறார். மறுபடியும் ஏதாவது காரியம் இருந்தால் கூப் பிடுங்கள் வருகிறேன்" என்றான்.

பஞ்சாரி, சிறிய தம்பி வம்சியைத் தன் கட்சியில் சேர்த்துக்கொண்டு தந்தையிடம் செல்வதென்று துணிந்தான். தான் தனியாகப் போனால் காரியசித்தி ஆகாதென்று தெரியும் அவனுக்கு. காரணம், நீல கண்டன்மேல் முன் ஒரு தரம் புகார் செய்தபொழுது மனோகரலால் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. அதற்கு மாறாகப் பிள்ளையின் பேரிலேயே சீறிவிழுந் தார். எசமானருக்குப் பாசம், மூத்தமகன்மீதுதான் என்று எல்லாம் நினைத்திருந்தார்கள் ஒரு சமயம். ஆனால் இப்பொழுது இளையபிள்ளை வம்சியின் பேரில் தான் பட்சமெல்லாமென்று தோன்றியது. அதனா லேயே வம்சியைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு பஞ்சாரி வேலை செய்யப் புகுந்தான்.

எதுவாயிருக்கட்டும், வம்சி நல்ல பிள்ளை. அந்தக் குடும்பத்தில் அவன் ஒருவனே இரண்டொரு பரீட்சை களில் 'பாஸ்' செய்தவன். சட்டப் பரீட்சைக்குப் படித் துக் கொண்டிருந்தான். இரவும் பகலும் நெட்டுருத் தள்ளி மூளையில் அவன் எவ்வளவு ஏற்றிக்கொண்டா னென்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். உடம்பு மட்டும் துரும்பாக இளைத்துப் போனதுதான் மிச்சம்.

கோடை நாட்களில்கூட அவனது அறையின் சாளரங்கள் மூடியே கிடக்கும். பருவ மாறுதல்களைக் கண்டு அஞ்சுபவன். நன்றாகக் காற்று வீசினால் அவனுக்கு நஞ்சுபோல் இருக்கும். மேசைமீது கெரோசின் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. பக்கத் தில் ஒரு நாற்காலி மீது புத்தகக் குவியல். அல மாரியை நிரப்பிக்கொண்டு மருந்துச் சீசாக்கள்.

பஞ்சாரியின் யோசனைக்கு அவன் இணங்க வில்லை. அண்ணன் சீறி, "டேய் - அந்த நீலகண்ட

னுக்குத்தானே பயப்படுகிருய்?'' என்ருன். வம்சி கம்மென்று இருந்தான். நீலகண்டன் சார்பாகவே அவன் நிற்பதற்குக் காரணம் இருந்தது. கல்கத்தா வில் வசிக்கும்பொழுது, கைச் செலவுக்குப் பணம் போதாமற் போனுல் நீலகண்டனைத் தூக்கிவைப்பான் வம்சி. தனக்குச் சமயத்தில் உதவிபுரிநதவனை எப்படிப் பகைத்துக் கொள்வது ?

'' பயங்கொள்ளி, பேடி, நீலகண்டன் பின்னுல் செல்லும் நாய்'' என்றெல்லாம் வசவுகளை அடுக்கிய தும் தந்தையின் முன் தானே நின்ருன். மனேகர லால், தோட்டத்திலிருக்கும் குளததங்கரையில் தம் பருத்த உடலைத் திறந்து விட்டுக் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். இச்சகம் பாடுவோர், அவரைச் சூழ்ந்து கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்த எதிரி ஜமீன் தார் பாரிஸ்டரின் குறுக்கு விசாரணையில் திக்குமுக் காடிய கதைகளையெல்லாம் அளந்து கொண்டிருந் தனர். இளவேனில், மாலையில் எழுந்த சுகமான தென்றலுக்கும் இந்தச் செய்தியைக் கேட்பதற்கும் அவருக்குத் தென்பாக இருந்தது.

திடுமெனப் பனேயாரி நடுவில் நுழையவே சுவை மிகுந்த இவர்களது பேச்சு பாழாயிற்று. பீடிகை போட்டுத் தன் விஷயத்தை மெல்லத் தொடங்கும் வழியே தெரியாது, பனேயாரிக்கு. அவன் உரத்த குரலிலேயே நீலகண்டன் செய்த விஷமங்களை எடுத் துச் சொன்னுன். ''திருடன் எசமானருடைய பணத் தைக் கவர்ந்து கொழுத்துவிட்டான் '' என்றெல்லாம் நிந்தனை செய்தான். ஆனுல் அத்தாட்சி எதுவுமே இல்லை; அவை உண்மையும் அல்ல. நீலகண்ட னுடைய மேற்பார்வையினுல் ஹால்தார் குடும்பத்தா ருடைய செல்வம் பெருகியது. இந்தக் குற்றச்சாட்டை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். நீலகண்டன் நல்லவனென்று நம்பியே அவனிடம் சொத்துக்களைக்

கண்மூடித்தனமாக விட்டிருப்பதாக எண்ணம் பனேயாரிக்கு. இது அவன் கொண்டிருந்த பிரமையே. மனேகரலாலுக்கு நன்ருகத் தெரியும், சமயம் அகப்பட்டால் பயல் சுருட்டிக்கொண்டு போய்விடுவானென்று. ஆனல் அதற்காக அவனை நம்பாமலும் இல்லை அவர். காரணம்: நெடுநாளாக ஒரு குழப்பமும் இன்றிக் காரியம் நடந்துவருகிறது. அண்டி வாழ்வோர் எப்போதுமே எசமானருடைய சில்லறை பாபத்துக்களில் கை வைத்தே வாழ்வார்கள். இந்த வித்தையில் தேர்ச்சி இராதுபோனல் எசமானரின் சொத்துக்களை அவர்களால் எங்ஙனம் பரிபாலிக்க முடியும்? இராச்சியபாரம் வகிப்பது தர்மபுத்திரனல் ஆகாத காரியம். மனேகர்லால் சினந்தவராய், "நீலகண்டன் என்ன பண்ணுகிருன், போகிருனென்று கவனிக்க நீ யார்?" என்றதும், அவர், "வம்சி இந்த மாதிரி எல்லாம் எனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை. அவன், தான் உண்டு தன் படிப்புண்டு என்று இருக்கிருன்" என்ருர்.

எதிரி ஜமீன்தார் பரிதாபகரமான தோல்வியடைந்த கதைகூட அவருக்குச் சப்பிட்டுவிட்டது. அன்று வீசிய மந்தமாருதமும் மனேகரலாலுக்கு இன்பத்தைத் தரவில்லை. குளத்து நீரில் பளபளக்கும் நிலவொளியும் அவலமாயிற்று. அன்றைய மாலைப் பொழுது வம்சிக்கும் நீலகண்டனுக்குமே வீணகக் கழியவில்லை. கதவையெல்லாம் மூடிக்கொண்டு வம்சி இரவு வெகுநேரம்வரை படித்துக்கொண் டிருந்தான். நீலகண்டன் வக்கீலுடன் ஏதோ வழக்குச் சம்பந்தமாகப் பேசி முடிப்பதற்கும் பாதிராத்திரி ஆவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

கிரண் தன் படுக்கையறையில் இருந்த விளக்கை ஊதிவிட்டுச் சாளரத்தருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள். வீட்டுக் காரியங்களை அன்று பொழுதோடேயே முடித்துவிட்டாள். இரவு சாப்பாடுதான் பாக்கி. பனே

யாரி இன்னும் சாப்பிடவில்லை. அவனை எதிர்நோக்கினாள். செம்படவ மதுவின் கவனமே அவளுக்கு இல்லை. அந்த ஏழையின் துயரைத் தன் கணவனால் தீர்க்க முடியவில்லையே என்ற கோபமோ, தாபமோ அவளுக்குத் துளியளவும் இல்லை. கணவன் திறமையுள்ளவனா என்று சோதனை பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் இல்லை. குடும்பத்தின் பெருமையே தன் கணவனுடைய பெருமையும்; தன் கணவன் அல்லவோ வீட்டிற்குத் தலைப்பிள்ளை. இதைவிடப் பெருமை கொள்வதற்கு வேறு என்ன வேண்டும்? 'இவர்கள் அல்லவோ கோஸாயிகஞ்ஜின் புகழ்பெற்ற ஹால்தார் குடும்பத்தார்!' என்ற பெருமிதமே அவளுக்கு.

பனோயாரி இரவு நெடுநேரம் வெளி வராந்தாவில் உலவியதும் உள்ளே வந்தான். தான் இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்பதை அடியோடு மறந்து போனான். கிரணும் உணவுகொள்ளாமல் தனக்காக அத்தனை நாழிகை காத்திருந்ததுதான் அன்று விசேஷமாக அவனை வாட்டியது. கிரண் இப்படியெல்லாம் உள்ளூர வருத்தப்படுவதும், தான் பயனற்ற சரக்காய் இருப்பதும் ஒத்துப்படவில்லை. அவன் விழுங்கும் பிடியளவு அன்னமும் நெஞ்சில் வந்து அடைத்துக் கொள்வதுபோல் இருந்தது. பனோயாரி கொதிப்புடன், "எந்த வகையிலாவது இந்த மதுவை நான் காப்பாற்றுமல் போகிறேனா இல்லையா பார்" என்றான். காரணமற்ற இந்த வீறுப்பைக்கண்டு வியப்படைந்து கிரண், "சரிதான், நீங்கள் அவனை எந்த வழியில் காப்பாற்றுவீர்கள் சொல்லுங்களேன்?" என்றாள்.

மதுவின் கடனைத் தானே அடைத்துவிடுவதென்று சபதம் செய்துகொண்டானே தவிர அதை நடத்த அவன் கையில் காசு சிக்கினால்தானே? தன்

னிடமிருந்த மூன்று துப்பாக்கிகளில் ஒன்றையும் கையில் அணிந்திருந்த வயிர மோதிரத்தையும் விற்றுப் பணமாக்க உறுதிகொண்டான். ஆனால் கிராமத்தில் இவைகளுக்குச் சரியான விலை கொடுத்து யார் வாங்குவார்கள்? மேலும் ஊராரும் என்னவோ வென்று பேசிக்கொள்ள இடம் உண்டாகும். ஏதோ சாக்குச் சொல்லிப் பஞ்ஞயாரி கல்கத்தாவுக்குப் போனான். போகும்பொழுது மதுவைக் கூப்பிட்டு, "பயப்படாதே" என்று ஆறுதலும் சொன்னான்.

பஞ்ஞயாரியின் உதவியை நாடினனே இந்த மது என்று நீலகண்டனுக்கு அவன்மீது கடுங்கோபம். செம்படவர்களைப் பலவிதமாக வாட்டி எடுத்து விட்டான்.

கல்கத்தாவிலிருந்து பஞ்ஞயாரி திரும்பின அன்று மதுவின் பிள்ளை ஸ்வரூபன் இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்து குய்யோ முறையோவென்று அழுதான். "என்ன நடந்ததடா ?" என்று பஞ்ஞயாரி விசாரித் தான். தன் தந்தையை முன்னாள் இரவே இழுத்துக் கொண்டு போய்ச் சாவடியில் அடைத்துவிட்டார்க ளென்ற செய்தியைச் சொன்னான் ஸ்வரூபன். கோபத்தால் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது பஞ்ஞ யாரிக்கு. "சட்டென இப்பொழுதே தாணாவுக்குச் சென்று பிராது கொடு" என்றான்.

இது என்ன இழவு! தாணாவிலா பிராது செய்வது? அதுவும் நீலகண்டனுக்கு விரோதமாக? ஸ்வரூபனுக்குக் கைகால் ஆடவே இல்லை. கடைசி யில் பஞ்ஞயாரி தூண்டவே தாணாவுக்குச் சென்று தன் தந்தை அடைபட்டிருக்கும் விஷயத்தைச் சொல்லிப் பிராது செய்தான். போலீசார் சரேலெனச் சாவடிகு வந்து அடைபட்டிருக்கும் மதுவை விடு வித்தனர். நீலகண்டனையும் மற்றும் சில பேரையும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்னிலை யில் கொண்டு நிறுத்தினர்.

மனோகரலால் பெரிய சங்கடத்திற்கு ஆளானார். இச்சகம் பாடும் அவருடைய மந்திரிகள் போலீசாருடன் கலந்துகொண்டு பணமாகக் கறந்தனர். கல்கத்தாவிலிருந்து ஒரு பாரிஸ்டரைத் தருவித்தார்கள். அனுபவம் முற்றாத பாரிஸ்டர். அவருக்கு எவ்வளவு 'பீஸ்' பேசினார்களோ அவ்வளவும் அவர் பைக்குள் போகவில்லை. நடுவிலுள்ள ஆட்கள் பாதி கவளீகரம் செய்துவிட்டார்கள். இந்தப் பக்கம் செம்படவனுக்காகத் திறமை வாய்த்த ஒரு வக்கீல் வாதாடினார். அவருக்குப் பணம் யார் அளந்தார்களென்பது யாருக்குமே தெரியாது. நீலகண்டனுக்கு ஆறுமாதம் சிறைவாசம் கிடைத்தது. உயர் நீதி மன்றத்திலும் 'அப்பீல்' தொடர்ந்தது. அங்கும் கீழ் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பே உறுதியாயிற்று.

மோதிரத்தையும், துப்பாக்கியையும் விற்றுவந்த பணம் விழலுக்குப் போகவில்லை. மதுவின் மானம் தங்கியது. நீலகண்டனும் மண்ணுக்குப் போனான். ஆனால் இது நடந்த பின்னர் மதுவால் ஊரில் எப்படி நிலைத்திருக்க முடியும்? பனோயாரி மட்டும் தைரியம் சொல்லுவான்: "நீ இருடா; நான் இருக்கச்சே உனக்கு ஒரு தீங்கும் வராது" என்று. எந்தத் தைரியத்தின்மேல் இதைச் சொன்னான் என்பது அவனுக்குத்தான் தெரியும். ஒருவேளை தனக்குள்ள பௌருஷத்தை நினைத்தோ, என்னவோ?

இந்த வழக்கிற்கெல்லாம் அடிப்படையாக நின்று தான் வேலைசெய்ததைப் பனோயாரி மூடிவைக்க விரும்பவில்லை. வெளியே சொல்லிவிட்டான். எசமானர் செவிக்கும் எட்டியது. அவர் ஒரு வேலைக்காரன் மூலமாக இனிமேல் பனோயாரி தம் எதிரே தலை காட்டக்கூடாதென்று கடுமையான உத்தரவைப் போட்டார். அவர் சொன்னது சொன்னதுதான்.

கணவன் செய்த கூத்தைப் பார்த்து கிரண் திடுக்கிட்டுப்போனாள்: 'இதென்ன அமர்க்களம்? வீட்டுக்குப் பெரியபிள்ளை. தந்தையோடு முகாலாபம் இல்லாமல் செய்து கொண்டாரே. அதற்குமேல் இப்படித் தன் சொந்த மனிதனையே சிறைக்கு அனுப்புவார் உண்டோ? அதனால் தலையிரக்கமல்லவா, தனக்குத் தான் சரி, குடும்பத்துக்குந்தான்? அந்த அற்பச் செம்படவனுககாகவா ஊரார் சிரிக்க இந்தமாதிரி நடக்கவேண்டும் இவர்; வேடிக்கைதான்!'

வேடிக்கைதான்! இந்தக் குடும்பத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாக எத்தனையோ மூத்தபிள்ளைகள் தோன்றியுள்ளனர். நீலகண்டனைப் போன்ற கட்டிப் பிடிக்கும் ஆட்களும் இருந்தார்கள். அந்த நீலகண்டர்கள்மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு அந்த மூத்தபிள்ளைகளெல்லாம் 'ஹாய்'யாக இருந்துவிட்டுக் குலப்பெருமை சுருங்காமல் காலமாயினர். ஆனால் இந்தமாதிரி விபரீதமான காரியம் ஒருநாளும் நடக்கவில்லை.

இன்று இந்தப் பெரிய குடும்பத்தின் மூத்தமகனுக்கு ஏற்பட்ட புகழ்க்கேடு, பெரிய மாட்டுப்பெண்ணுக்கு மானம்போகிற விஷயமாக இருந்தது. இதனால் கணவன் மீது உண்மையில் வெறுப்பே கொண்டாள் கிரணலேகா. இத்தனை நாள் இல்லாமல், இன்று அணிந்திருந்த அந்த மெல்லிய வர்ணச் சேலையும் கூந்தலில் மணந்த மல்லிகையும் அவள் வரைக்கும் மழுங்கிப்போயின.

கிரணுக்கு வயதேறியும் மக்கட்பேறு இல்லை. இதே நீலகண்டன் ஒரு சமயம் எசமானரின் விருப்பத்திற்கிணங்கப் பனோயாரிக்கு இன்னொரு பெண்ணை நிச்சயம் செய்திருந்தான். மூத்த பிள்ளைக்குப் பிள்ளைப் பேறில்லாமல் போகலாமா? கிரணுக்கு இந்த

ஏற்பாடு பிடிக்கவில்லைதான். ஆனாலும் அவர்கள் செய்வதும் நியாயந்தானே என்று பட்டது.

நீலகண்டனை நொந்து கொள்ளாமல் தன் துர்ப் பாக்கியத்தை நினைந்து வருந்தினாள். பனோயாரி மட்டும் நீலகண்டனுக்குத் தீம்புவைக்காமல், இந்தத் திருமணம் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்று தந்தை யிடம் நயமாகச் சொல்லியிருந்தால் கிரண் அவனை மெச்சியிருப்பாள். மேலும் வம்சவிருத்தியில் அக்கறை கொள்ளாமல் பனோயாரி காலங் கடத்துவது கிரணுக் கும் பிடிக்கவில்லை. அவனுக்குப் பௌருஷம் இருக் கிறதோ, இல்லையோ என்றுகூட நினைத்தாள். பெரிய இடத்திற்குரிய உரிமை அற்பசொற்பமான உரிமையா? தன்னைத் தான் நொந்து கொள்வதற்குக் கூட அவளுக்கு அதிகாரமில்லையா? இளையாள் எவள் வந்தால் என்ன? ஏழைச் செம்படவக் குடும்பம் எக் கதி போனல் என்ன அவளுக்கு ?

எந்த விதத்திலும் வீட்டில் தலைமை வகிக்க வேண்டியவன் பனோயாரி. அனாவசியமான விஷயங் களை மேலே எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, பரம்பரை யாக வரும் ஓர் உரிமையைப் பனோயாரி அலட்சியம் செய்ததே கிரணுக்கு வேதனையைத் தந்தது. தன் மைத்துனனிடம இதைச் சொல்லி எத்தனையோ தடவை அழுது இருக்கிறாள். வம்சி அறிவாளி; சாப்பிட்டசோறு அவனுக்குச் செரிக்காது போனாலும், காற்று மாறும்பொழுது நீர்க்கோவை வந்தாலும் நிதான புத்தி உண்டு; ஆராய்ந்து யோசிப்பான்; கெட்டிக்காரன். சட்டப் புத்தகத்தில் அவன் கவனம் வைத்துப் படித்த அத்தியாயத்தண்டைப் புத்தகத் தைப் பிரித்தபடியே குப்புற மேசைமீது வைத்துவிட்டு கிரணிடம்,“ இது அசட்டுத்தனமே ஒழிய வேறல்ல ” என்றான். கிரண் கொதிப்புடன் தலையை அசைத்து, “ எனக்குத் தெரியும் ; உங்கள் அண்ணா வெறுமென

இருந்தால் நல்லவர்தாம். ஆனால் வெறிபிடித்ததோ அவரைச் சமாளிப்பது கஷ்டமே. இதை நானே சொன்னால் நன்றாயிருக்குமா ?" என்றாள்.

வீட்டுச் சிப்பந்திகள் தனக்கு மதிப்பு வைக்காது போனாலும், கட்டின பெண்டாட்டியான கிரணும் அவர்களுக்குச் சமமாகத் தன்னை இழிவாகக் கருதுவதுதான் பனேயாரியை மிகவும் குத்தியது. துக்குணியுண்டு சிறுக்கி; இன்னும் முற்றிவிடவில்லை. பூவினும் மெல்லியள். ஆந்தரிகமாகத் தன்மன வேதனையைச் சொல்லி அவள் இதயத்தைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே ?—ஆடவனுக்குரிய முழு வன்மையும் அவளிடம் பலிக்காமல் போயிற்று. அன்றுமட்டும் கிரண் அவனுடன் கலந்திருந்தால் அவனுடைய மனப்புண் எவ்வளவோ ஆறிவிட்டிருக்கும்.

மதுபோன்ற ஏழை ஒருவனைக் காப்பாற்றுவது இயல்பாக யாரும் செய்யக்கூடிய கடமையே; நாலு பக்கமும் மனிதர்கள் குத்திக்கொடுக்கவே பனேயாரி அவனைக் காக்கும் வேலையில் தீவிரமாக இறங்கினான். கடைசியில் இதே வெறிபிடித்துவிட்டது. சம்சாரத்தில் மற்ற எந்த அலுவலும் அவனுக்கு முக்கியமெனத் தோற்றவில்லை. இந்தப் பக்கம் நீலகண்டன் சிறையிலிருந்து விடுபட்டு உடல் இளைக்காமல் வந்து சேர்ந்தான், மாப்பிள்ளை மாதிரி. பழையபடியே தன் தொழிலில் இறங்கினான்.

மதுவை ஊரைவிட்டு ஓட்டாது போனால் ஊரார் முன்னே வர மூஞ்சியே இருக்காது நீலகண்டனுக்கு. மானத்திற்காக அவன் மட்கவில்லை. குடிமக்கள் அவனைக் கிள்ளுக்கீரையாக எண்ணிவிடுவார்களே. அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கமாட்டார்கள். இதற்குத்தான் அவன் மதுவை வேரோடு கிளப்பிவிடக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டான். இந்தத் தடவை பனேயாரி

பதுங்கி இருக்கவில்லை. நீலகண்டனிடமே வெளிப் படையாக, " உன்னால் ஆனதைப் பார் " என்றான். முதலில் மதுவின் கடன் அனைத்தையும் தானே அடைத்தான். நீலகண்டன் நயவஞ்சகமாக வேலை செய்வதைப் பார்த்து வேறு வழியின்றி மாஜிஸ்ட் ரேட்டிடம் தானே நேரில் சென்று நீலகண்டன் மது வின் குடித்தனத்தையே அழித்துவிடப் பார்க்கிறா னென்று முறையிட்டான்.

பனோயாரியின் நன்மையைக் கோருவோர், எவ் வளவோ புகட்டிப் பார்த்தார்கள். அவன் செய்யும் இந்தக் காரியங்களால் மனோகரலாலின் ஆதரவையே இழக்க நேரிடுமென்றனர். ஆனால் பனோயாரியின் தாய் உயிருடன் இருந்தாள். உற்றார் உறவினர் ஏசுவார்கள், மனோகர்பாபு ஏதாவது பதறிச் செய்தால். அதனாலேயே எசமானர் கம்மென்றிருந் தார்.

இவ்வாறு நிற்கையில் திடீரென ஒருநாள் மது வின் வீட்டு வாயிற்கதவு பூட்டிக்கிடந்தது. இரவோடு இரவாக அவன் தன் மனைவி மக்களுடன் எங்கே போனானோ, ஒரு செய்தி தெரியாது. விஷயம் விரசமாவதைக் கண்டு நீலகண்டனே பெட்டியி லிருந்து பணத்தை எடுத்து அவனைக் குடும்பத்தோடு காசிக்கு ஒழித்துவிட்டான். போலீசுக்கும் இது தெரியும். அதனாலேயே அமளிகுமளி இல்லை. நீலகண்டன் மாத்திரம் மிகவும் சாதுர்யமாக ஒரு சரடு விட்டான்—அமாவாசைக் கறுக்கலில் காளிக்குத் தன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைப் பலிகொடுத்துவிட்டு அவர் களுடைய சவங்களை மது ஆற்று நீரில் அமிழ்த்து விட்டதாக. இதைக் கேட்டபோது எல்லார் குடலிலும் குலைப்பு மூண்டது, முன்னைவிட நீலகண்டனிடம் பொதுமக்களுக்குப் பயபக்தி அதிகமாயிற்று.

பஞ்ஞயாரிக்குத் தலைவலியாக இருந்த ஒரு தொல்லையும் நீங்கியது. அவன் நிம்மதி அடைந்தான். ஆனால் இல்வாழ்க்கை முன்போல அவனுக்கு மகிழ்ச்சி யாக இல்லை.

ஒரு சமயம் வம்சியின்மேல் உயிராக இருந்தான். இன்று அவன் வேற்று மனிதனாகவே தோற்றினான்— அசல் ஹால்தார் குடும்பத்துப் பீஜமாகவே. மனைவி கிரண், இளமை மலருமுன் அவன் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டிருந்தாள். இன்றோ அந்தப் பழைய கிரணை இல்லை. அவளுக்கும் இந்த ஹால்தார் குடும் பத்தின் சாயம் ஏறிவிட்டது. அவள் பொருட்டல்லவா ஒரு சமயம் நீலகண்டன் மூலம் பண்ணிய நகை சரி யாக அமையவில்லையென்று பஞ்ஞயாரியின் உள்ளம் வெதும்பியது; காளிதாசன், அமருகவி, பில்கணன் போன்ற கவிகளின் இனிய பாடல் ரத்தினங்களைக் கொண்டு தன் காதலியின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித் தான். அதெல்லாம் பழங்கதையாய் முடிந்தது. அவை ஹால்தார் குடும்பத்து மாட்டுப்பெண்ணுக்குச் சிறிதள வும் பொருந்தவில்லை. அந்தோ, குளிர் பூந்தென்றல் அதன்பாட்டிற்கு வீசும். இரவு நேரங்களில் தண்ணிய மழைத்தாரை யாழின் இசைபோல் ஒலிக்கும். காதல் அவிந்த ஓர் உள்ளத்தில் இவ்வினிய ஓசைகள் அழுகை போலவே எதிரொலித்தன.

காதல் கனிவதற்காகப் பெரும்பான்மையோர் காத்திருக்க மாட்டார்கள். குடித்தனம் பண்ணுவ தற்குத் தகுந்த அளவு இருந்தாலே போதும், மனிதர் களுக்கு. ஆனால் சிலருக்கு இதற்கு மேலும் வேண்டி யிருக்கிறது. முட்டையினுள் குறுகிய சுற்றத்தில் பறவையின் கருவாக அடங்கி இராமல் ஓட்டிலிருந்து பீறிக்கொண்டு, இறகடித்துத் தன் உணவைத் தானே தேடிக்கொள்ளும் மாப்பறவை ஒத்தவர்கள் இந்த இனத்தார். பஞ்ஞயாரி இந்த வேட்கையுடன் பிறந்

தவன். பௌருஷத்தின் மூலம் காதலை நுகர்வதற்கே அவன் உள்ளம் அலைந்தது. ஆனால் எந்த மூலைக்கு ஓடிப்போனாலும் அங்கே இந்த ஹால்தார் குடும்பம் மதில்போல் போகவிடாமல் தடுத்தது.

பழையவிதமே அவனுடைய நாட்கள் சென்றன. முன்னைவிட வேட்டைமேல் ஊக்கம் செலுத்தினான்; இதைத்தவிர வெளிக்கு அவன் வாழ்வில் பெரிய மாறுதல் எதுவும் தென்படவில்லை. வேளைக்குச் சாப்பிடப் போவான். உண்டபின் நிதானமாய்ச் சற்று நேரம் மனைவியோடு பேசுவான். செம்படவ மதுவை மட்டும் கிரண் முழுவதும் மறந்துவிடவில்லை. கணவன் மதிப்பு இழந்து இன்று நிற்பதற்குக் காரணம் அவனே என்பது அவள் எண்ணம். நடுநடுவே அவளுடைய நாக்கு, தீவிர நஞ்சைக் கொட்டிவிடும். மதுவை ஒரு முறை வாயாரச் சபிக்காது போனால் அவளைப் பாட்டில் போடாது; அதுவும் அவள் கணவன் மனம் குளிர்ந்திருக்கும சமயம். இரண்டொரு முறை பனோயாரி அவளை இந்த விஷயமாக எதிர்த்தான். இதனால் அவளுக்குள்ள உக்கிரமே அதிகமாயிற்று. அதற்குமேல் வாய்கொடுக்க அவனுக்குத் தைரியமில்லை. இவ்வாறு பனோயாரி நியமப்படி தன் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தான். கிரணுக்கு இதனால் குறையோ, வருத்தமோ எதுவும் உண்டாகவில்லை. ஆனால் பனோயாரியின் வாழ்க்கை உள்ளுக்குள் வறண்டு வெளுத்துச் சூம்பிக் கொண்டிருந்தது.

அதே சமயம், சின்ன மாட்டுப்பெண், வம்சியின் மனைவி கர்ப்பவதியென்று தெரிந்துவிட்டது. குடும்பத்தவர் முகம் மலர்ந்தது. கிரண் மூலம் வம்சம் விருத்தியடையாத குறையை இது ஒருவாறு நீக்கியது. ஷஷ்டித் தாயின் கிருபையால் தலைச்சன் ஆணாகப் பிறக்க வேண்டுமென்பது எல்லார் அவாவும்.

ஆண் மகவையே ஈன்ருள் அவள். வம்சி கல்லூரித் தேர்வில் தேறியதோடு குடும்பத் தேர்விலு லும் முதல் 'மார்க்கே' வாங்கினுன். அதனுல் அவனையே எல்லாரும் நோக்கினர். அவன்மீது குடும்பத்தவர் செலுத்திய அன்பிற்கும் ஆதரவுக்கும் எல்லையே இல்லை.

குழந்தை வீட்டாருக்குக் கண்மணியாக இருந்தது. கிரண் அதைக் கணமேனும் கீழே விடமாட்டாள். குழந் தையைச் சீராட்டுவதில் செம்படவன்மேல் இருந்த வெறுப்பைக்கூட மறந்துவிட்டாளென்ருல் சொல்லு வானேன்!

பனேயாரிக்கும் குழந்தைகளென்ருல் உயிர். மத்துமதுக்கென்றிருக்கும் குட்டி உயிர்களின்மீது அவ னுக்குக் கரைகாணுத பாசம், இளக்கம். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் அவனுடைய இயல்பிற்கு மாருன தொன்றை கடவுள் அமைத்து விடுகிருர். இராது போனுல் இவ்வளவு பாசமும் இரக்கமும் குடிகொண்ட பனேயாரியின் உள்ளம் பறவைவேட்டைமீது செல் வானேன்?

கிரணும் ஒரு மகனைப் பெற்றெடுப்பாளென்று ஓர் ஆசை வெகுநாட்களாகப் பனேயாரியின் உள்ளத்துள் குமிழ்த்துக்கொண்டே இருந்தது. இதனுலேயே வம்சிக் குப் பிள்ளை பிறந்ததென்று கேட்டதுமே அவன் சற் றுப் பொருமை கொண்டான். ஆனுல் இந்த இழிவுப் பான்மையை ஒதுக்கத் தாமதமாகவில்லை. அவனுக் கென்னவோ குட்டிக் குழந்தையின்மீது அளவுகடந்த அன்பு. ஆனுல் கிரண் அதைச் சுற்றிக்கொண்டு தனக்கே சொந்தமென்று நினைப்பதுதான் அவ னுடைய அன்பின் வேகத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது. வரவரக் கணவன் - மனைவி இவர்களது கூட்டம் விலகிக்கொண்டே வந்தது. இத்தனை நாட்

களுக்குப் பிறகு கிரணுக்கு அவள் மனத்தை முழுவதும் கவரும் ஒரு கருவூலம் கிடைத்து விட்டதாகவே எண்ணிக்கொண்டான். இதுவரை அவனே தன் மனைவியின் நெஞ்சு நிறையக் குடிபுகுந்திருந்தான். எல்லா போகமும் அவனுடையதே; தடுப்பார் இல்லை. ஆனால் இப்போது வீட்டின் உரிமையாளன் பிறந்து விடவே அவனுக்குரிய இடம், அந்த மாடி அறை ஒன்றுதான். கிரணுடைய தன்மயமான பற்று இவ்வளவு தூரம் படர்வதைக் கண்டு பனோயாரி தலையை அசைத்துத் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்: ''இவளுடைய உள்ளத்தைத் தூண்ட என்னால் ஆகவில்லை. முடிந்த மட்டும் பார்த்தேன். ஊற்றுச் சுரக்கவில்லை.''

குலக்கொழுந்து ஒன்று தோன்றிய பின்னரே கிரண் வம்சியோடு அதிகமாகப் பழக ஆரம்பித்தாள். ஏதாவது யோசனை கேட்க வேண்டி இருந்தால் வம்சியிடமே அவளுக்கு ஆந்தரிகம். நுண்ணிய அறிவும், நோய்ந்த உடம்பும் படைத்து உயிருக்கு வாதாடும் அந்தக் கோழையின்மேல் பனோயாரிக்கு அருவருப்பு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வளரத் தொடங்கியது. வம்சியே எல்லா விஷயத்திலும் சிறந்தவனென்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் நினைப்பதைக்கூட சகித்துக் கொண்டான். ஆனால் இன்று தன்னைவிட அவனையே உயர்வாகக் கிரண கருதியதால் பனோயாரிக்குவாழ்க்கை கசந்துவிட்டது.

தேர்விற்காக வம்சி கல்கத்தாவுக்குப் போயிருந்தான். திடீரெனச் சமாசாரம் வந்தது, அவனுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் என்று. அவன் பிழைப்பது அரிதென்று டாக்டர்களெல்லாம் சந்தேகப்பட்டார்கள். பனோயாரி வெறுப்பை யெல்லாம் மறந்து தன் தம்பிக்கு நல்ல வைத்தியம் செய்ய ஓடினான். ஆனால் அவன் தேறவில்லை. தம்பியின் மரணம்

பனேயாரியின் மனத்துள் உறுத்திய முள்ளை நீக்கியது. அவன் கண்ணுங் கருத்துமாய் வளர்த்த அருமைத் தம்பி அல்லவா வம்சி? அவனுடைய பிரிவை நினைத்துக கொள்ளும் பொழுதெல்லாம் கண்ணீர் உகுத்தான் பனேயாரி.

திரும்பிவந்ததும் அவன் தம்பியின் குழந்தையை வாஞ்சையுடன் வளர்த்துப் பெரியவனுக்க வேண்டு மென்று உறுதிகொண்டான். ஆனால் கிரண் தன் கணவனை நம்பிக் குழந்தையை விடவில்லை. குழந்தையின் பேரில் பனேயாரிக்கு முதலில் ஒரு வெறுப்பு இருந்ததை அவள் உணர்வாள். கணவனைப்பற்றி ஒரு கெட்ட எண்ணமே அவள் மனத்தில் பதிந்து விட்டது. குலத்துக்கு ஒரேவிளக்கு வம்சியின் குழந்தை. அதற்குள்ள மதிப்பு யாருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் பனேயாரிக்கு மட்டும் தெரியாதென்பது அவள் கொள்கை. அவளுக்குத் தன் கணவனிடத்தில் பயமே, அவனுடய பாழும் கண் பட்டுக் குழந்தைக்கு ஏதாவது கெடுதல் விளையுமோ என்று. மைத்துனரும் இறந்துவிட்டார், தனக்கோ சந்தான பாக்கியம் ஏற்படுமென்ற நிச்சயமில்லை. அதனாலேயே இந்தக் குழந்தையை எப்படியாவது வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டுமென்பது கிரணுடைய நோக்கம். பனேயாரியின் நல்ல எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. அவனைக் குழந்தையண்டை நெருங்க விடவில்லை கிரணலேகா.

வீட்டிலுள்ளவர்களும் கட்டிக் கவிந்து நிற்கவே வம்சியின் பிள்ளை வளரலானான். அரிதாஸ் என்று பெயர் வைத்தார்கள். ஊட்டி ஊட்டி வளர்க்கவே அவன் நோயும் நொடியுமாகவே இருந்தான். காற்று கரப்பு, கண்ணிரை இவைகளின் வாடை படாமலிருக்க பிள்ளையின் உடம்பெல்லாம் தாயத்தும் ரட்சா கவசங்களும் கட்டியிருந்தார்கள்.

இவ்வளவு பாதுகாத்தும் பஞ்ஞயாரியினிடம் எப்பொழுதாவது அரிதாஸ் ஓடிவந்து விடுவான். பெரியப்பாவின் குதிரைச் சவுக்கைச் சுழற்றுவதில் அவனுக்கோர் ஆனந்தம். பஞ்ஞயாரியும் அவனுக்கு வேடிக்கை காட்டத் தோல் சவுக்கை விய்க் விய்க் கென்று விளாசுவான். ஒவ்வொரு நாள் குதிரைமீது அவனை ஏற்றிவிடுவான். வீட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம், "இது என்ன காரியம், குழந்தை விழுந்து விடுவானே !" என்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு வருவார்கள். சில சமயம் பறவை சுடும் துப்பாக்கியை அவன் கையில் விளையாடக் கொடுப்பான். கிரண் அதைப் பார்த்ததும், 'அம்மா' என்று விரைந்து பிள்ளையை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுவாள். வீட்டார் இந்தமாதிரி பயங்கர விளையாட்டுக்களிலிருந்து தடுக்கத் தடுக்கக் குழந்தை அரிதாசுக்கு அந்த வழியிலேயே புத்தி சென்றது. இந்தமாதிரி வேடிக்கைகளைக் காட்டும் பெரியப்பாவிடம் அவனுக்குப் பற்றுதலும் அதிகமாயிற்று.

நெடுநாட்களுக்குப் பிறகு ஹால்தார் குடும்பத்தில் யமன் நடமாடத் தொடங்கினான்; முதலில் மனோகரலாலின் மனைவி பழுத்த சுமங்கிலியாகவே சொர்க்கம் புகுந்தாள். நீலகண்டனும் மீண்டும் ஒரு முறை பஞ்ஞயாரிக்காகப் பெண்ணைப் பார்த்து முகூர்த்த நாள்கூட வைத்து விட்டான். திடீரென மனோகரலால் இறந்துபோனார். அரிதாசுக்கு எட்டு வயது நிரம்பியது. சாவுக்கு முன்னால் மனோகரலால் ஒரே குல ஸிந்துவான அரிதாசைக் கிரண், நீலகண்டன் இவர்கள் பாதுகாப்பிலேயே வைத்துவிட்டுச் சென்றார். பஞ்ஞயாரியைக் கூப்பிட்டு ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

பெட்டியிலிருந்து உயிலை வெளியே எடுத்தபொழுது சொத்தெல்லாம் அரிதாசின் பெயருக்கே எழுதி வைத்திருந்தது. உயிரோடு இருக்கும் வரை

பனேயாரிக்கு மாதம் இருநூறு ரூபாய் கொடுப்ப தென்றும் உயிலில் கண்டிருந்தது. நீலகண்டனை எக்ஸிக்யூடராக (செயலாளனாக) நியமித்திருந்தார் மனேகரலால். உயிர் இருக்கும் வரை அவனே குடும்பத்தின் எல்லாவிதமான காரியங்களையும் செய்வதற்கு பூரண அதிகாரம் பெற்றிருந்தான்.

தன்னிடம் பழகப் பிள்ளையை விட இவர்கள் மறுப்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்; சொத்தைக்கூடத் தன் கண்காணிப்பில் வைக்காமல் மோசம் செய்து விட்டார்களே என்று மனம் புழுங்கினான் பனேயாரி. அவனுக்கு ஒரு ஹக்குமில்லை. நன்ருகச் சாப்பிடலாம், அறையில் பஞ்சணைமீது படுத்து நன்ருகத் தூங்கலாம். இவையே அவனுக்கு அளித்திருந்த உரிமை. தாங்கமுடியவில்லை பனேயாரியால். கிரணிடம் வந்து, "நீலகண்டன் கொடுக்கும் வாழ்க்கைப் பணத்தில் நான் வாழ விரும்பவில்லை. இந்த வீட்டைத் துறந்து விட்டு நான் கல்கத்தாவுக்குப் போகிறேன்" என்ருன்.

"ரொம்ப அழகுதான். வீட்டுக்குப் பெரியவர் நீங்கள். அரிதாஸ் உங்களுடைய பிள்ளைக்குச் சமம். அவனுக்கே சொத்தை எழுதி வைத்திருக்கிறதென்ரு உங்களுக்குக் கோபம்?" என்ருள் கிரண்.

"ஐயோ, கணவனுக்கு ஏனே கடின நெஞ்சம்! கொழுந்துபோல குடும்பத்திற்கு ஒரே பிள்ளை; அவன் மேலா இவ்வளவு பொருமை"?—மாமனர் உயில் எழுதிய விதம் கிரணுக்குச் சரியென்றே பட்டது. பனேயாரியின் கையில் சொத்து மட்டும் சிக்கியிருந்தால் துன்மார்க்கரோடு சேர்ந்துகொண்டு ஊதிவிட்டு ஹால்தார் குடும்பத்தை நடுத்தெருவில் நிற்கவைப்பானென்றே திண்ணமாக நம்பினாள். மாமனர் குலத்திற்கு அரிதாஸ் விளக்குபோல். சொத்து என்ற

எண்ணெய் இருந்தால் தானே அது நீடித்து ஒளி ரும்? அதற்கு ஏற்ற காவலன் நீலகண்டனே!

அந்தப்புரத்துள் நுழைந்து ஒவ்வோர் உடைமையையும் ஜாபிதாவில் குறித்துக்கொண்டு, பெட்டி பேழைகளைப் பூட்டி 'சீல்' வைத்துவிட்டான் அவன். கடைசியில் கிரணுடைய அறைக்கு வந்து பஞ்சயாரி அன்றுடம் உபயோகிக்கும் சாமான்களைக் கணக் கெடுத்தான்.

நீலகண்டன் அந்தப்புரத்தினுள் இவ்வளவு தாராளமாக வந்து போவதைப் பார்த்தும் கிரண் துளிகூடக் கூச்சங்கொள்ளாமல் இருப்பதுதான் பஞ்சயாரியை அறுத்தது. இறந்துபோன மாமனுரை நிமிடத்திற்கு நிமிடம் ஸ்மரித்து மூக்கைச் சிந்திக் கொண்டே அவள் ஒவ்வொரு சாமானையும் நீலகண்டனுக்குக் காட்டினுள். பொறுமை இழந்த பஞ்சயாரி சிங்க கர்ஜனை செய்து நீலகண்டனை விளித்து, "நாயே, என் அறையைவிட்டு வெளியே நட" என்ருன்.

நீலகண்டன் வணக்கமாகவே, "பாபு, நான் என்ன தவறு செய்தேன்? கர்த்தாவின் உயிற்படி நான் இந்தமாதிரி காரியத்தைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. உடைமைகள் யாவும் அரிதாசுக்குச் சொந்தம்; அதனுல்தான்" என்ருன்.

கிரண் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டாள்: "பாருமே, உங்கள் ஜபம் பலிக்குமா இனிமேல்? அரிதாஸ் எனக்கு அயலா? நம் குழந்தை அவன். அவன் சொத்தைக் கணக்கெடுப்பதில் மானம் போகிற விஷயம் என்ன இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. செத்துப் போகும்போது நம் உடைமை வருமா? இன்றைக்கு இராதுபோனுலும் நாலு பிள்ளைகள் பிறந்தால் பாகப் பிரிவினையாகிவிடுகிறது."

அன்று தொட்டு வீட்டின் தரைகூட முள் தைப் பதுபோல் இருந்தது, பஞ்ஞயாரிக்கு. அவன் நெஞ்சம் விரிந்தது. கோபம் தலைக்கெழுந்தது. தான் வீட்டைத் துறந்துபோவதும், நீலகண்டன் 'ஹாய்'யாக ஆட்சி புரிவதும் அவனுக்குச் சகிக்கவில்லை. ஏதாவது பெரிய தீம்பு செய்தால்தான் அவன் மனம் அமைதியுறுமெனத் தோன்றியது. "பார்க்கிறேன், இந்தப் பயல் சொத்தைக் காப்பாற்றுகிற லட்சணத்தை!" என்று உறுமினான்.

வெளியே வந்து தன் தந்தையின் அறையினுள் நுழைந்தான். அங்கே யாருமில்லை. எல்லாம் பின் கட்டில் நகை நட்டு, பாத்திரம் பண்டங்களைக் கணக் கெடுப்பதில் ஊக்கமாயிருந்தனர். எப்பொழுதும் விழிப்பாக இருப்பவன்கூட என்றைக்காவது ஏமாந் திருப்பான். எசமானருடைய தஸ்தாவேஜுகளை வைக்கும் பெட்டியைப் பூட்ட மறந்துவிட்டான் நீல கண்டன். உயிலும் அந்தப் பெட்டியில்தான் இருந் தது. அதன் பேரில்தான் இந்தக் குடும்பத்தின் ஆஸ்திபாஸ்தியெல்லாம் நின்றன.

பஞ்ஞயாரிக்கு இந்தத் தஸ்தாவேஜுக்களைப்பற்றி அக்கறையே விழவில்லை. ஆனல் இவை பிற்காலத் தில் ஏதாவது வழக்கு மூண்டால் பயன்படுமென்பது மட்டும் தெரியும் அவனுக்கு. பெட்டியிலுள்ள பாத்திரங் களைத் தன் உருமாலில் சுருட்டி வைத்துக் கொண்ட தும், தோட்டத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு சம்பக மரத் தின்கீழ் அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

அடுத்த நாள் பண்ணவேண்டிய சிரார்த்தச் சடங்கு களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்த நீலகண்டன் பஞ் யாரிடம் வந்தான். முன்னைவிட அதிகமாக வணக்கம் நீலகண்டனுடைய உடல் வளைவில் தென்பட்டது. ஆனல் அவன் முகத்தில் மட்டும் வேறொரு பாவம் கூத்தாடியது. பஞ்ஞயாரியின் வயிறு எரிந்தது. இப்

படிக் கூழைக் கும்பிடு போட்டுத் தன்னை அவன் ஏள னம் செய்வதாகவே பனேயாரிக்குப் பட்டது. நீல கண்டன், "பெரியவருடைய சிரார்த்தம்—" என்று எடுத்தான். அவன் மிகுதி வார்த்தையை முடிக்கவிடா மல் பனேயாரி, "அதைப்பற்றி எனக்கென்ன?" என்றான்.

நீலகண்டன், "இதென்ன வார்த்தை, பாபு! தாங்கள் தாமே கர்மம் செய்ய வேண்டியவர்?" என்றான்.

"பெரிய உரிமை! கர்மம் செய்வதற்குத்தானே உரிமை! இதற்குமட்டும் நான் அவசியமாக்கும்! வேறு எதற்கும் எனக்கு உரிமை கிடையாது! போடா போ! எரிச்சலைக் கிளப்பாதே!" என்றான் பனேயாரி.

போகும்பொழுது நீலகண்டன் தன் பின்னல் கேலியாகச் சிரித்தானென்றே பாவித்துக் கொண் டான் பனேயாரி. ஏன், வீட்டு வேலைக்காரர்களும் தன்னைப் பரிகாசம் செய்ததாகவே அவனுக்கு உள் ளூரப் பட்டுவிட்டது. வீடிருந்தும் வீடிழந்தவன் போலவே நின்றான் பனேயாரி; அவன் நடுத்தெரு ஆண்டியுமல்ல. என்னே, விதியின் கூத்து!

பத்திரங்கள் அடங்கிய முடிச்சுடன் வெளியே புறப்பட்டான். ஹால்தார் குடும்பத்தாருடைய எதிரி கள் பிரதாபபுரத்திலிருக்கும் பானர்ஜிகள். இந்தத் தஸ்தாவேஜுகளை அவரிடம் கொடுத்து விடுவ தென்று துணிந்தான். குடும்பச் சொத்து எப்படிப் போனல் என்ன அவனுக்கு?

அவன் வெளியே கால் எடுத்து வைத்ததும் மாடியிலிருந்து அரிதாசின் மழலைக் குரல் கேட்டது: "பெரியப்பா நீ வெளியிலே போறயே; என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டாயா?"

"பாலகனுடைய போதாத காலமே இந்தமாதிரி அவனைச் சொல்லத் தூண்டியது. நான்தான் போய் விடுகிறேனே; இந்தப் பையனையும் அழைத்துக்

கொண்டு தலை மறந்து விடுகிறேன். குடும்பம் நாச மாகப் போகட்டுமே'' என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

தோட்டத்தைத் தாண்டி அவன் இரண்டு அடி வைத்ததும் ஊர்க்கோடியில் பெருத்த கூச்சல் கேட் டது. யாருடைய குடிசையோ திகுதிகுவென்று எரிந் தது. இந்தமாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் சும்மா நின்று வேடிக்கை பார்ப்பது பஞ்ஞையாரியின் இயல்பே அன்று. பத்திரக்கட்டை சம்பக மரத்தடியில் போட்டு விட்டுத் தீயை அணைக்க ஓடினுன்.

திரும்பி வந்தபொழுது உருமால் முடிச்சைக் காணவில்லை. சுறுக்கென அவன் உள்ளத்தில் வேதனை துளைத்தது. 'ஆகா! கடையில் நீலகண்டன் அல் லவோ கண்ணில் மண்ணைத் தூவி விட்டான். யார் குடிசை எரிந்துபோனல் எனக்கு என்ன வந்தது? நான் ஏனே போனேன்? பயல் சமயம் பார்த்து இடுக்கிவிட்டான் தஸ்தாவேஜுகளை. உம்' என்று பொருமினுன்.

புயல் வேகத்துடன் கஜாஞ இருக்கும் இடத் திற்கு வந்தான். நீலகண்டன் சாவதானமாகவே பேரேடுகளை மூடிப் பீரோவில் வைத்துக்கொண்டிருந் தான். 'அந்தப் பீரோவில்தான் தஸ்தாவேஜுகளை அவன் மறைத்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான் பஞ்ஞையாரி. ஒன்றும் சொல்லாமல் அலமாரி, பெட்டி யெல்லாம் துருவிப் பார்த்தான். குரல் அடைக்க நீலகண்டனை விளித்து, "நீ தோட்டத்துப் பக்கம் போயிருந்தாயா?" என்ருன்.

"ஆமாம்; சில நாழிகைக்கு முன் அந்தப் பக்கம் வந்திருந்தேன். தாங்கள் அவசரமாக எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தீர்கள். என்னவென்று பார்க்க நானும் உங்கள் பின்னலேயே வந்தேன்" என்ருன்.

பஞ்ஞையாரி, "ஏதாவது காகிதச் சுருள் அடங்கிய உருமாலைக் கண்டாயா?" என்ருன்.

சாதுவைப்போல் நீலகண்டன், ''நான் எதையும் பார்க்கவில்லையே '' என்ருன்.

" பொய் சொல்லுகிருய்; உனக்கு இது நல்ல தல்ல. மரியாதையாகக் கொடுத்துவிடு, அந்தக் காகிதங்களை'' என்ருன் பணியாரி.

மிரட்டிப் பார்த்தானே தவிரக் காணமற்போன பொருள் இன்னதென்று வெளிப்படையாகச் சொல்ல அவன் தயங்கினன். அது அவன் கடிவாளப் பொருள் அல்லவா ? இதனல் தன்னுடைய பிசகை நினைத்துக் கொண்டு வருந்தினன்.

கஜானு அறையில் இந்தமாதிரி பேய்க்கூத்து ஆடிவிட்டு, மீண்டும் ஒரு முறை சம்பக மரத்தின்கீழ்ச் சென்று தேடினன். பெற்றதாயின்மீது ஆணை வைத்து, ''இதை நான் தேடிப் பிடிக்காமல் விடப் போவதில்லை'' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். தேடுவதெப்படி என்ற விஷயத்தை அவன் முற்றும் ஆலோசிக்கவில்லை. அதற்குப் போதிய புத்தி கூர்மையும் அவனுக்கு இல்லை. சண்டித்தன மான குழந்தைகளைப்போல் தரையை உதைத்து, '' கண்டுபிடிப்பேன் இதை! கண்டுபிடிப்பேன் '' என்று கூச்சலிட்டான்.

ஓய்ந்துபோய் மரத்தடியிலேயே உட்கார்ந்து விட்டான். யாருமே இல்லை; அவனுக்குச் சொந்தமான வர் எவருமே இல்லை. வாழ்க்கையோடு அவன் போராட வேண்டியதே. கௌரவம் போய்விட்டது. அன்பு இல்லை ; நேயம் இல்லை ; ஒன்றுமே இல்லை இந்த உலகில். மரணம் ஒன்றுதான்.

இவ்வாறு அவன் மனம் அலைபாய மிகவும் சளைத்தவனய் மரத்தடியிலேயே தூங்கிப் போய்விட்டான். விழித்துக் கொண்டபொழுது தலைமாட்டண்டை அரிதாஸ் இருப்பதைக் கண்டான். பெரியப்பா எழுந்திருக்கவே அவனும் எழுந்து, '' பெரி

யப்பா, நீ எதைக் கெட்டுப் போக்கிவிட்டாய்?'' என்றான்.

பனேயாரிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரிய வில்லை. அவன் மேலும், ''நான் கொண்டு வந்து கொடுத்தால், எனக்கு என்ன கொடுப்பாய்?'' என்றான்.

வேறு ஏதாவதுதான் இருக்குமென்று எண்ணி னான் பனேயாரி. ''என்னிடம் இருப்பதைக் கொண்டு வந்து தருகிறேன்'' என்று அரிதாஸ் சொன்ன பொழுது பையன் ஏதோ பரிகாசம் செய்தானென்றே நினைத்தான் பனேயாரி.

அச்சமயம் அரிதாஸ் தன் துணி மறைவிலிருந்து உருமாலில் சுற்றியிருக்கும் காகிதச் சுருளை வெளியே எடுத்தான். அந்த உருமாலில் புலியின் வர்ணச் சித்திரம் வரைந்திருந்தது. அதை எத்தனையோ தடவை பனேயாரி அவனுக்குக் காட்டி மகிழ்வித்திருக் கிறான். இந்த உருமால்மீது பையனுக்கு லோபம். தீ அணைக்கும் பரபரப்பில், வேலைக்காரர்கள் வெளியே போயிருந்த சமயம் அரிதாசும் வெளியே ஓடி வந்தான். மரத்தடியில் விழுந்துகிடந்த உருமால் கட்டு தற்செயலாக அவன் கண்ணில்பட்டது. புலியின் பொம்மை இருந்ததால் பெரியப்பாவினுடையதென்று பத்திரப்படுத்தினான்.

பனேயாரி அரிதாசைத் தன் மார்போடு அணைத் துச் சற்று நேரம் இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகிற்று. பழைய சம்பவம் ஒன்று அவன் மனக் கண்முன் வந்து நின்றது. ஒரு தரம் அவன் ஒரு நாயை, அது பிடிவா தம் பிடித்ததென்று நன்றாகச் சாட்டையைக் கொண்டு வீசிவிட்டான். அந்தச் சாட்டை திடீரென ஒரு நாள் காணாமல் போயிற்று. எங்கே தேடியும் அகப்பட வில்லை. தொலைந்தது தொலைந்ததுதானென்று நினைத்

துக்கொண்டிருக்கும் சமயம், பாவம் அந்த நாய் சாட்டையை எங்கிருந்தோ தேடி வாயில் கவ்விக்கொண்டு வந்து அவன் எதிரே நின்று வாலை ஆட்டியது. அன்று முதல் அவன் சாட்டையைக் கையால்கூடத் தொடவில்லை.

பஞ்ஞயாரி பெருகிவரும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, " அரிதாஸ்! கண்ணு! உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லு ?" என்றான்.

"அந்தச் சவுக்கத்தை எனக்குக் கொடுத்து விடேன், பெரியப்பா" என்றான் அரிதாஸ்.

"வாடா, என் முத்தே! தோள்மேல் ஏறிக் கொள்" என்றான் பஞ்ஞயாரி.

அரிதாசைத் தோள்மீது ஏற்றிக்கொண்டு அந்தப்புரத்துள் சென்றான் பஞ்ஞயாரி.

படுக்கையறைக்குச் சென்று பார்த்தான். கிரண் படுக்கைகளை வெயிலுக்காக மாடி முற்றத்தில் பிரித்துவிட்டுத் திரும்பினாள். பஞ்ஞயாரிமீது சவாரி செய்யும் பையனைப் பார்த்து அவள் திடுக்கிட்டு, "ஐயோ! அவனை இறக்கிவிடுங்கள். அவனை உங்களால் சமாளிக்க முடியாது. தொப்பென்று கீழே போட்டு விடுவீர்கள்" என்றாள்.

பஞ்ஞயாரி கிரணையே கூர்ந்து நோக்கி, "பயப்பட வேண்டாம். நான் ராட்சசனா என்ன, அவனைக் கீழே தள்ளி விடுவதற்கு?" என்றான்.

தோள்மீது குதிக்கும் அரிதாசைக் கீழே இறக்கிக் கிரணின் மடியில் விட்டான். பத்திரச் சுருளை அவள் கையில் ஒப்படைத்து, " இவை அரிதாசுக்குச் சொந்தம். காப்பாற்றி வை" என்றான்.

"எங்கிருந்து கிடைத்தது உங்களுக்கு?" என்றாள் கிரண் வியப்புற்று.

"நான் களவாடினேன்" என்றான் பஞ்ஞயாரி நிச்சலமாய்.

உடனே அரிதாசைத் தன் பக்கமாக இழுத்து மார்போடு தழுவிக்கொண்டு, "இந்தாடா என் கண்ணு, உன் பெரியப்பாவின் சொத்தின்மேல் நீ ஆசை வைத்தாய்; எடுத்துக்கொள்" என்றதும் புலிப் பொம்மை போட்ட அந்த உருமாலைத் தம்பியின் பிள்ளையிடம் சேர்ப்பித்தான்.

அப்புறம் ஒருதரம் கிரணை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். முன்போல் அவள் கொடியிடையாளாக இல்லை. பருத்துவிட்டாள். முகப்பொலிவும் அழிந்துகொண்டு வந்தது. மோகிப்பதற்கு அங்கு ஒன்றுமே இல்லை. ஹால்தார் குடும்பத்தின் பெருதனம் அவள் உடலெங்கும் ஊதிப் புடைத்தது. சொத்தையெல்லாம் துறந்த மாதிரியே அவளுக்கென அவன் மனத்துள் தொகுத்திருந்த ஒப்பற்ற காவியத் துணுக்குகளுக்கும் தாரை வார்த்துவிட வேண்டியதுதான்.

அன்று இரவே பனேயாரி காணமற் போய் விட்டான். ஒரு காகிதத்தில் மட்டும் தான் உத்தி யோகம் சம்பாதிக்கப் போய்விட்டதாக அவன் எழுதி யிருந்தான்.

தந்தையின் அபரக்கிரியைகள் முடியும் வரை அவன் காத்திருக்கவில்லை. இதற்காக அவனை ஊரா ரெல்லாம் சாபம் இட்டனர்.

நல்ல வரன்

என்னுடைய தசாபுக்தியில் குருபலம் ஒருநாளாவது வந்ததாகத் தெரியவில்லை; ஆனால் ஒரே சமயம் அந்தக் குருவின் பார்வை என் இதய கமலத்தின்மீது விழுந்தது. அப்போது எனக்கு வயது பதினாறு. அப்புறம் என்ன? நல்ல தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்ட பின் தூக்கம் எங்கேயாவது பிடிக்குமா? என்னுடைய நிலையும் அந்த மாதிரியே ஆயிற்று. என் நண்பர்களுள் சிலர் இரண்டாந் தாரங் கூடக் கொண்டார்கள். ஏன் மூன்றாவதுங்கூடத்தான். அப்படியிருக்கையில் நான் மாத்திரம் பிரம்மசரிய வகுப்பில் கடைசிப் பையனாக சம்சார சூனியமாய் நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பதினாலு வயதில் நான் பிரவேச தேர்வில் தேறினேன். திருமணத்திற்கோ, அந்தத் தேர்விற்கோ வயதைப் பற்றி அக்கறை இல்லை. புத்தகங்களை நெட்டுருத் தள்ளும் வாடிக்கை இல்லை எனக்கு; மனோ வியாதியோ, உடல் நோயோ ஒன்றும் என்னை வருத்தவில்லை. எலி எதைக் கண்டாலும் கடித்துத் தின்று விடும். நானும் அச்சடித்த புத்தகம் ஏதாவது கையில் சிக்கினால் ஓர் எழுத்துவிடாமல் படித்துவிடுவேன். படிக்கத் தகுந்த புத்தகங்களைவிடப் படிக்கத் தகாத நூல்களே உலகத்தில் ஏராளம். நாம் வசிக்கும் இந்தப் பூவுலகு, நட்சத்திர லோகத்தில் துளியுண்டு. அதை விட எத்தனையோ மடங்கு பிரம்மாண்டமான சூரிய மண்டலங்கள் இருக்கின்றன. அதுபோலவே பள்ளிப் படிப்புக்கு அவசியமான புத்தகங்கள் என்னிடம் கம்மி; படிப்புக்கு அனாவசியமானவைதாம் அதிகம்.

என்னுடைய சமஸ்கிருத ஆசிரியர் என் பிற்காலத்தைப்பற்றி மோசமாக நினைத்தபோதிலும் நான் தேர்வில் தேறிவிட்டேன்.

என் தகப்பனர் ஒரு டெபுடி மாஜிஸ்டிரேட். அந்தச் சமயம் நாங்கள் ஸாதக்ஷீராவிலோ, ஜாஹானாபாத்திலோ இருந்தோம். ஆரம்பத்திலேயே உங்களுக்கு அறிவித்துவிடுவது மேல் அல்லவா? என்னுடைய சரிதையில் இடம் பொருள் ஏவல் எதையும் உண்மைக்கு ஒத்திருக்குமாவென்று எதிர்பார்க்க வேண்டாம். சுவையைவிட விஷயத்தை அறிய விரும்புவோர் ஏமாற்றமே அடைவர். அப்பா ஏதோ 'கேஸ்' விஷயமாக எங்கோ வெளியூருக்குப் போயிருந்தார். அம்மா என்னவோ ஒரு விரதம் மேற்கொண்டாள். காணிக்கையும் வடை பாயசமும் வாங்கிக் கொள்ள ஒரு பிராம்மணன் வேண்டியிருந்தது. இந்த மாதிரி பாரமார்த்திக விஷயங்களில் என் அன்னைக்கு உதவி புரிபவர் என்னுடைய சமஸ்கிருத ஆசிரியரே. இதற்காக அம்மா அவரிடம் மிகவும் சிரத்தை வைத்திருந்தாள். அப்பாவின் கொள்கையோ இதற்கு நேர் மாறானது. அன்று சாப்பிட்டானதும், காணிக்கையெல்லாம் உபாத்தியாயருக்கு வழங்கி ஆயிற்று. நோன்பு பலன் தராமல் போகவில்லை. விஷயத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி விடுகிறேனே. நான் கல்லூரியில் சேர்வதற்காகக் கல்கத்தாவிற்குச் செல்லும் நாள் நெருங்கியது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் மைந்தனை விட்டுப் பிரியும் துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்ள ஏதாவது வழிதேட வேண்டாமா? சின்னஞ் சிறு மாட்டுப்பெண் ஒருத்தி அம்மா பக்கத்திலேயே இருந்தால் அவளுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலா யிருக்கும் அல்லவா? பண்டிதரின் பெண் காசீசுவரி இதற்கு ஏற்றவளாயிருந்தாள். முதல் காரணம்: சின்னக் கன்னிகை. இரண்டாவது: நல்ல மாதிரி. இன்னொரு

விஷயம். எனக்கும் அவளுக்கும் துவாதசப் பொருத் தங்களும் சரியாக அமைந்திருந்தன. அது தவிர, ஓர் ஏழைப் பிராம்மணன் பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்வது புண்ணியம் மிகுந்த காரியமாயிற்றே!

அம்மாவின் மனம் அலை பாய்ந்தது. பெண்ணைப் பார்க்கவேண்டுமே என்று சாடையாக அவள் சொன் ளுளோ, இல்லையோ பண்டிதர் உடனே, "அதற் கென்ன; நாளைக்கே ஆத்துக்கு அழைச்சுண்டு வந்து விடறேன். பேஷா பாருங்களேன்" என்றார். சொன்ன படியே செய்தார். அம்மாவுக்கு ஏன் பிடிக்காது போகும்? பிடித்தம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். புண்ணி யம் இருக்கிறதே. அதனாலேயே பெண்ணுக்கு மதிப்பு உயர்ந்தது. "இவ்வளவு லட்சணம் வாய்ந்தால் போதும். குழந்தைக்கு என்ன மூளி?" என்று என் தாயார் சொன்னதில் இந்த அர்த்தமே ஒலித்தது. அப்படிப் பெண் கண்ணுக்கு அழகாகத்தான் இல்லை. ஆனால் அம்மா திருப்தி அடைவதற்குக் காரணம் இருந்தது.

மெல்ல இந்தச் செய்தி என் காதுக்கு எட்டியது. ஐயோ, கடைசியில் தாது உருவங்களைப்பற்றி மடக்கி மடக்கிக் கேள்விகள் போடும் அந்தப் பயங்கர மனித னின் பெண்ணுக்கும் எனக்குமா முடி போடுகிறாள். கடவுளே! எந்த விதத்திலும் எங்களுக்குப் பொருத்த மில்லையே. இந்த வேதனையே என்னை வாட்டியது. கதைகளில் வருவதுபோல், வேற்றுமை உருபு, வினை எச்சம் யாவும் தம் இலக்கண வடிவைக் களைந்து விட்டு லட்சணம் நிரம்பிய இளவரசியாக மாறுவது தான் விந்தையிலும் விந்தை.

அம்மா, ஒருநாள் என்னைத் தன் அறையினுள் அழைத்து, "சனு! வாத்தியாரகத்திலிருந்து முந்திரிப் பருப்புப் பணியாரம் வந்திருக்கிறது. வா தின்னு"

என்ருள். என் தாயாருக்குத் தெரியும் என்னே வளேயக்கட்டும் வழியெல்லாம். இந்தப் பணியார ஆசை காட்டுவதெல்லாம் வெறும் சாக்கு. அந்தச் சிறுபெண் காசீசுவரி அம்மா மடிமீது உட்கார்ந்திருந் தாள். இப்பொழுது எனக்கு அவ்வளவு தெளிவாக இல்லே ஞாபகம். சவரிக்குச்சு வைத்து அவளுடைய கூந்தலே முடித்திருந்தார்கள். உடம்பில் ஒரு 'வெல் வட்' ரவிக்கை இருந்ததாகக் கவனம். நீலமும் சிவப் பும் கலந்திருந்தன. ரவிக்கையின் கையில் 'லேஸ்' தன்னே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது. எனக்கு ஞாபகம் பெண் மாநிறம். அடர்த்தியான கூட்டுப் புருவம். கண்களில் மருட்சியோ, எந்த அபூர்வமான பாவமோ ஒன்றுமே இல்லே. கூச்சம் இராமல் என்னே நேராக நோக்கிஞள் அந்தக் கன்னிகை. முகத்தில் மற்ற அம்சங்கள் எந்த மாதிரி யென்று வர்ணிப்பதற் குப் போதிய ஞாபகசக்தி எனக்கு இல்லே. ஒன்று கூறுவேன்: அந்தச் சமயம் பிரம்மா, தாம் நிருமித்த அந்த உருவத்திற்குத் தீர்மானமான கடைசல் பிடிக்கவில்லே என்றுதான். அவருக்கு வழுமூட்டும் வேலே பாக்கி இருந்தது. எப்படி இருந்தாலும் என்ன? மொத்தத்தில் பார்வைக்குப் பெண் அடக்கம் ஒடுக்க மாகத்தான் இருந்தாள்.

எனக்கு உள்ளுக்குள் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது; 'சடை குச்சு மாட்டிக்கொண்டு, ரவிக்கை போட்டிருக்கும் பொம்மை எனக்குத்தானே சொந்த மாவாள். நான் அல்லவோ அவள் கணவன், தெய்வம் எல்லாம்'—நான் தலேயை அசைத்து என் சம்மதத்தைத் தெரியப்படுத்த வேண்டியதுதான். காரியம் முடிந்த மாதிரியே. இந்தச் சக்தியை இறை வன் ஆண்பிள்ளே ஒவ்வொருவருக்கும் அளித்துள் ளான். அம்மா எந்த மண்ணில் உருவான பெண் பிறவி என்பதை நான் உணராமல் இல்லே. அப்பா வுக்கு இந்த விரத உபவாசம், பட்டினி பாரணே என்

ருல் நஞ்சு. ஆனால் சாவித்திரி நோன்பை மட்டும் அவர் ஏளனமாகக் கருதுவதில்லை. அந்த நோன்பில் வழிபாடெல்லாம் யாரை உத்தேசித்து? இதை நினைத்துக் கொள்வதில் அவருக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. அம்மா அவரை மனப்பூர்வமாக நேசித்தாள். என் தந்தைக்குப் பிடிக்காத செய்திகள், அவருக்கு எதைக் கண்டால் எரிச்சல் வரும் என்பனவெல்லாம் அவளுக்கு மனப்பாடம். சாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வாள். அவள் தனக்கு அடங்கிய சரக்கு என்ற எண்ணத்தில் அவருக்கு அமோக திருப்தி. எப்படி வேண்டுமானாலும் அவளை ஆட்டிவைக்க முடியுமென்ற பௌருஷத்தின் செருக்கு. விரதாதிகளில் தேவதைகள் சந்துஷ்டி அடைவது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். முதலில் வீட்டிலுள்ள தெய்வம் கணவன். அவன் உத்தரவு கொடுத்தால்தானே மற்ற ஏற்பாடெல்லாம். அந்த மண்ணில் உருவாகிய நான் எப்படி இருப்பேன்? அம்மா எவ்வளவு தூக்கி வைத்துப் பேசியபோதிலும், அந்தப் பெண்ணின் அழகோ, குணமோ என் இதயத்தைத் துளியேனும் கவரவில்லை. பதினான்கு வயது நிரம்பிய வாலிபனான எனக்கு ஜோரெல்லாம் நல்ல மாம்பழம் சாப்பிடுவதில்தான்; மங்கை ஒருத்தியை மணப்பதில் அல்ல.

அன்று காசீசுவரிக்குத் தெரியாது, நான் அவளுக்கு எந்த உறவில் நிற்பவனென்னும் விஷயம். ஆனால் அவள் தன் வீட்டிற்குச் சென்றதும் தெரிந்து கொண்டிருப்பாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எப்போதாவது நான் கண்ணில் பட்டுவிட்டால், அவள் ஓடிப்போய்ப் பதுங்கிக் கொள்வாள். வெட்கம் பாவம்! அவள் இவ்வாறு நடந்துகொள்வதைப் பார்க்க எனக்குத்தான் வேடிக்கை. 'இந்த உலகில் நானல்லவோ பலான இடத்திற்குப் பலான ஆசாமியாக வரப் போகிறவன்! இந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செய்வதற்குத்தானே படைப்புப் பொருள்களில் நான்

உயர்ந்த இனத்தில் உதித்துள்ளேன் ?''—இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு திரிவேன். என்னைக் கண்டு ஓடும் ஓர் ஆத்மா இருந்ததே அதுதான் நான் ஆச்சரியப்படுவது. காசீசுவரி நடந்துகொண்ட விதம், நானே அவள் கணவன், அவளுக்கே சொந்தமானவன், அவளையே உறுதியாக மணக்கப்போகும் பிள்ளை என்ற விஷயத்தைப் பறை சாற்றியது.

இத்தனை நாள் துளியுண்டு பையனாக இருந்தவன் திடீரென நொடிப்பொழுதில் இவ்வளவு கவுரவம் நிரம்பிய பதவிக்கு வந்த அதிர்ச்சியில், என் மூளை சில நாட்கள் வரை குழம்பியே இருந்தது. சமையல் சரியாக இல்லை என்றோ அல்லது வேறு எதற்காகவோ அப்பா அம்மாமேல் எரிபறியென்றிருப்பார். அவரைச் சாந்தப் படுத்த என்னவெல்லாமோ வழி தேடுவாள். அதேமாதிரி என்னைச் சமாதானப் படுத்தக் காசீசுவரியும் யுக்திகளைக் கையாள்வாளென்று கற்பனைக் கண்ணால் காண்பேன். சட்டென என்னவோ வெறி பிடித்துவிடும். அவள்மீது ரொக்கமாக ஒரு பெருந் தொகையைப் பாங்கில் கட்டிவிடுவேன். அவள் உடம்பை வயிர நகையால் இழைப்பேன். ஒருநாள் எதற்காகவோ அவளைக் கடிந்து கொண்டேன். அவள் சாப்பிடவே இல்லை, அன்று முழுவதும். நான் அறைக்குள் வந்து பார்த்தபொழுது அவள் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் வடிந்தது. அந்த உருக்கமான காட்சி என் மனத்தை எவ்வளவோ அசைத்து விட்டது. 'சே! எதற்காக அவள் மனத்தைப் புண் படுத்தினேம்' என்றாகிவிட்டது எனக்கு. இவையாவும் உண்மை யென்று நினைக்கிறீர்கள் ? என் மனத்துள் எழுந்த சித்திரங்களே தவிர வேறல்ல; காசீசுவரியை நான் மணந்துகொண்டால், என் சம்சாரம் எப்படி இருக்குமென்பதன் சித்திரங்கள். குழந்தைப்பருவம் முதற்கொண்டே என் காரியத்தில் நான் கருத்தா

யிருப்பவன். அப்பா எனக்குக் காட்டிய பழக்கம் அது. என் அறையை நானே சுத்தம் செய்து கொள்வேன். என் துணிமணிகளை என் கையைக் கொண்டே ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்வேன். ஆனால் என் மனத்துள் தெளிவாகப் பதிந்து இருந்த ஒரு சம்சாரத்தைப்பற்றி இங்கே கூறுகிறேன் : என் மூதாதையர் வரலாற்றில் இதைப்போன்ற சம்பவம் ஒரு காலத்தில் நடந்தது. என்னுடைய கற்பனையைச் சுயமானது என்று சொல்வதற்கில்லை. அந்தச் சித்திரம் இதுவே : ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. பகல் உணவிற்குப் பின் நான் படுக்கையில் தலையணையின்மீது பாதி சாய்ந்தவண்ணம் பத்திரிகை ஒன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். கையில் 'குடாக்கு' குழாய் இருந்தது. சட்டெனத் தூக்கம் கண்ணைச் செருகலிட்டது. அந்தக் கலக்கத்தில் குழாய் கைநழுவிக் கீழே விழுந்தது. வராந்தாவில் காசீசுவரி வண்ணானிடம் அழுக்குத் துணிகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கூப்பிட்டேன். அவள் ஓடிவந்து குழாயை எடுத்து என் கையில் கொடுத்தாள். அவளைப் பார்த்து நான், "இதோ பார்; இடது பக்கமாக இருக்கும் அந்த அலமாரியில் நீல அட்டை போட்ட தடிமனான இங்கிலீஷ் புத்தகம் இருக்கும்; அதை எடுத்துக்கொண்டு வா" என்றேன். நீல அட்டை போட்ட புத்தகம் ஒன்றை காசீசுவரி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். "இதுவல்ல; இன்னும் மோட்டாவாக இருக்கும். அதன் முதுகில் பொன் எழுத்துப் பொறித்திருக்கும்; தெரிந்ததா?" என்றேன். இந்தத் தடவை ஒரு பச்சை அட்டைப் புத்தகத்தை எடுத்து வந்தாள். நான் அதைத் தொப்பென்று தரைமீது வீசி எறிந்துவிட்டுக் கோபத்துடன் எழுந்தேன். காசீசுவரியின் முகம் இவ்வளவுண்டாயிற்று. பலபலவென்று கண்ணீர் உகுத்தாள். நானே போய் அலமாரியைப் பார்வை இட்டேன். நான் கேட்ட புத்தகம் வேறோர் அலமாரியில் இருந்தது. புத்தகத்

தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசாமல் படுக்கையில் சாய்ந்தேன். தவறு என்பேரில் என் பதை நான் அவளிடம் சொல்லவில்லை. பாவம், அவள் குனிந்த முகம் நிமிராமல் வண்ணனுக்குத் துணிகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய அறிவின் மையால் கணவனுக்கு வீண் தொந்தரவு கொடுத்ததை எண்ணி அவள் வருந்தினள் போலும்!

அப்பா, ஒரு களவு வழக்கைக் கவனிக்கும் வேலையில் மும்முரமாக இருந்தார். நாட்கள் இவ்வாறு சென்றன. இந்தப் பக்கம் சம்ஸ்கிருத ஆசிரியர் என்னிடம் விநயமாகவே நடந்து கொண்டார். மிகவும் ஆந்தரிகமாகச் உரையாடினர்.

களவு வழக்கு முடிந்து அப்பாவும் வீட்டிற்குத் திரும்பினர். எனக்குத் தெரியும், அம்மா சமயம் பார்த்து என் திருமணத்தைப்பற்றி மெல்ல எடுப்பாளென்று. அப்பாவுக்குப் பிடித்த பட்சண தினுசுகளை அவள் பண்ணியதன் மர்மம் இதுவேதான்.

சம்ஸ்கிருத பண்டிதர் ஒரு பிசுனரி என்பது அவரது கொள்கை. இது தெரியும் என் தாய்க்கும். பண்டிதரை அவளும் ஒப்புக்குப் பழித்துவிட்டு அவருடைய மனைவியையும், முக்கியமாக அவருடைய பெண்ணின் குணச் சிறப்புக்களையும் புகழ்ந்திருப்பாள். ஆனல் துரதிர்ட்டவசம் பண்டிதர்வாள் சும்மா இருக்கவில்லை. 'திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டது. முகூர்த்தந்தான் பார்க்கவேண்டும்' என்றெல்லாம் ஊரில் செய்தியை விதைத்துவிட்டார். 'சிரஸ்தாதாரே தம் பெரிய பங்களாவை மணத்திற்குத் தருவதாக வாக்களித்து விட்டார். அவர் தாமே இதில் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு செய்கிறர். வக்கீல்களெல்லாம் சந்தா சேர்த்துத் தாமே முன்னின்று இந்தத் திரு

மணத்தை நடத்தி வைப்பதாகக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ' என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தார். அந்த ஊர் ஆரம்பப் பள்ளியின் செக்ரிடெரி வீரேசுவர பாபுவின் மூன்றாவது பிள்ளை மூன்றாம் வகுப்பில் படிப்பவன்; நிலவுக்கும் ஆம்ப லுக்கும் உருவகம் வைத்து, மணமக்களுக்கு வாழ்த்துச் செய்யுள் ஒன்று எழுதிவைத்தான். செக்ரிடெரி அந்த வாழ்த்துப்பாவைக் கண்ட இடத்திலும் அரங்கேற்றி வந்தார். இதனால் மணமகனைப்பற்றி உயர்வான கருத்து மக்களிடையே பரவியது.

அப்பா திரும்பிவந்து வீட்டில் கால்வைத்த உடனே இந்த நற்காரியங்கள் அவர் செவிக்கு எட்டின. அப்புறம் நடந்ததென்ன ? அம்மா அழுது ஆர்ப்பாட் டம் செய்து பார்த்தாள்; கதறிப் பார்த்தாள்; பட்டினி போட்டாள். அப்பா கலங்கவே இல்லை. வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் வசவும் திட்டும் கிடைத் தன. இரண்டொரு வேலைக்காரர்கள் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டார்கள். நீதிமன்றத்தில் மடமட வென்று எத்தனையோ தாவாக்கள் தள்ளுபடி ஆயின. பண்டிதர் செய்த புரோகிதத் தொழிலின் வாயில் மண்விழுந்தது. பாவம், உத்தியோகம் போனதோடு நிற்காமல், சடைக் குச்சுப் பின்னலழகியான தம் பெண்ணோடு எங்கோ தலைமறைந்தார். விடுமுறை கழிவதன் முன்பே அம்மா விடமிருந்து என்னைப் பிரித்துக் கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார் அப்பா. வெடித்துப்போன பலூன் போல் வானளாவிய என் ஆசையெல்லாம் காற் றுப்போய் உள்ளம் வெம்பி நின்றேன்.

2

என் மணமுயற்சிக்கு முதலிலேயே இந்தவிதமான தடங்கல் விளைந்தது. அப்புறம் எத்தனையோ இடங்கள்

வந்தன. முறிந்துபோயின. முதல் கோணலோ இல்லையோ? அதையெல்லாம் இங்கே விவரமாகச் சொல்வதற்கு இடமில்லை. முயன்று வீணான இரண்டொரு விருத்தாந்தங்களை மட்டும் கூறுவேன். இருபது வயது நிரம்புவதற்குள், நான் முழு இறகு முளைத்த எம். ஏ. ஆயினேன். படித்துப் படித்துப் பார்வை மங்கிவிடவே கண்ணாடி அணிந்துகொண்டேன். திருகிவிட்டுக் கொள்ளும் அளவிற்கு மீசை அரும்பி இருந்தது. அந்தச் சமயம் என் தகப்பனார் நோவாகாலியிலோ எங்கோ வேலை பார்த்து வந்தார். சொற்கடலுள் பாய்ந்து பட்டத்தைப் பெற்றேனா? இனிமேல் பொருட் கடலுள் மூழ்கி, நிதியம் தேட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அப்பா, எனக்கு ஒரு நல்ல உத்தியோகம் சம்பாதிக்கத் தமக்குத் தெரிந்த துரை யாராவது இருக்கிறாரென்று தேடினார். அவருக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர்கள் ஒருவராவது இம்மையில் இருந்தால்தானே! சற்றுப் பழக்கமுள்ளவர்களில் ஒருவன் அப்பொழுது 'பென்ஷன்' வாங்கிக்கொண்டு சீமைக்குப் போய்விட்டான். மற்றொருவன் ஏதோ உத்தியோகத்திற்கு மாற்றலாகிப் பஞ்சாபில் இருந்தான். மீதிப் பேரெல்லாம் வெறும் வாய்ப்பந்தல் அடிப்பவர்கள்; நெருங்கும் பொழுது கையை விரிக்கும் பேர்வழிகள். என் பாட்டனார் தாசீல் வேலை பார்த்தபொழுது இவ்வளவு கஷ்டமில்லை உத்தியோக வேட்டையில். அந்தக் காலத்தில் சலுகை யாவும் பரம்பரையாக வரும். வேலை பார்க்க வேண்டியது, பென்ஷன் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது, உடனே அவன் மகனுக்கு வேலை—இப்படியே தலைமுறைக்கு உத்தியோகம் காயமாக இருக்கும். இந்தக் காலமோ சுத்த மோசம். அப்பாவுக்குப் பெரிய குறை; சரியான இடம் வரவில்லையே, இப்படித் தட்டிக் கொண்டு போகிறதே என் திருமணம் என்றெல்லாம். தாலூகா கச்சேரியில் மாஜிஸ்டிரேட் பதவியிலிருந்து,

ஜில்லா கோர்ட்டு சப்ஜட்ஜாக அவர் ஆரோகண மாகும் சமயம், ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்துச் சம்பந்தம் வந்தது. கன்ட்ராக்டர் அவர். ஏராளமாகப் பணம் குவித்துவிட்டார். எந்த வழியில் இருந்தால் என்ன? கிறிஸ்துமஸ் தினத்தன்று தட்டுத்தட்டாக ஆரஞ்சுப் பழங்களும், இன்னும் எத்தனையோ விதமான காணிக் கைகளும், சமர்ப்பித்துப் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களைக் கைக்குள் போட்டுக்கொள்வார். அந்தப் பணக்காரர் வீட்டிற்கு எதிர் வீட்டில்தான் அப்பா இருந்தார். நான் ஒரு சமயம் அங்கே வந்திருந்தேன். அப்பா ஒரு டெபுடி மாஜிஸ்டிரேட். மகனோ எம். ஏ. வரைக் கும் படித்தவன். கேட்க வேண்டுமா பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் வலைவீசுவதற்கு? 'பழம் கிளையில் தொங்குகிறது. எட்டினால் கிட்டும்' என்ற நியாயத் தைக் கொண்டு 'கன்ட்ராக்டர்' சற்றுத் தாவிப்பார்த் தார். அவர் கைகாரரென்று நான் முன்னாலேயே அறிவித்துள்ளேன். சொல்ல வேண்டியதில்லை. எளி தாகவே அந்தக் கை டெபுடியின் இதயம் வரைக்கும் நீண்டது. ஆனால் என் இதயமோ, இன்னும் ஆழத் தில் இருந்தது.

காரணம்: எனக்கு வயது இருபதுகூடச் சரி யாக நிரம்பவில்லை. நல்ல அழகியைக் கொள்வதில் தான் நாட்டம் எனக்கு; பணத்தில் அல்ல. இளமை அல்லவா? இன்பக்கனவுகள் காணும் பருவம். வாழ்க் கைத்துணை என்ற சொல்லுக்கு நான் கொண்டிருந்த கருத்தே வேறு. உலகத்தவர் புரிந்துகொள்ளும் அர்த்தம் அதற்கு இல்லை. இந்தக் காலத்தில் இலல றமே குறுகிய மனப்பான்மை உடையது. நமக்கு அநுகூலமான விஷயங்களில் தாராள மனசும், பிற ரோடு பழகும்போது அற்பத்தனமுமே வெளிப்படு கின்றன. இது எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. நான் கூடிவாழ விரும்பும் ஓர் ஆதர்சப் பெண்மணி, வெறும்

அடுக்களையில் கட்டுண்டு இருப்பவள் அல்ல. என்னுடன் சரிசமானமாகப் பழகத் தகுதியுடையவளாக இருக்க வேண்டும். வீட்டுக்காரியாக இருப்பதோடு வெளியுலகிலும் எனக்கு உறுதுணையாக இருப்பவளைத்தான் நான் தேடுவேன். நவநாகரிகமென்று மக்கள் ஏளனம் செய்கிறார்களே, கல்லூரியிலிருந்து வந்ததும் நான் அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவனாகி விட்டேன். என்னுடைய காலத்தில் இந்தப் புதுமை வர்க்கத்தினரே, இன்றைவிட அதிகமாயிருந்தனர். ஆச்சரியமென்னவென்றால், சமூகத்திற்கு அடங்கி நடப்பதுதான் பிற்போக்கு, அதைச் சீர்திருத்துவது தான் முன்னேற்றமென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

அத்தகைய முற்போக்காளனான நான்—திரு. சனத்குமார்—ஒரு கொழுத்த பணக்காரரின் பைக்குள் விழ இருந்தேன். "காரியத்தைச் சட்புட்டென்று முடித்துவிடு" என்று அப்பா சொன்னார். நான் எதுவும் பேசவில்லை. ஆய்ந்தோய்ந்த பிறகு அந்தப் பைக்குள்போய்விழலாமே என்று எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். கண்டது கொஞ்சம், கேட்டது அதிகம். இதிலிருந்து விஷயம் தெரிந்தது எனக்கு. பொம்மை மாதிரி பெண் ரொம்பச் சின்னவளாம்; நல்ல அழகாம். ஆனால் இயற்கை வழியில் அவள் வளர்ந்தவளாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. இந்தச் சின்ன வயசிலேயே ஆசாரமான வழிகளில் அவள் பழகி இருந்தாள். கங்காஸ்தவம் மனப்பாடம். அவள் தாயார் அடுப்புக் கரியைக்கூடப் புனித கங்கை நீரில் அலம்பியே உபயோகிப்பவளாம். அவ்வளவு மடி விழுப்பு பார்ப்பவளாம். பூமிதேவி எல்லா சாதிகளையும் தன்மீது சுமப்பவள். தீண்டாதாரும் இருப்பார்கள்; உயர்குலத்தவரும் இருப்பார்கள். அதனாலேயே, இந்தப் பெண்ணின் தாய் தரைமீது கோமயம் தெளித்த பிறகே காலை வைப்பாள். எதன் பேரிலும் தண்ணீரைக்

கொட்டிப் புனிதமாக்குவாள். நல்ல காலம், நீரில் வாழும் மீனினம் தீண்டாதார் வகுப்பையோ மிலேச்ச வம்சத்தையோ சேர்ந்ததன்று. அந்தப் பாழும் ஆசாரத்திற்கு விரோதமான வெங்காயம் தண்ணீரில் முளைக்காமல் இருந்ததே! பாத்திரம் பண்டங்களைத் துலக்கியானதும், தீர்த்தமாடிவிட்டு ஈரப்புடவையுடன் மடியாகச் சமையற் கட்டில் வருவதற்குள் மணி பத்தடித்துவிடும். இந்த மாதிரி விஷயங்களில் தன் பெண்ணையும் பழக்கி வைத்திருந்தாள்., சாப்பிடும் பொழுது விழுப்பு ஏதாவது பட்டுவிடுமோ- வென்று அழுக்குத் துணியைக் கட்டிக்கொள்வாள். தன் நிழலுக்குக் கூட மடிக்குறை உண்டாகாதவண்ணம் பார்த்துக் கொள்வாள். பல்லக்கில் ஏறித்தான் நீராடக் கங்கைக்குச் செல்வாள். இந்த மாதிரி சனாதன தர்மத்தைவிட்டு அட்சரங்கூடப் பிசகாமல் ஒழுகும் இயல்பினர் அந்தப் பணக்காரக் குடும்பத்தார். அம்மாவுக்கு, இந்த மாதிரி ஆசாரமான குடும்பம் என்றால் பிடிக்கும். ஆனால் இன்னொருத்தனுக்கு இதெல்லாம் பிடித்திருந்தால்தானே? அதை அவள் யோசிக்கவே இல்லை. நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட்டேன், "அம்மா, இந்த இடத்திற்கு நான் தகுதியற்றவன்" என்று. அவள் சிரித்துக்கொண்டே, "கலியுகத்தில் இந்த மாதி ஓர் இடம் கிடைப்பது அபூர்வமடா" என்றாள். "எனக்கு வேண்டாம்; அவ்வளவுதானே" என்றேன். "சனு, யோசனை பண்ணு! பெண் மூக்கும் விழியுமாக இருக்கிறாளேடா?' என்றாள் என் தாய். "அம்மா, எப்பொழுதும் அழகு பார்ப்பதற்கா பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறோம்? புத்தியும் கொஞ்சம் இருக்க வேண்டாமா?" என்றேன். "நானும் சொல்லுகிறேன்; இதற்குள் அவளுடைய புத்தியைப்பற்றி உனக்கு என்ன தெரிந்து விட்டதடா?" என்றாள் அம்மா. "உண்மையாகப் புத்தி இருந்தால் இரவும் பகலும் இந்த

ஆசாரக் குடுக்கையுள் அரைக்கணங்கூடத் தங்கி யிருக்கவேமாட்டாள்; திணறிச் செத்துப்போயிருப் பாள்'' என்றேன்.

அம்மாவின் மூஞ்சி சுண்டிவிட்டது. இந்தப் பக்கம் அப்பா எல்லாவித ஏற்பாடும் செய்திருக்கும் விஷயம் அம்மாவுக்குத் தெரியும். மற்றோர் ஆசாமி யின் விருப்பம் என்பது ஒன்று உண்டென்பதை அப்பா அடிக்கடி மறந்துவிடுவார். அவர் மட்டும் வலுக்கட்டாயப் படுத்தாமல் இருந்தால் நான் ஒரு வேளை இணங்கி அந்தப் பொம்மையை மணந்து கொண்டு நித்திய கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து கொண்டு ஒரு நாள் அல்லது ஒரு நாள் கங்கா தீரத் தில் சத்கதிக்குச் சென்றிருப்பேன். அந்தப் பொறுப்பு அம்மா மட்டும் ஏற்றிருந்தால், என் காதில் ஓதி ஓதிக் கண்ணீர் சிந்தி எப்படியோ என் சம்மதத்தைப் பெற் றிருப்பாள். அப்பா மிரட்டி உருட்டிச் செய்யவே நானும் முறைத்துக்கொண்டேன். "நீதானே யாரும் தன் காலிலேயே நிற்கவேண்டும், தனக்குச் சரியெனத் தோன்றிய வழியே நடப்பதுதான் நல்லதென்று என் சின்ன வயதிலிருந்து போதித்து வந்தாய்? இப்போது அதை என் திருமண விஷயத்தில் பயன்படுத்து கிறேன்'' என்றேன். கல்லூரியில் தர்க்கநூல் படித்தவ னோடு வாய் கொடுத்து யார் வெற்றிபெறுபவர்? இந்த வாக்கு வாதமெல்லாம் நீரைக்கொண்டு அவிப்பது போல் அப்பாவின் பிடிவாதத்தைத் திருப்பவில்லை; எரியும் கொள்ளியில் எண்ணெய் விட்டமாதிரி ஆயிற்று. வாக்குக் கொடுத்தாகிவிட்டது. அவர் களுக்கு; மறு பேச்சில்லை. அப்பா பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால். அன்று ஒருநாள் அம்மாவும் இப்படித் தான் அந்தப் பைத்தியக்காரப் பிராம்மணனை சம்ஸ் கிருத ஆசிரியருக்கு உறுதி கூறியிருந்தாள். அதனால் தானே அந்தத் திருமணப் பேச்சு முறிந்தது; பாவம்,

அவர் பிழைப்பு வாயில் மண் விழுந்தது என்று மட்டும் சொல்லி இருக்கவேண்டும். எங்கள் இரு வருக்கும் அடிதடியாகி நீதிமன்றம் வரைக்கும் வந்து விட்டிருக்கும் விஷயம். இப்பொழுதெல்லாம் அப்பா தம் பழைய கொள்கைகளை விட்டொழித்து 'வெறும் வறட்டு அறிவைக் காட்டிலும் சுத்தம், ஆசாரம், மந் திரம், தந்திரம் இவையே மேலான விஷயங்கள்' என்று சொல்லி இவற்றுள் அடங்கி இருக்கும் உன்னதமான அழகிய கருத்துக்களை வேளை சமயம் இராமல் எனக்கு அறிவுரை கூறி வந்தார். என் நாக்கை அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. "இவ் வளவு பேசுகிறாயே அப்பா, வீட்டில் அனுசாரமான காரியம் செய்கிறாயே—கோழி வளர்க்கலாமென்று எந்தச் சாத்திரம் சொல்லுகிறது?" என்று கேட்க என் நாக்கு வெளியே வந்தது. 'முன்னெல்லாம் அம்மா ஏதாவது விரதம் மேற்கொண்டால், சள்ளுப் பிள்ளென்று அவள்மீது விழுந்துகொண்டே இருப் பாய். அப்போது அம்மா தவறு ஒன்றும் செய்யாது போனாலும், அபசாரமென்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்வாள். பாவம், அவள் அபலை. அதனால்தான் நீ மிரட்டுவாய். நீ போனதும் பிராம்மணர்களுக்குச் சாப்பாடு போடுவாள். உன்னிடத்தில் பயம். ஆனால் கடவுள் பலகோடி உயிர்களைப் படைக்கும்பொழுது ஒரே அச்சில் இட்டு உருவாக்கவில்லை. மனிதனுக்கு மனிதன் வேற்றுமை உண்டு. ஒருவன் யுக்தி மற்றவ னுக்குச் சரிப்படாது. ஒருவன் தான் பேசுவதுதான் நியாயம் என்றால், அவன் நியாயத்தை மீறினவனா கிறான். இதனால் அநியாயங்கள் உலகத்தில் தலை விரித்தாடும். அரசியல் அல்லது இல்லறக் கிளர்ச்சியில் பற்றுடையவர்கள் இதைக் கவனித்தல் நலம். ஒரு குதிரை தனக்குப் பின்னால் வண்டி இருப்பது அநியாய மென்று எண்ணி உதை கொடுத்தால், அந்த உதை

அதற்கேதான் திரும்பும்.'-இளமையின் உணர்ச்சியில் நான் கற்றிருந்த இந்தத் தர்க்கவித்தை குதிரைக் கான விளைவையே எனக்குத் தந்தது. அந்த ஆசாரக் கோட்டையிலிருந்த பெண்ணைக் கொள்ளும் பாக்கியத்தை இழந்தேன்; என் நல்லகாலம். ஆனால் அப்பாவின் ஆதரவையும் அத்துடன் நான் போக்கிக் கொண்டதுதான் என் வருத்தம். "போடா உன் காலிலேயே இனிமேல் நிற்கப் பார்! என் உதவி எதற்கு?" என்று கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டார். நானும என் பிகுவை விடாமல், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றேன். எங்களிருவருக்கும் மூண்ட இந்த மனமாற்றத்தால் அம்மா உள்ளூரப் புழுங்கினாள்.

தந்தையின் தாராளமான கை குறுகிவிட்டது. ஆனால் அவருக்குத் தெரியாமல் அம்மா எனக்கு மணியார்டரில் பணம் ஏதாவது அனுப்பத் தவறவே மாட்டாள். மேகம் மழையைச் சுருக்கிக் கொண்ட போதிலும், இரவில் விழும் தண்பனி வறட்சியைப் போக்கும். அம்மா எனக்கு உதவிய தொகையிலிருந்து ஒரு சின்ன 'கார்பார்' நடத்த ஆரம்பித்தேன். மூலதனம் 89 ரூபாயேதான். இன்று வியாபாரம் ஓங்கி, ஊரார் பொருமையினால் என்னை ஏராளமாகக் குவித்து விட்டானென்று சொன்னபோதிலும் 20 லட்சத்திற்குக் குறைவில்லை சொத்து.

பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் என் பின்னால் சுற்றத் தொடங்கினர். முன்னால் நான் சுலபமாக நுழைய முடியாமல் இருந்த இடம் இப்பொழுது எனக்குத் தாராளமாகத் திறந்து இருந்தது. இளமையின் பெருக்கில் நான் எனக்குக் கிட்டாத பதினாறு வயது மங்கை ஒருத்தியின்மேல் ஆசைவைத்திருந்தேன். (இப்பொழுது என் வயது என்னவென்று கேட்டு விடாதீர்கள்!) ஆனால், அவளுடைய பெற்றோர்கள் ஐ. ஸி. எஸ்ஸோ, பார்-அட்-லாவோ தேறியிருக்கும்

மணமகனைத் தேடினார்கள். நான் அச்சமயம்,அவர்களுடைய மதிப்பு மீட்டரில் ஜீரோ டிகிரியில் இருந்தேன். அப்புறம் அதே வீட்டில் ஒரு நாள் நான் 'லஞ்ச்' சாப்பிட்டேன். இரவு 'டின்னர்' ஆனதும் பெண்களுடன் வேடிக்கையாக 'விஸ்ட்' ஆட்டம் ஆடினேன். அந்த மெல்லியலார் என்னோடு நாகரிக இடத்தில் வழங்கும் ஆங்கில மொழியில் பேசினர். என் துரதிர்ஷ்டம், ராஸிலாஸ், டெஸர்டட் வில்லேஜ், அடிஸன், ஸ்டீல் போன்ற ஆங்கில இலங்கியங்களைத் தான் தொட்டிருக்கிறேன். அந்த நவநாகரிக மடந்தையருடன் சரிசமானமாகப் பேச யாரால் முடியும்? O my, O dear, O dear போன்ற விளிகள் அவர்கள் உச்சரிப்பதுபோல் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலம் படோபஜாரில் வியாபாரம் செய்வதற்குப் போதும்; ஆனால் இந்தக் காலத்து ஆங்கிலத்தில் காதல் உரைகள் செய்வதெப்படி என்று நினைக்கும்பொழுதே எனக்கு மூண்டிருந்த காதல் உணர்ச்சி தலைகாட்டாமல் ஓடிவிடும்போல் இருந்தது. வழக்கத்தில் இருக்கும் வங்கமொழியோ இந்த வேலைக்குப் பயன்படாது. அசல் பங்கிம் ரீதியில் தேமதுர மொழியில் பேசினாலும் இவர்களை மயக்க முடியாது. அது எப்படியாவது போகட்டும்; இந்தச் சீமை மெருகு பூசிய பூவையர் என் கைக்குள் இலவசமாக விழும் நிலையில் இருந்தார்கள். ஆனால் கதவு இடுக்கிலிருந்து நான் பார்த்த ஒரு மாயாலோகம் தாராளமாகத் திறந்திருந்தபொழுது எங்கோ மறைந்துபோயிற்று. சீ, சீ! இவர்கள் இரவு பகலும் இந்தச் சீமை மோகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அலைகிறார்களே தவிர இவர்களிடம் உயர்வானதொன்றும் இல்லையே என்று எனக்கு என்று உறைத்துவிட்டது. பீங்கான் கிண்ணத்திலிருந்து உறிஞ்சும் விதமோ, முள் கரண்டியைத் தூக்கும் பாணியோ ஒரு துளி பிசகினால், பெருத்த அவமானமாகக் கருதுபவர்கள்; நம் நாட்டுப் பெண்

பாலார் தம் ஆசாரத்தில் ஓர் இழை தவறி நடந்தால் பிரமாதமாக எண்ணுவதுபோல். இவர்கள் வெறும் பொம்மைகள். உணர்ச்சியின் வேகத்தில் செல்பவர் களல்ல. பழக்கவழக்கங்களுக்கு அடிமை பூண்டவர் கள். இதனுல் இந்த உலகத்துக்குப் பெண் மக்களி டத்திலேயே எனக்கு ஒரு வெறுப்பு மூண்டது. ஒரு வித ஜீவாணுவைப்பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். அது தன்னைத் தானே சுற்றிச் சுற்றி வருமாம். ஆனுல் மனிதன் அப்படி அன்று. இத்தகைய ஜீவாணுக் களைத்தான் பாழும் பிரமன் ஆடவர்களுக்கு முடி போட்டுவிடுகிருன் !

வயது எனக்கு ஏற ஏற திருமணத்தைப்பற்றிய தயக்கமும் அதிகரித்தது. மனிதனுடைய வாழ்வில் ஒரு வயது காலம் வருகிறது. அப்பொழுது முன்பின் யோசியாமல் மணத் தளையில் மாட்டிக்கொள்கிருன். அந்த வயது கடந்துவிட்டால் மணம் செய்து கொள்வது ஒரு சாகசம் நிரம்பிய காரியமாகும். நான் அந்தக் கண்மூடிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த வனல்லன். அதோடு அறிவுள்ள பெண் எவளும் காரணமின்றி என்னைப் பார்த்த மாத்திரம் மணந்து கொள்வாளென்று எப்படி நினைப்பது ? கேள்விப்பட் டிருக்கிறேன், காதலுக்குக் கண் இல்லை யென்று. குடும்பம் நடத்தத் தெரிந்தவர்கள் இரண்டு கண்கள் போதாமல் பல கண்களைக் கொண்டு நோக்குபவர். என்னிடத்தில் வியக்கத்தக்க தகுதிகள் பல இருக்கின் றன. ஆனுல் அவை சட்டென ஒரே பார்வையில் விளங்குவனவல்ல. எப்படியாவது போகட்டும் இது. வயதாகாத ஒரு பெண் சிறு கால அளவிற்குள் என்னை வரிக்கத் துணிவாளென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது அந்தப் பெண்ணிடம் ஊக்கமே எனக்குக் குறைந்துவிட்டிருக்கும். நான் மட்டும் ஓர் இளம் பெண்ணுக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில் ஸ்ரீயுத சநத்

குமாரனின் வளைந்த நாசி, அவன் ஆசை, அவன் அகம்பாவம் எல்லாம் மண்ணோடு கவியும்படி செய்திருப்பேன்.

இந்தவண்ணம் சரக்கில்லாத என் திருமண ஓடம் நடு நடுவே கரைப் பக்கமாகத் திரும்பினாலும் கரையை அடையவே இல்லை. என் வாழ்வில் பெண் என்னும் செல்வத்தைத் தவிர பாக்கி எல்லாம் நிறைந்திருந்தன. ஒரு விஷயம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். எனக்கு வயதும் ஏறிக்கொண்டே இருந்தது. சட்டென்று இது ஒரு கவனத்தை மூட்டுகிறது.

அபிரகச் சுரங்கத்தைப் பார்வையிட நான் சோடா நாகபுரியைச் சேர்ந்த ஓர் ஊருக்குப் போயிருந்தேன். பழைய சம்ஸ்கிருத பண்டிதரை அங்கே தற்செயலாகக் காண நேரிட்டது. ஆற்றங்கரை ஓரமாக ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டு நிம்மதியாக இருந்தார். அவருடைய பிள்ளைக்கு அங்கே உத்தியோகம். அந்த ஆற்றங்கரைப் பக்கமாக நான் ஒரு கூடாரத்தில் இறங்கி இருந்தேன். நான் பெரிய பணக்காரனென்று தேசமெங்கும் தெரியுமே. என்னைப் பார்த்துப் பழைய பண்டிதர், “ நீ முன்னுக்கு வருவாயென்று எனக்கு அப்போதே தெரியும் ” என்றார். ஆனால் அவர் ஏனோ அந்த விஷயத்தை அந்தச் சமயத்தில் மூடிவைத்திருந்தாரென்பதுதான் விளங்கவில்லை. அவர் என்னிடத்தில் எந்த லட்சணத்தைக் கண்டு இதை ஊகித்தாரோ? ஒருவேளை முன்னுக்கு வருபவர்கள் பள்ளியில் பின்வரிசையில் இருப்பார்களா? காசீசுவரி மாமனாரகத்தில் இருந்தாள். ஆனால் எனக்குப் பண்டிதர் வீட்டில் பழகச் சற்றுச் வசதியாயிருந்தது. பண்டிதரின் மனைவி இறந்துபோய் வெகு நாட்களாயினவாம். ஆனால் பேத்திகளும் பேரனமார்களும் புடைசூழ இன்பமாகக் காலத்தைக் கழித்தார். எல்லாருமே அவரு

டைய சொந்தப் பேரப்பிள்ளைகள் அல்ல; காலஞ் சென்ற அவருடைய தமையனின் மக்களும் இருந் தனர். இவர்கள் நடுவே அமருசதகம், ஆர்யா சப்த சதி, மேக தூதம் போன்ற மதுர காவியங்களிலிருந்து சுவை மிகுந்த சுலோகங்களைத் தம் பேரன் பேத்தி மாருக்குச் சொல்லிக்கொண் டிருந்தார். கூழாங் கல்லின் மேல் சலசலத்துச் செல்லும் மலையருவி போலிருந்தது அந்தக் காட்சி. நான் சிரித்து, "இதென்ன கடைசி வயதில் ?" என்றேன்.

"அப்பனே! உங்கள் ஆங்கில சாத்திரம் சொல்லுகிறது, சனிக்கிரகம் சந்திரகாரம் அணிந்து கொண்டிருக்கிறதென்று. இவர்கள்தாம் என் கழுத் தைக் கட்டிக்கொண் டிருக்கும் திங்கட்குழவிகள்" என்றார்.

அந்த எளிய குடும்பத்தைப் பார்த்த பிறகு நான் தனி ஒரு மனிதனாய் நிற்கிறேனே என்ற எண்ணம் எதனாலோ வந்தது. அதை நினைக்க நினைக்க வாட்ட மடைந்தேன். தாம் வயதானவரென்று பண்டிதர் உணரவில்லை. ஆனால் நான் வயதானவனென்ற விஷயம் என்னை உருக்குலைத்தது. வயதானவ னென்றால் பொருளென்ன ? எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக விட்டுக்கொண்டே வருகிறது; வாழ்வு எத்திசையும் சூன்யமென்ற நினைவே. அந்தச் சூன்யத்தை எதைக் கொண்டு மறைப்பது ? உலகம் எனக்குச் சுவையைத் தரவில்லை. வெறும் சக்கையைத்தான் அளித்தது. சக்கையையே மென்ற பழக்கத்தில் இதை மறந்திருந்தேன் இத்தனை நாள். ஆனால் பண்டிதரின் குடும்பத்தைப் பார்த்த பின் எனக்கு இரவு பகல் யாவும் வெறிச் சென்று இருந் தன. தம்மைவிடப் பாக்கியவானென்று பண்டிதர் எண்ணிக்கொண் டிருக்கலாம் என்னைப்பற்றி. எனக் குச் சிரிப்பு வருகிறது. வஸ்து மயமான் இவ்வுலகைச்

சூழ்ந்து கண்ணுக்குப் புலனுகாத இன்பலோகம் ஒன்று இருக்கிறது. இந்த அதிசய உலகுடன் உயிரின் தொடர்பு இராது போனுல் நாமெல்லாம் திரிசங்கு சுவர்க்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்போம். பண்டிதருக்கு இந்த இன்ப உலகின் தொடர்பு இருந்தது. எனக்கோ ? நான் சுகாசனத்தில் சாய்ந்தவாறு சிகரெட் குடித்துக்கொண்டே சிந்திக்கலானேன். மனித வாழ்வில் நாலுநிலே; ஒவ்வொரு நிலேக்கும் தனித்தனி அதிதேவதை உண்டு. வாலிபத்தில் அன்னே; இளமையில் இல்லாள்; நடுவயதில் மாட்டுப் பெண்; வயோதிகத்தில் பேத்தி. இப்படியே பெண்கள் மூலமாகவே மனிதன் தன் நிறைவைக் காண்கின்ருன். இந்தப் பேருண்மை இலேயின் ஓசை நிரம்பிய சால மரத்தின் கீழ் எனக்கு உதயமாயிற்று. வரப்போகும் என் முதுமையின் எல்லே வரைக்கும் ஒருதரம் மனக் கண்ணுல் பார்த்தேன். அங்கே தென்பட்ட ஒரு பெரும் பாழ் என் உள்ளத்தைத் திடுக்குறச் செய்தது. அந்தத் திக்கற்ற பாலே வெளியில், முதுகு வளேயப் பணம் என்னும் மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு எந்த இடத்தில் கால் இடறி மறிக்க வேண்டுமோ? அதற்கு இன்னும் அதிக நாள் இல்லே. நாற்பதும் கடந்துவிட்டேன். இளமையில் கடைசித் தொடர்பை எறிந்துவிட்டு ஐம்பதின் பாதையில் சென்றுகொண் டிருக்கிறேன். ஊன்றுகோல் அதோ காத்துக்கொண் டிருக்கிறதே எனக்காக. இனிமேல் பையை நிரப்பிக்கொள்ளும் ஆர்வத்தை விட்டொழித்து, வாழ்வின் கடைசிச் சொட்டு இன்பத்தைப் பெறும் வழியைத் தேடவேண்டும். இளமை திரும்பிவாவென்ருல் வருமா ? போனது போனது தான் ! ஆனுல் அதன் உணர்வு எனக்கு முழுவதும் அற்றுப் போகவில்லேயே !

அந்த இடத்தை விட்டு என் தொழில் விஷயமாக மேற்கே ஒரு நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டி யிருந்தது.

அந்தப் பக்கத்திற்கெல்லாம் செல்வாக்கு உடையவர் விசுவபதி பாபு; பெரிய வியாபாரி. அவரிடந்தான் எனக்கு வேலை இருந்தது. மிகவும் விழிப்பான பேர் வழி. எந்த விஷயத்திலும் அவர் சட்டபட்டென்று தீர்மானத்திற்கு வருபவரல்லர். ஒருநாள் எனக்குச் சப்பிட்டுவிட்டது, ஏனோ இவரைப் பிடித்தோமென்று. வேலையாளைக் கூப்பிட்டு மூட்டையைக் கட்டச் சொன்னேன், ஊருக்குத் திரும்பிப் போகலாமென்று. அப்போது குளிர்ந்த சாயங்கால வேளையில் விசுவபதி பாபு என்னிடம் வந்து, “ உங்களுக்குப் பல பேர் தெரிந்திருக்கலாம். நீங்கள் மனம் வைத்தால் ஒரு விதவை பிழைத்துப் போவாள் ” என்றார்.

விஷயம் இது : நந்தகிருஷ்ண பாபு என்பவர் பேரேலியில் ஓர் ஆங்கிலப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியாயராக வந்தார். நல்ல பெயர் வாங்கினார். இவ்வளவு படித்த மனுஷ்யன் சொற்ப சம்பளத்திற்குத் தொலைவான இந்த ஊருக்கு வருவானேனென்று எல்லாரும் வியந்தனர். வெறும் பரிட்சையில் மாணவர்களை ‘ பாஸ் ’ பண்ணி வைப்பதைத் தவிர வேறு காரியங்கள் செய்வதிலும் அவர் வல்லவர். திடீரென ஒருநாள் வெட்டவெளிச்ச மாகியது ; அவருடைய மனைவி நல்லவள்தான். ஆனால் குலத்தைச் சேர்ந்தவளல்லவென்ற விஷயம். அவள் ஏதோ ஓர் இழி குலத்தவளாம் ; அவள் தீண்டிய நீர் அதன் நீர்மையை இழந்துவிடுமாம். கோமயத்தை உட்கொண்டால்தான் அந்த மாசு விலகுமாம்.

எல்லாரும் அவரைப் பிலுபிலுவென்று பிடித்துக் கொண்டபொழுது அவர் ஒளிக்காமல், “கீழ் சாதிதான் அவள்; ஆனால் மனுஷிதானே என் மனைவி” என்றார். அப்போது இந்தக் கேள்வி எழுந்தது : ‘ இந்த மாதிரி மணம் சாத்திர சம்மதமானதா ?’ என்றனர். இந்தப் பிரச்னையைக் கிளப்பிய ஆளைப்பார்த்து நந்தபாபு,

" நீங்களும் சாலக்கிராமத்தின் பேரில் ஆணை வைத்து அடுத்தடுத்து இரண்டு மனைவிகளைக் கொண்டிருக்கிறீர். இரண்டோடு திருப்தி அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. உங்கள் சாலக்கிராமம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்குத் தெரியும் : உங்களுடைய மணமுறையைவிட என்னுடையது சாத்திர முறைப்படி அமைந்ததே. இதற்குமேல் உங்களுடன் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை " என்றார். இந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர் உள்ளங்குளிர்ந்து போனாரென்று சொல்ல முடியாது. அதற்குமேல் ஊரார் இழைத்த தொந்தரைகளுக்கு எல்லையே இல்லை.

தொந்தரவு தாளாமல் நந்தபாபு பேரேலியைத் துறந்து இந்த நகரில்தான் வக்கீல் தொழிலில் இறங்கினார். ஆசாமி நேர்மையானவர். வரும்படி இராது போனாலும், அக்கப்போர் வழக்குகளில் வாதாடுபவர் அல்ல. ஆனால் ஆரம்பத்தில் அவருக்குக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் கடைசியில் படிப்படியாக மேன்மை அடைந்தார். நீதிபதிகள் அவரிடத்தில் மதிப்பு வைத்திருந்தனர். அவர் சற்று வாழ்வில் நிலைக்கும் சமயம் நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் மூண்டது. சேவா சங்கங்கள் மக்களுக்கு உணவு அளிக்கச் சில ஆட்களை நியமித்தன. இவர்களெல்லாம் அபகரிப்பதில் கெட்டிக்காரர்களென்று மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் நந்தபாபு சொன்னபொழுது அவர், " யோக்கியமான பேர்வழி எங்கே ஐயா இருக்கிறான் ?" என்றார். உடனேயே நந்தபாபு, " என்னை நம்பி அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுத்தால் ஏதோ முடிந்தவரை உழைக்கிறேன் " என்றார். பஞ்ச நிவாரண வேலையை அவரிடமே ஒப்படைத்தனர். இந்தப் பளு தாளாமலோ என்னவோ ஒரு பகல்வேளையில் அவர் ஒரு மரத்தடியில் செத்துக் கிடந்தார். இதயம் வேலை செய்யாமல் திடீரென நின்றதனாலேயே இந்த மரணமென்று டாக்டர்கள் கூறினர்.

நான் கேள்விப்பட்டவரைக்கும் இதுவே நந்தபாபு வின் பூர்வ சரிதை. இவர் தந்நலம் கருதாது மக்களுக் காகப் புரிந்த அரிய தொண்டைப் பாராட்ட ஒருநாள் அந்த ஊர் ' கிளப் 'பில். நான், " நந்தகிருஷ்ணபாபு வைப் போன்ற மகாநுபாவர்கள் பணம் பாக்கியம் எதுவும் குவிக்காமல் வாழ்வில் எந்தவிதமான சுகத் தையும் காணுது மாண்டனர். அவர்களே கடவுளின் உண்மை ஊழியர்கள். இந்தப் பாழும் உலகை உன்னத—"என்று சொல்லும்பொழுது, திடீரென மரக்கலமொன்று மணலில் கரை தட்டியதுபோல் என் பேச்சு அரைகுறையாக நின்றது. எங்களைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய பணக்காரர், அவர் செல்வாக்கு உடைய வர் ; அச்சமயம் பத்திரிகையில் கவனம் செலுத்துவ தையும்விட்டு மூக்குக் கண்ணுடி மூலம் என்னைப் புன் முறுவலுடன் நோக்கி, ' ஹியர் ஹியர் ' (பேஷ் பேஷ்) என்ருர்.

அது போகட்டும். நம் நந்தபாபுவின் விதவை மனைவி தன் ஒரே பெண்ணுடன் அதே பேட்டை யில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். தீபாவளியன்று இரவு அந்தப் பெண் பிறந்தாளாம். அதனுல் அவள் தந்தை தீபாலி என்று அவளுக்குப் பெயர் சூட்டினுராம். சமூகம் அவர்களை இழிவுபடுத்தியதால் தாயும் பெண் ணும் தனியாகவே ஓரிடத்தில் காலத்தைக் கடத்தினர். பெண் நன்ருகப் படித்தவள். அவளுக்கு வயது பதி னைந்திற்கு மேல் இருக்குமென்று அறிந்தேன். அவள் தாய் ஒரு நோயாளி. வயதாகிவிட்டது. என்றைக் குக் கண்ணை மூடிக்கொள்வாளோ தெரியாது. அப்புறம் அவள் பெண்ணின் பாடு திண்டாட்டம். கலியாணம் ஆகவில்லை. நாணயமான வரன் எங்கே வரப்போ கிருன் ? மட்ட சாதியென்ற கெட்ட பெயரும் வேறு ஒன்று இருந்தது அவர்களுக்கு. விசுவபதி பாபு இந்த விஷயத்தை மெல்ல எடுத்து, " எங்கேயாவது ஒரு

நாணயமான பையன் இருந்தால் கட்டிவிடுமே. உங்களுக்குப் பெரும் புண்ணியமாகும் " என்றார்.

விசுவபதி பாபுவை அற்பன், தன்னலக்காரனென்றே நினைத்திருந்தேன். ஓர் அநாதைப் பெண்ணுக்காக அவர் உள்ளூரப் பாடுபடுவதைப் பார்த்தபின் என் மனமும் மாறிவிட்டது. ஆதிகாலத்துப் பயங்கரமான 'மாம்மத்' என்ற பிராணிகளின் மரித்த உடலில் செரிமானப் பைக்குள் இருந்த தானிய வித்துக்களைப் புதைத்தபொழுது அவை முளைத்தனவாம். அதுபோலவே எது அழிந்துபோனாலும் மனிதத் தன்மை என்பது எங்கேயாவது, யாரிடமாவது குருத்து விடாமற் போகாது.

நான் விசுவபதி பாபுவிடம், "பெண் யாரென்று தெரியும். தடங்கல் எதுவும் இல்லை. நிச்சயம் செய்வது, நாள் குறிப்பதெல்லாம் உங்கள் பாடு" என்றேன்.

"பெண்ணைப் பார்த்தீர்களா ?"

"பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை."

"சொத்துக்கள் ஒன்றுமில்லை. இருக்கிற வீடு ஒன்றுதான்."

"அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. பிள்ளைக்குச் சொத்து இருக்கிறது."

"பிள்ளையாண்டான் ஊர் பெயர் எல்லாம்—"

"அதை இப்பொழுது சொல்லுவானேன் ? நாலு பேருக்குத் தெரிந்தால் யாராவது கலகம் பண்ணிவிடுவார்கள்."

"பாருங்கள் : பெண்ணின் தாயாருக்காவது இன்னாரென்று சொல்ல வேண்டாமா ?"

"சொல்லுமே; உலகத்து மனிதனைப்போல் குணம் குறை ஏதாவது பிள்ளையிடமும் இருக்கும். நல்ல காலம், குறை மிகவும் கொஞ்சமே. அப்படி ஓகோவென்ற குணவானும் அல்ல. பெண்ணைப் பெற்ற எவனும் விரும்பக்கூடிய பாத்திரம். பெண்ணின் கருத்துத்தான் எப்படி இருக்குமோ ?"

இவ்வளவு தூரம் காரியம் முடிந்ததைக் குறித்து விசுவபதி பாபுவுக்கு என்னிடத்தில் அளவற்ற நன்றி. என்மேல் அன்பு அவருக்கு அதிகரித்தது. அவர் கார்பாரில் கண்டிப்பான பேர்வழிதாம். இந்தச் சமயத்தில் அவருக்கு விட்டுக்கொடுத்தே உடன் படிக்கையில் கையெழுத்துப் போடும் துணிவுக்கு வந்தேன். அவர் போகும்பொழுது, "பிள்ளையிடம் சொல்லுங்கள்; பெண் தங்கம், அந்த மாதிரி கிடைப்பது அபூர்வமென்று" என்றார்.

சமூகம் வெறுத்த—உரிமையிலிருந்து உலகத்தவர் வஞ்சித்த—ஒரு பெண்ணை நான் என் இதயத்துள் ஏற்றுக் கொள்வதாயிருந்தால், அவள் ஏன் என் மீது அன்பு வைக்காது போவாள் ? பேராசை பிடித்த பெண்கள் அதிக அன்பு உள்ளவர்கள்போல் நடிப்பார்கள். அது தெரியும் எனக்கு. ஆனால், இந்தத் தீபாலி—தீபாவளியில் ஏற்றும் அகல் விளக்குப் போல், ஆடம்பரமின்றி என் அகத்தினுள் நின்று ஒளிர்வாளென்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

பொழுது மங்கியது. விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு பத்திரிகையொன்றைப் படிக்க எடுத்தேன்; ஒரு பெண் என்னைப் பார்க்க வந்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. என் வீட்டிலோ பேருக்குக்கூடப் பெண் இல்லை. எனக்கு அவளை எப்படி அழைப்பதென்று தெரியவில்லை. நான் தயங்கிக்கொண் டிருக்கையிலேயே பெண் தானே உள்ளே வந்தாள். வெளியார் யாரும் நம்பமாட்டார்கள் இதை. நான் வெட்கத்தால்

தலையைக் குனிந்துகொண்டேன். அவளோடு பேசக் கூட என் நா எழவில்லை. அவள் மட்டும், "என் பெயர் தீபாலி" என்ருள் என் எதிரே. இனிமை யான குரல். சற்றுத் தைரியம் பிறந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மென்மையும் அறிவின் பொலிவும் கலந்த எழில் முகம். தலையில் 'கோம்டா' (முசுக்கு) இல்லை. சாதாரணமான நாட்டுச் சேலையே அணிந் திருந்தாள், இந்தக் காலத்து 'பாஷனி'ல். என்ன பேசுவதென்று நான் யோசிக்கும்பொழுது அவள், "எனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கத் தாங்கள் அக் கறை எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரிந்தது. நீங்கள் முயற்சி ஏதுவும் செய்ய வேண்டாம், என் பொருட்டு" என்ருள்.

எது எப்படி இருந்தாலும், தீபாலியின் வாயி லிருந்து இந்த வார்த்தை வருமென்று நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. திருமணமென்றதும் அவள் உடலும் உள்ளமும் பூரித்துப் போகுமென்றே நான் நினைத்திருந்தேன்.

"ஆனுல் யாரையுமே நீ திருமணம் செய்துகொள் ளப்போவதில்லையா ?"

" ஆமாம், யாரையுமே."

மனேதத்துவத்தைக் காட்டிலும் பொருள்தத்து வத்தில்தான் எனக்கு அனுபவம் அதிகம். பெண் களுடைய மனம் என் வரைக்கும் ஆங்கில வார்த்தை களின் உச்சரிப்புப் போலவே இருநதது. வெளுத்த தெல்லாம் பாலென்று இருப்பவன் நான். "சரி, நான் உனக்காகத் தேடியிருக்கும் வரன், ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவனல்லன். உன் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவன். தள்ளிவிடக் கூடியவனல்ல" என்றேன்.

இதற்குத் தீபாலி, "நான் இழிவாகக் கருத வில்லை. எனக்குத் திருமணம் வேண்டாமென்றுதான் சொன்னேன்" என்ருள்.

"அவனே உன்னிடத்தில் உள்ளூர ஆசை வைத்திருக்கிறான்" என்றேன்.

"வேண்டாம். என்மேல் ஆசை வைக்க வேண்டாமென்று சொல்லுங்கள்."

"சரி, வேறு எந்த வழியிலாவது நான் உங்களுக்கு உதவி புரியலாமா, அதுவும் கூடாதா ?"

"எங்கேயாவது ஒரு பெண்கள் பள்ளியில் எனக்கு வேலை தேடிவைத்தால் நலம். இல்லை, கல்கத்தாவுக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்று ஏதாவது வழிகாட்டினால் எவ்வளவோ உதவி செய்த மாதிரி."

"வேலை இருக்கிறது; உன்னை நல்ல இடத்தில் அமர்த்துகிறேன்."

என் உறுதிமொழியில் ஓரளவுதான் உண்மை இருந்தது. பெண் பள்ளியொன்று எனக்குத் தெரியும்; அவ்வளவுதான். ஆனால் ஒரு பெண் பள்ளியை நிறுவுவதற்கு எனக்கு எத்தனை நாள் பிடிக்கும்; அப்போது வேலைக்குத்தான் என்ன குறைவு ?

"நீங்கள் ஒருமுறை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து இதையெல்லாம் பற்றி அம்மாவிடம் பேசித் தெரிந்து கொள்ளுங்களேன்?" என்றாள் தீபாலி.

"நாளைக்கே வருகிறேன்" என்றேன்.

தீபாலி அகன்றாள். பத்திரிகையில், என் மனம் ஓடவில்லை. மொட்டை மாடியில் ஒரு சாய்வு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அதில் அமர்ந்தேன். வானில் சிமிட்டும் தாரகைச் சுடர்களை விளித்து, நான், "கோடானுகோடி யோசனை தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்து உண்மையில் மாந்தரின் வினைப் பயனை நீங்கள் பின்னிக்கொண் டிருக்கிறீர்களா ?" என்று கேட்டேன்.

அதே சமயம், முன் அறிவிப்பின்றி விசுவபதி பாபுவின் நடுப்பிள்ளை ஸ்ரீபதி மாடியில் தோன்றி ஞன். அவனோடு நான் பேசிய விஷயங்களின் சாரம் இதுவே.

ஸ்ரீபதி தீபாலியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆவல் கொண்டிருந்தான். அதற்காகத் தன் குடும்பம், குலம் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்வதாகக்கூட உறுதி கூறினன். அவன் இந்த மாதிரி காரியம் செய்தால் அவன் முகத்தில் விழிக்கப் போவதில்லையென்று சபதம்கூட செய்து விட்டார் அவன் தந்தை. தனக்காக இவ்வளவு துன்பம், அவமானம், தியாகம் செய்வதற்குத் தன்னிடத்தில் அப்படியென்ன மகிமை இருக்கிறதென்று தீபாலி சொன்ஞள். அதோடு ஸ்ரீபதி இளம்வயதிலிருந்து செல்வமான குடும்பத்தில் வளர்ந்தவன். தீபாலியைப் போன்ற சமூகம் வெறுக்கும் ஏழைகளின் வீட்டில் வறுமை மிகுந்த வாழ்க்கை அவனுக்குச் சகிக்குமா ? இந்தச் சிக்கல் ஒரு முடிவிற்கு வராமல் சுழன்றது. இந்தத் தொல்லைக்கிடையே சிக்கிக்கொண்டு, வேறு ஒரு வரனை நான் தேடிக்கொண்டு வந்தபொழுது புதிர் இன்னும் கடினமாயிற்று. இதற்காக ஸ்ரீபதி என்னை இந்த நாடகத்திலிருந்து விலகிப் போகும்படி சொல்லிவிட்டான்.

"எப்போது இதில் புகுந்து வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டேனே, இனிமேல் பின்வாங்குவது ஏது? அப்படி விலகுவதாயிருந்தால் இந்த முடியை முற்றும் கத்தரித்த பிறகே விலகுவேன்" என்றேன் நான்.

திருமண நாள் இதனல் மாறிவிடவில்லை. வரன் தான் மாறினன். விசுவபதி பாபுவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றினேன். அதனல் என்மேல் அவருக்கு அன்பு ஏற்படவில்லை. தீபாலி சொன்னபடி நான்

செய்யவில்லை. அதனால் அவள் மகிழ்ச்சியே அடைந்தாள். பள்ளியில் வேலை ஏதாவது காலியாக இருந்ததோ இல்லையோ, என் வீட்டில் காலி இருந்தது. பெண் இல்லாத குறை எனக்கு நீங்கிற்று. என்னைப் போல் விழலாண்டிகள் உண்மையில் ஆண்டிகள் அல்லவென்று தெரிந்து கொண்டான் ஸ்ரீபதி, என் சொத்தைக் கண்டதும். அவனுடைய வாழ்வின் விளக்கு எனது கல்கத்தா மாளிகையிலேயே சுடர் விடத் தொடங்கியது. உரிய காலத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ளாததனால் அல்லவோ இவ்வளவு குறைகள் !

கடைசியில் பகவான் கண்ணைத் திறந்தார். நான் கேட்டதற்குமேல் இருமடங்காகக் கிட்டியது. இன்று அறுபதாண்டுவிழா கொண்டாடுமளவுக்குக் கிட்டத் தட்ட வந்துவிட்டேன். வீடுநிரம்பப் பேத்திமாரைப் பெற்றுவிட்டேன். பேரனும் பிறந்துவிட்டான். ஆனால், விசுவபதி பாபுவுடன் என்னுடைய கார்பார் அடியோடு நின்றுவிட்டது. காரணம் : பிள்ளை செய்த வேலை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இனிது முடிந்தது

1

அபூர்வகிருஷ்ணன் பி. ஏ., பாஸ் செய்துவிட்டுக் கல்கத்தாவிலிருந்து ஊருக்குத் திரும்பினான்.

சிறிய ஆறு. மழைக்குமுன் முக்கால்பாகம் வற்றியே கிடக்கும். இப்போது ஆவணிக் கடைசியில் நீர் நிறைந்து, ஊரின் எல்லைவரையில் பெருகி, மூங்கில் தோப்பைத் தொட்டுக்கொண்டு சென்றது.

சில நாட்களாக அடர்மழை பெய்தபின் அன்று வானம் வெளுத்து வெயில் தலைகாட்டியது.

படகில் ஏறிவரும் அபூர்வகிருஷ்ணனின் மனத்துள் திகழும் காட்சிகளைப் பார்க்க முடியுமானால், அவன் மனத்தினுள்ளும் ஓர் ஆறு, கரை புரண்டு தளும்புவதையும், ஒளிபட்டுப் பளபளப்பதையும் மெல்லிய காற்றில் சலசலப்பதையும் காணமுடியும்.

படகு தகுந்த துறையில் வந்து நின்றது; கரையிலிருந்தே, அபூர்வனின் வீட்டு மேல்மாடி மரங்களின் இடுக்கு வழியாகத் தென்பட்டது. அபூர்வன் வரும் விஷயம் வீட்டில் எவருக்கும் தெரியாது. அதனால் துறைக்கு ஆட்கள் வரவில்லை. படகோட்டி பையை எடுத்துக் கொண்டான். அபூர்வன் அவனை நிறுத்திக் தானே பையைத் தூக்கிக்கொண்டு, மகிழ்ச்சியோடு படகிலிருந்து இறங்கினான்.

கரை சற்று வழுக்கியது. இறங்கியதுமே, அபூர்வன் பையோடு சறுக்கி விழுந்துவிட்டான். விழுந்தது

தான் தாமதம், எங்கிருந்தோ இனிமையான சிரிப்பு அலை ஒன்று எழும்பிப் பக்கத்து அரசமரத்தில் இருந்த பறவைகளைக் கிளப்பிவிட்டது.

அபூர்வன் வெட்கத்துடன் பரபரவென்று சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து பார்த்தான். கரையில் பெரிய சரக்குத் தோணி ஒன்றிலிருந்து புதுச் செங்கல் குவியலாக இறக்கியிருந்தனர். அதன்மேல் உட்கார்ந்து ஒரு சிறுமி சிரித்துச் சிரித்து வெடித்துப் போவதைப் பார்த்தான்.

அபூர்வனே தெரிந்துகொண்டான், அண்டை வீட்டுக்காரர் பெண் மிருண்மயிதான் அவள் என்று. தொலைவில் பெரிய ஆற்றின் கரையில் இவர்கள் வீடு. ஆறு கரைபெயர்ந்ததும் ஊரைவிட்டு வந்து மூன்று வருடங்களாக இந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிய அவதூறுகளுக்கு ஓர் அளவில்லை. ஊரிலுள்ள ஆடவர்கள் அவளுக்குச்செல்லமாக, "பைத்தியம்" என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் ஊர்ப் பெண்களோ அவளைக் கண்டாலே பயந்து கவலைப் பட ஆரம்பித்து விடுவார்கள். ஊரில் இருக்கும் பிள்ளைகள் எல்லாருடனும் விளையாடுவாள். தன் வயதுப் பெண்களைக் கரித்துக் கொட்டுவதற்கும் ஓர் அளவில்லை. குழந்தைகளுக்கு அந்தப் பெண் பெருந்தொல்லை என்றே சொல்லலாம்.

அப்பனுக்குச் செல்லப்பெண் அல்லவா? அதனால்தான் இவ்வளவு அடங்காத்தனம். மிருண்மயியின் தாய் தன தோழிகளிடம் கணவனைப் பற்றிக் குறை கூறுவாள், "அப்பாவுக்கு அவளிடம் ஓர் ஆசை. அவர் இருக்கும் போது பெண்ணின் கண்களில் நீர் வடிந்தால் அவருக்குத் தாளாது. நொந்து போவார். இதை எண்ணியே அவளை அதட்டுவதில்லை" என்றெல்லாம் சொல்லுவாள்.

மிருண்மயி பார்வைக்கு மாநிறம். பரட்டை மயிர் முதுகுவரையில் புரளும். துருதுருவென்ற இளம் முகம் - பெரிய கருவிழிகளில் வெட்கமோ பயமோ அடக்கமோ சிறிதும் இல்லை. நல்ல உயரம், நல்ல ஆரோக்கியமான உடல் - ஆனால், அவள் வயதில் சின்னவளா, இல்லை பெரியவளா என்ற கேள்வி யாருக்கும் தோன்றவில்லை. வயது ஊராருக்குத் தெரிந்திருந்தால் இன்னும் ஏன் திருமணம் ஆகவில்லை பெண்ணுக்கு என்று அவள் தாய் தந்தையர் மானத்தை வாங்கி இருப்பார்களே! ஊர் ஜமீன்தாரின் படகு துறைக்கு வந்தபோது ஊரார் மரியாதையுடன் பரபரவென்று காரியம் செய்தனர். பெண்களின் முகத்தில் முட்டாக்குத் திரைவிழுந்தது. ஆனால் மிருண்மயி எங்கிருந்தோ அம்மணமான குழந்தை ஒன்றை இடுப்பில் தூக்கித், தன் பரட்டை மயிர்த் தலையுடன் துறைக்கு வந்து நின்றாள். வேடர் தொல்லை இராத ஊரில் மான்குட்டி விளையாடுவது போல, பயமற்று ஆவலுடன் நின்று உற்றுக் கவனித்தாள். கடைசியில் தன் வயதான நண்பர்களிடம் போய்ப் புதிதாக வந்த பிரயாணியின் நடை உடை பாவனைகளைப் பற்றிப் பெரிதாக விவரித்தாள்.

நம் அபூர்வன் இதற்குமுன் விடுமுறைக்கு வீடு வந்தபோது சுயேச்சையாகத் திரியும் இச் சிறுமியைக் கண்டிருக்கிறான். ஓய்விருக்கும்போதும் இராதபோதுங் கூட அவளைப்பற்றி யோசனை செய்திருக்கிறான். உறகத்தில் எத்தனையோ முகங்கள் கண்களில் படுகின்றன. ஆனால், ஒரே முகம் மட்டும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் நம் உள்ளத்துள் பதிந்துவிடுகிறது. அது வெறும் அழகினால் மட்டுமல்ல. அதற்குள்ள தனிக் கவர்ச்சியினால்தான். பெரும்பான்மையோர் முகங்களில் மனிதனின் இயல்பு தெளிவாக மலர்ந்து விளங்குவதில்லை. உள்ளத்தில்

பதியும் முகங்களில் ஆயிரத்தில் ஒன்றுதான் நிலைத்து விடுகிறது. அச்சிறுமியின் முகத்திலும் கண்களிலும் அடங்காத பெண்மை—சுயேச்சையாகத் திரியும் ஒரு காட்டுமானின் தன்மை—வெளிப்பட்டது. அதனால் இந்த உயிர் ததும்பும் முகத்தைப் பார்த்த பிறகு மறப்பது எளிதல்ல.

மிருண்மயியின் சிரிப்பு எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தாலும், துரஅதிர்ஷ்டவசமாக அபூர்வனுக்கு அது சற்று வேதனையைத் தந்தது. அவன் படகோட்டியின் கையில் பையைக் கொடுத்துவிட்டு, முகம் சிவக்க வேகமாக வீட்டுக்குச் சென்றான்.

எல்லாம் நன்றாக அமைந்திருந்தன : ஆற்றங்கரை, மர நிழல், பறவைகளின் இன்குரல், இளவெயில், இருபது வயது—அந்தச் செங்கற் குவியல்கூட. அதன் பேரில் இருப்பவள், இந்தக் கடினமான இடத்திலும் மென்மையான அழகுடன் விளங்கியதுதான் அதிசயம். இத்தகைய நாடகம் முதல் அங்கத்தில் காலைவைத்ததுமே கவித்துவம் நிரம்பிய பிரகசனமாகி விடுகிறது. அதைவிடக் கேலிக்கூத்து வேறென்ன வேண்டும் ?

2

செங்கற் குவியலின் மேலிருந்து வரும் சிரிப்பைக் கேட்டவாறு, மேல் துணியிலும் பையிலும் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அபூர்வன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

திடீரென்று பிள்ளை வந்து சேரவே அவன் விதவைத் தாயார் மகிழ்ச்சியினால் பூரிப்படைந்தாள். அந்தக் கணமே கட்டித் தயிரும், கயல் வகைகளும் வாங்கிவர ஆட்கள் ஓடினர். அண்டை வீட்டுக்காரர்களிடையே ஒரு பரபரப்பு எழுந்தது.

சாப்பிட்டானதும், அம்மா அபூர்வனின் திரு மணப் பேச்சைக் கிளப்பினுள். அபூர்வன் எதிர்பார்த்த செய்தியேதான். ஏனென்ருல், அது நெடுநாளைய பேச்சு. ஆனல் பிள்ளை புது நாகரிகத்தில் மூழ்கி பி. ஏ. தேருமல் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்று பிடிவாதம் செய்தான். அதற்காக அவன் தாயார் இத்தனை நாள் காத்திருந்தாள். ஆகவே,இனி மேல் சாக்குப் போக்குச் சொல்லுவது முடியாது. " முதலில் பெண் பார்த்தாகட்டும். அப்புறம் நிச்சயம் செய்யலாம்" என்ருன் அபூர்வன். "பெண் பார்த்தா யிற்று. அதற்காக நீ கவலைப்பட வேண்டாம்" என்ருள் அம்மா. இந்தச் செய்தியை அபூர்வன் தானே யோசித்து, "பெண்ணைப் பார்க்காமல் எப்படித் திரு மணம் பண்ணிக்கொள்வேன்" என்ருன். 'இதேதடா புது இடக்கு மறுபடியும்' என்று அம்மா எண்ணி அதற்கு இசைந்தாள்.

அன்றிரவு அபூர்வன் விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்தான். மழையின் இனிய ஓசையை யும் இரவின் மோனத்தையும் பீறிக்கொண்டு ஓர் உரத்த சிரிப்பு அவன் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருந் தது. அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. காலையில் கால் சறுக்கி விழாமல எப்படியாவது சமாளித்திருக்கலாமே என்று அவன் தன்னையே நொந்தான். " அந்தப் பெண்ணுக்கு நான் யாரென்று தெரியவில்லையே. நான் அபூர்வ கிருஷ்ணன் — எத்தனையோ தேர்வு களில் தேறியவன்; கல்கத்தாவில் வெகு நாள் இருந் தவன். ஏதோ கெட்டகாலம் சேற்றில் விழுந்தாலுங் கூட, என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க நான் ஒன்றும் நாட்டுப்புறத்துப் பிள்ளையல்ல" என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் அபூர்வன் பெண் பார்க்கச் சென்ருன். பெண்ணின் வீடு வெகு தொலைவில் இல்லை. அதே

பேட்டையில்தான். நன்ருக உடை அணிந்தான். வேட்டி, மேல்துண்டைவிட்டு, பட்டு ஜிப்பா, பாயி ஜாமா, தலையில் வட்டமான பாகை, மெருகிடச்செய்த புதுப் பூட்ஸ் அணிந்துகொண்டு பட்டுக் குடையும் கையுமாகக் காலையில் வெளிக்கிளம்பினுன்.

மாமஞராக வரப்போகிறவரின் வீட்டில் அடி வைத்ததும் தடபுடலாக அவனை வரவேற்றனர். கடைசியில், தக்க சமயத்தில், உடல் நடுங்கும் ஒரு சிறுமியை நன்ருகச் சிங்காரித்துக் கொண்டையில் பூச்சூட்டி, மெல்லிய வர்ணச் சிற்ருடையை உடுத்து, பிள்ளையாண்டானின் முன் நிறுத்திஞர்கள். அவள் ஒரு மூலையில் தன் முகத்தை முழங்கால்களுக்கு நடுவில் புதைத்துக்கொண்டு கம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒரு வயதான பாட்டி அவளுக்குத் தைரியம் சொல்லப் பின்ஞலேயே வந்து சேர்ந்தாள். பெண்ணின் தம்பி ஒருத்தன் தன் குடும்பத்துள் அதிகாரமின்றி நுழையப்போகும் ஆளின் தலைப்பாகை, கடிகாரச் சங்கிலி, அரும்புவிடும் மீசை இவைகளை ஒரே நிலையாகக் கவனித்தான். அபூர்வன் முதலில் கொஞ்ச நேரம் மீசையைத் தடவிக்கொண்டிருந்த பின் எடுப்பான குரலில், "நீ என்ன படிக்கிருய் ?" என்று கேட்டான். போர்வையினுள் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பெண் முதலில் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை; இரண்டு மூன்று தடவைகள் கேட்டு, பாட்டி அவள் முதுகில் தட்டித் தூண்டியதும், மெதுவான குரலில் ஒரே மூச்சாக அச்சிறுமி சொல்லிக்கொண்டே போஞள்—"சாரு பாடம் இரண்டாம் புத்தகம். வியாகரணசாரம்—முதல் பாகம். பூகோள விவரணம், கணக்கு, இந்து தேச சரித்திரம்" என்றெல்லாம். இதே சமயம் வெளியே யாரோ தபதப வென்று வரும் ஓசை கேட்டது. கணப்பொழுதில், இரைக்க இரைக்க, தலையை விரித்துக்கொண்டு

மிருண்மயி உள்ளே நுழைந்தாள். அபூர்வகிருஷ்ண னின் பக்கம் பார்க்காமல், பெண்ணின் தம்பி ராகால னின கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். ராகாலன் அப் போது அபூர்வனையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந் தான். அவனுக்கு எழுந்திருக்கப் பிடிக்கவில்லை. பாட்டி அடங்கிய குரலில் கூடுமானவரையில் மிருண் மயியை அதட்டினாள். அபூர்வன் கம்பீரமாகத் தலைப் பாகை அணிந்த தலையை நிமிர்த்தி அமர்ந்திருந் தான். வயிற்றுக்கருகில் தொங்கும் கடிகாரச் சங்கி லியை அவன் கைகள் அசைத்தன. கடைசியில், தன் தோழனைக் கிளப்ப முடியாமல் அவன் முதுகில் ஓர் அறைவைத்துச் சட்டென்று பெண்ணின் 'கோம்டா' வைத் தள்ளிவிட்டுப் புயல்போல மிருண்மயி அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். பாட்டி என்னவோ முணுமுணுத்தாள். தன் தமக்கையின் 'முக்காடு' சட் டென்று விலகவே, ராகாலன் பகபகவென்று சிரித் தான். தன் முதுகில் விழுந்த அறையை அவன் மதிக் கவே இல்லை. ஏனென்றால் இந்த மாதிரி கொடுக்கல் வாங்கல் அவர்களிடையே நடப்பதுண்டு. முன் ஒரு தடவை மிருண்மயியின் தலைமயிர் நடுமுதுகு வரை வளர்ந்திருந்தது. ராகாலன் பின்புறமாக வந்து அவள் கூந்தலில் கத்தரியைப் போட்டான். கோபத் துடன் மினி அவன் கையிலிருந்து அதைப் பிடுங்கி மீதியிருந்த மயிரை எல்லாம் டக்டக்கென்று கத்த ரிததுவிட்டாள், சற்றும் யோசியாமல். அவளுடைய குழற்கற்றை கொடியிலிருந்து அறுபட்டு விழுந்த கறுப்புத் திராட்சைக் கொத்துபோலத் தரையில் விழுந்தது. இவர்களிடையே இந்த மாதிரி தண்டனை முறைகள் நடப்பதுண்டு.

அதற்குப்பின் இந்த மோன நாடகம் வெகு நேரம் நீடிக்கவில்லை. உருண்டையாக இருந்த பெண் ஒருவாறுக எழுந்து நின்று பாட்டியுடன் உள்ளே

சென்ருள். அபூர்வன் ஆழ்ந்த முகத்துடன் மீசையைத் தடவியவாறு வெளியே செல்லப் புறப்பட்டான். வாயிலருகில் சென்று பார்த்தபொழுது 'பாலிஷ்' செய்த புது பூட்ஸ்வைத்த இடத்தில் இல்லை. எங்கிருக்கிறதென்று தேடியும் அகப்படவில்லை.

வீட்டிலிருந்தவர்கள் எல்லாரும் பரபரப்பு அடைந்தார்கள். அதை எடுத்தவர்மேல் வசைமாரி பொழியலாயினர். எவ்வளவோ தேடியும் அகப்படாமல், கடைசியில் வீட்டுக்காரரின் கிழிந்த செருப்பு ஒன்றை மாட்டிக்கொண்டு, பான்ட்லூன், ஜிப்பா, தலைப்பாகையுடன் ·சேருக இருந்த ஊர்த்தெருவில் இறங்கினுன் ஆபூர்வன்.

குளத்தங்கரையில், தனிமையான பாதையோரத்தில் அந்த உரத்த குரல் சிரிப்பது கேட்டது. மர இலைகளின் நடுவே வனதேவதை ஒன்று குறும்புத்தனமாக, அபூர்வனின் கிழிந்த செருப்புகளைப் பார்த்து ஏளனம் செய்வது போலிருந்தது.

அபூர்வன் அசடு வழிய இப்படியும் அப்படியுமாகப் பார்த்தான். அதே சமயம் அடர்ந்த தோப்பினுள் இருந்து அந்த வெட்கமற்ற குற்றவாளி வந்து அவன் எதிரே புதுச் செருப்புகளை வைத்துவிட்டு ஓடப் பார்த்தாள். அபூர்வன் கப்பென்று அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

மிருண்மயி தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள இப்படியும் அப்படியுமாக நெளிந்து பார்த்தாள். ஆனுல், முடியவில்லை. குறும்புச் சிரிப்பு உலாவும் அந்த முகத்தின்மேல் கிளைகளினூடாக சூரிய கிரணங்கள் வந்து படிந்தன. வெள்ளி வெயில் பட்டுப் பளபளக்கும் தெள்ளிய அருவியின் அடிவரைக்கும் உள்ளதை, வழிப்போக்கன் உற்று நோக்குவது போல, அபூர்வன் ஆழ்ந்த நோக்குடன் அந்த மின் விளையாடும் கண்களையே உற்று நோக்கினுன். பின்னர்த் தன் காரியம்

ஆனதுபோல கைப்பிடியைத் தளர்த்தி அவளைப் போக விட்டான். அவன் கோபத்துடன் மினியை அடித் திருந்தால் அவள் வியப்படைந்திருக்க மாட்டாள். ஆனால், தனிமையான பாதை நடுவில் இந்தப் புது விதமான தண்டனையின் அர்த்தம் அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

ஆடல் புரியும் இயற்கையன்னையின் சதங்கை ஒலிபோல், கலகலவென்ற சிரிப்பின் அலை வானிடைப் பரந்தது. ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்து அபூர்வன் மெல்ல வீட்டை வந்தடைந்தான்.

3

அன்றெல்லாம் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அபூர் வன் அம்மாவைப் பார்க்க உள்ளே போகவே இல்லை. வெளியே விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார்கள். போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தான். அபூர்வனைப் போல் படித்த பையன், படிக்காத நாட்டுப்புறத்துப் பெண்ணிடம் தன் கௌரவத்தை நிலைநாட்டப் படுவது சற்று விநோதமாக இருக்கலாம். பட்டிக்காட்டுப் பெண் ஒருத்தி அவனைச் சாதாரணமான ஆள் என்று நினைத்துக் கொண்டால்தான் என்ன? கணப்பொழுது அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப் பின்னர் அவன் இருப்பதை மறந்து முட்டாள் பையனான ராகாலனை விளையாட அழைத்தாள். அதனால் என்ன வந்தது? தான் 'விசுவதீபகம்' என்ற பத்திரிகையில் விமர்சனம் எழுதுவதாகவும், தன் பெட்டிக்குள் எஸன்ஸ், பூட்ஸ், ரூபின் கர்ப்பூரம், கடிதம் எழுதும் நீலநிறக் காகிதம், 'ஆர்மோனிய சுயபோதினி', தான் எழுதியிருக்கும் குறிப்புகள் - இவையெல்லாம் வெளிச்சத்திற்கு வர இருப்பதை அவளிடம் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய அவசியந்தான் என்ன? ஆனால், மனத்தைத் தேற்றிக்

கொள்ளுவ தென்ருல் எளிதான காரியமா? நாட்டுப் புறத்துச் சிறுக்கியிடம், ஸ்ரீயுக்த அபூர்வகிருஷ்ண ராய் பி. ஏ., தோல்வியடையச் சற்றும் தயாராக இல்லை.

சாயங்காலமாக உள்ளே போனதும் அம்மா, "ஏண்டா அபூ, பெண் எப்படி? பிடித்ததோ இல்லையோ?" என்று கேட்டாள்.

அபூர்வன் அசடுவழிய, "பெண் பார்த்தேன், அம்மா. அதில் ஒருத்தியைத்தான் எனக்குப் பிடித்தது" என்ருன்.

அம்மா திகைத்துப் போய், "எத்தனை பெண்களை யடா பார்த்தாய்?" என்ருள்.

கடைசியில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அண்டை வீட்டு மஜும்தாரின் பெண் மினியைத்தான் தன் பிள்ளைக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது. இவ்வளவு படித்தபிள்ளை, இப்படியா தேர்ந்தெடுக்கும் பெண்ணை !

முதலில் அபூர்வனுக்குக் கூச்சம் அதிகமாக இருந்தது. ஆனுல், அம்மா அதற்குக் கடினமாக ஆட்சேபம் செய்த பொழுது அவன் ரோஷத்துடன் மிருண்மயியைத் தவிர வேறு யாரையும் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாதென்று சொல்லிவிட்டான். மற்றப் பொம்மைகளைப்பற்றி நினைக்க நினைக்கத் திருமணம் என்ருலே அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட ஆரம்பித்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் இருவரும் மனவேற்றுமையுடன் பேசவில்லை. கடைசியில் அபூர்வன் வெற்றியடைந்தான். 'மிருண்மயி சின்னவள். அவள் அம்மாவுக்குச் சரியானபடி சொல்லிக் கொடுக்கத் தெரியவில்லை. கல்யாணமாகித் தன்னிடம் வந்ததும் தன்னுல் குணம் மாறிவிடும்' என்று அம்மா தேற்றிக்கொண்டாள். மிருண்மயியின் முகங்கூட அழகாக இருக்கிறது

என்று வரவர அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால், உடனே அவளுடைய குட்டை மயிர் நினைவுக்குவரும். மீண்டும் அவள் உள்ளம் வெறுப்படையும். நன்றாகப் பின்னி, நிறைய எண்ணெய் தடவினால் தன்னால் இந்தக் குறையும் நீங்கும் என்று நினைத்துக் கொள்ளு வாள்.

அபூர்வனின் பிடித்தத்தை எல்லாரும் "அபூர்வ மான பிடித்தம்" என்று பெயர் வைத்துவிட்டார்கள்.

பைத்தியக்காரி மினியை எல்லாருக்கும் பிடித்தது. ஆனாலும் தங்கள் பிள்ளைக்கு மனைவியாக வரிக்க அவர் கள் எண்ணவில்லை.

மிருண்மயியின் தகப்பன் ஈசான மஜும்தாருக்குத் தகுந்த காலத்தில் விஷயம் தெரிந்தது. அவருக்கு ஏதோ ஸ்டீமர் கம்பெனியில் குமாஸ்தா வேலை. தொலைவில் ஆற்றங்கரை ஸ்டேஷன் ஒன்றில் தகரக் கூரை வேய்ந்த கொட்டகையில் மூட்டைகள் நிறுப் பதும், டிக்கட் கொடுப்பதும் அவன் வேலை.

மிருண்மயியின் திருமணப் பேச்சை எடுத்ததும் அவர் கண்களில் நீர் தாரையாக வடிந்தது. அதில் எவ்வளவு துக்கமும் ஆனந்தமும் கலந்திருந்தன வென்று சொல்ல முடியாது.

பெண்ணின் கல்யாணத்திற்கென்று ஈசானபாபு தலைமை அலுவலகத் துரையிடம் விண்ணப்பம் செய்தான். துரை அற்ப விஷயம் என்று நினைத்து விண்ணப்பத்தை மறுத்து விட்டார். பூஜையின்போது விடுமுறை கிடைக்கும் என்று தெரிவித்து, அதுவரை கலியாணத்தை நிறுத்தி வைக்குமாறு ஊருக்குக் கடிதம் எழுதினான்—ஆனால், அபூர்வனின் தாயார் அந்த மாதத்திலேயே நல்ல நாள் இருக்கிறதென்றும், தாமதம் செய்ய விருப்பமில்லை என்றும் எழுதிவிட் டாள்.

இரண்டாந் தடவையும் விண்ணப்பம் பலிக்காமற் போகவே ஈசான் வேறு ஆட்சேபம் கிளப்பாமல் முன் போல் டிக்கெட் கொடுக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

இந்தப் பக்கம் மிருண்மயியின் தாயாரும் ஊரின் பெரிய பெண்டுகளுமாகச் சேர்ந்து எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று இராப்பகலாக மினிக்குப் புத்தி சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். விளையாட்டுத்தனம், வேக மாக நடப்பது, உரத்துச் சிரிப்பது, பிள்ளைகளுடன் பேசுவது, எப்படிக் குறைச்சலாகச் சாப்பிடுவது என் றெல்லாம் குறை சொல்லித் திருமணத்தை ஒரு பயங் கரமான விஷயமென்று தோன்றும்படி செய்து தீர்த் தார்கள். இனித் தன் வாழ்வெல்லாம் சிறைத் தண்டனை அனுபவித்துக் கடைசியில் தூக்குமேடைக் குப் போக வேண்டியிருக்கும் என்று சந்தேகம் பிடித் துக்கொண்டது மினிக்கு.

முரட்டுக் குதிரைபோலத் தலையாட்டிக்கொண்டு, "நான் திருமணம் பண்ணிக்கொள்ள மாட்டேன்" என்று பின் வாங்கினாள்.

4

இருந்தும் அவள் திருமணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

அதற்குப் பின் திருத்தும் படலம் ஆரம்பித்தது. ஓர் இரவிற்குள் மிருண்மயியின் உலகமே அபூர்வ னுடைய வீட்டு அந்தப்புரத்தினுள் அடங்கி விட்டது.

மாமியார் திருத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். கடுமையாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, "பாரம்மா, இனி நீ பச்சைக் குழந்தை இல்லை. எங்ககத்தில் அந்த மாதிரி தறுதலைத்தனம் நடக்காது" என்றாள்.

மாமியார் சொன்னவிதத்தில் மிருண்மயி அதை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்த வீட்டில் நடக்கா விட்டால் வேறு இடத்திற்குப் போகவேண்டுமோ என்னவோ? அன்று மத்தியானமே அவளைக் காண வில்லை. எங்கே எங்கே என்று தேட ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியில் நன்றிகெட்ட ராகாலன் அவள் ஒளிந் திருக்கும் இடத்தைச் சொல்லிவிட்டான். அவள் ஆல மரத்து அடியில் இருந்த ராதாகாந்த சுவாமியின் உடைந்த தேரினுள் பதுங்கி இருந்தாள்.

மாமியார், அம்மா ஊரில் இருந்த பெண்டுகள் எல்லாரும் மிருண்மயியை எப்படித் திட்டியிருப்பார் கள் என்று நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

இரவில் மேகம் கப்பிக்கொண்டு சோவென்று மழை கொட்ட ஆரம்பித்தது. அபூர்வகிருஷ்ணன் படுக்கையில் மெல்ல மிருண்மயியின் பக்கம் நகர்ந்து, அவள் காதோடு காதாக, "மிருண்மயி, உனக்கு என் மேல் ஆசையில்லையா?" என்றான்.

"ஊஹூம், உன்மேலே எனக்கு ஆசையே இல்லை" என்றாள் மிருண்மயி பிகுவுடன். அவள் இவ்வளவு நேரமாக அடக்கி வைத்திருந்த கோபம் மெல்லாம் அபூர்வனின் தலைமேல் விடிந்தது.

அபூர்வன் உள்ளம் குன்றி, "ஏன், நான் என்ன தப்புச் செய்தேனும்?" என்றான். மிருண்மயி, "என்னை ஏன் திருமணம் செய்து கொண்டாய்?" என்று பதி லுக்குக் கேட்டாள்.

இந்தத் தவறுக்குத் திருப்தியான பதில் சொல்வது கடினம். ஆனால் இந்த அடங்காத மனத்தை வசம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று அபூர்வன் தனக் குள் திடம் செய்துகொண்டான்.

மறுநாள் மாமியார் மிருண்மயியின் அடங்காப் பிடாரித்தனத்தைக் கண்டு அவளை உள்ளே பூட்டி வைத்தாள். மிருண்மயி, புதிதாகக் கூட்டில் அடைபட்ட கிளிபோல முதலில் இங்குமங்கும் தப்தப்பென்று அல்லாடினாள். கடைசியில் வெளியே போக வழியிராமல் கோபம் வீணாகி, படுக்கையின் போர்வையையெல்லாம் பல்லால் துண்டுதுண்டாகக் கடித்துப் போட்டாள்; தரையின்மேல் குப்புறப் படுத்து உள்ளூர அப்பாவை நினைத்து அழலானாள்.

இதே சமயம் யாரோ மெல்ல அவள் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து, ஆதரவுடன், புழுதி படிந்த அவள் தலைமயிரை ஒதுக்கினார். மிருண்மயி கோபத்துடன் தலையை உருட்டி அந்தக் கையைத் தூரத் தள்ளினாள். அபூர்வன் அவள் காதண்டைக் குனிந்து, "நான் தெரியாமல் கதவைத் திறந்துவிட்டேன். வா, நாம் குளத்தங்கரைத் தோட்டத்திற்கு ஓடிவிடலாம்" என்றான். மிருண்மயி வேகமாகத் தலையை ஆட்டி அழுதவாறு, "ஊஹூம்" என்றாள். அபூர்வன் அவள் மோவாயைப் பிடித்துத் தூக்கி, "யார் வந்திருக்கா, பாரேன்!" என்றான். ராகாலன், கீழே விழுந்திருந்த மிருண்மயியைப் பார்த்து ஒன்றும் தோன்றாமல் வாயிலண்டை நின்றிருந்தான். மிருண்மயி முகத்தை நிமிர்த்தாமல் அபூர்வனின் கையைத் தூரத் தள்ளினாள். "ராகாலன் உன்னோடே விளையாட வந்திருக்கான். போறயா ?" என்றான் அபூர்வன். அவள் வெறுப்புடன், "ஊஹூம்" என்றாள். ராகாலனும் சௌகரியமில்லை ஒன்று தெரிந்து ஓட்டம் பிடித்தான். அபூர்வன் கம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தான். மிருண்மயி அழுதுகொண்டே, கடைசியில் களைத்துத் தூங்கிவிட்டாள். அபூர்வன் மெல்ல வெளியே போய்க் கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டான்.

மறுநாள் மிருண்மயிக்கு அவள் அப்பாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. ஈசான் தன் உயிருக்

குயிரான மிருண்மயியின் திருமணத்திற்கு வர முடியா ததற்காக ஒரு குரல் அழுது, புது மணமக்களுக்குத் தன் ஆசியை அனுப்பியிருந்தான்.

மிருண்மயி மாமியாரிடம் போய், “நான் அப்பா விடம் போவேன்” என்றுள். மாமியார் திடுமென்று அவள் இப்படிக் கேட்பதற்காக அவளே அதட்டினுள். “அப்பன் எங்கே இருக்கானே, யாருக்குத் தெரியும்? அப்பாவண்டை போகணுமாம்—பிடிக்கிறதே பிடிவாத மாக இருக்குது!” என்றுள். மிருண்மயி பதில் சொல்லாமல் போய்விட்டாள். தன் அறையினுள் கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு, எல்லாம் இழந்தவன் பகவானிடம் முறையிடுவதுபோல, “அப்பா, என்னே அழைத்துக்கொண்டு போயேன். எனக்கு இங்கே யாரும் இல்லே. இங்கே இருந்தால் நான் பிழைக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டாள்.

அன்று நள்ளிரவில் தன் கணவன் தூங்கியதும் மெல்லக் கதவைத் திறந்துகொண்டு மிருண்மயி வெளியே சென்றுள். மேகம் கவிந்து கொண்டு வந்தபோதிலும், நிலாக் காலம் ஆனதால் வழி தெரிந்துகொண்டு போக வேண்டிய வெளிச்சம் இருந்தது. அப்பாவிடம் போக எந்த வழியில் செல்வ தென்று தெரியவில்லே. கடிதம் எடுத்துச் செல்லும் ‘ரன்னர்’கள் போகும் வழியில் உலகத்தில் எந்த இடத் திற்கு வேண்டுமானுலும் போகலாம் என்று அவ ளுக்கு ஒரு நம்பிக்கை. மிருண்மயி அந்த வழியில் நடக்கலானுள். நடக்க நடக்க அவள் உடல் தளர்ந் தது. பொழுது விடியும் நேரமாகிவிட்டது. காட்டி னுள் இரண்டொரு பறவைகள் சிறகடித்து மெல்லக் கூவின. மிருண்மயி ஆற்றங்கரை ஓரம் பெரிய கடைத்தெருவுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். இதற்கு மேல் எந்தப் பக்கம் போவதென்று தெரியாமல் நிற்கும்

பொழுது, யாரோ ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது. கடிதங்கள் நிரம்பிய பையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, இரைக்க இரைக்க 'மெயில் ரன்னர்' வந்தான். மிருண்மயி பரபரப்புடன் அவனிடம் போய், "நான் குசீகஞ்ஜ் போக வேண்டும், அப்பாவிடம். என்னை அழைத்துச் செல்வாயா?" என்றாள். "குசீகஞ்ஜ் எங்கேயோ தெரியாது" என்றான் அவன். தூங்கும் மெயில் படகோட்டியை எழுப்பிப் படகில் புறப்பட்டான். அவனுக்குத் துக்கம் விசாரிக்கவோ, இரண்டு வார்த்தை பேசவோ ஒழிவு ஏது?

நாழிகை ஆக ஆகத் துறையிலும் சந்தையிலும் கலகலப்பு ஏற்பட்டது. மிருண்மயி துறையில் இறங்கி ஒரு படகோட்டியை, "என்னைக் குசீகஞ்ஜ் அழைத்துப் போவாயா?" என்று கேட்டாள். அவன் பதில் சொல்வதற்குள் பக்கத்துப் படகோட்டி, "அட யாரு! மினுவா! நீ எங்கிருந்து இங்கே முளைச்சே?"என்றான். மிருண்மயி பொங்கி எழும் ஆவலுடன், "வனமாலி, என்னைக் குசீகஞ்ஜில் அப்பாவிடம் அழைத்துப் போயேன்" என்றாள். வனமாலி அவர்கள் ஊர்ப் படகோட்டி. இந்த அடங்காப்பிடாரிப் பெண்ணை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். "அப்பாவிடம் போறயா! நல்லது, வாயேன். நான் அழைச்சிண்டு போகிறேன்" என்றான். மிருண்மயி படகில் ஏறினாள்.

படகோட்டி படகைத் தள்ளினான். புரட்டாசி மாதத்தில் ஆற்றில் வெள்ளம் எதுக்கிப் படகை ஆட்டி வைத்தது. மினிக்குத் தூக்கமாக வந்தது. தலைப்பை விரித்துப் படுத்தாள். இயற்கையின் அன்பில் வளரும் குழந்தைபோல், அந்தத் துஷ்டச் சிறுமி அடித்துப் போட்ட மாதிரி தூங்கினாள்.

எழுந்து பார்த்தால் அவள் புக்ககத்தில் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். அவள் எழுந்ததைக் கண்டு சமையல்

காரி திட்ட ஆரம்பித்தாள். அந்தக் குரலைக் கேட்டு மாமியார் வந்து கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். மினி கண்களை அகல விழித்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியில், மாமியார் அவள் அப்பன் சரியான பாடம் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை என்று ஆரம்பித்தபொழுது, மிருண்மயி வேகமாகப் பக்கத்து அறையினுள் போய்க் கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

அபூர்வன் கூச்சம் பிடுங்கித் தின்ன, "அம்மா அவளை இரண்டு நாள் பிறந்தகம் அனுப்பினால் என்ன?" என்றான்.

"இதேதடா முன்னேயும் பார்க்கவில்லை; பின்னேயும் பார்க்கவில்லை" என்று அம்மா அபூர்வனை அதட்டினாள். ஊரில் இத்தனை பெண்கள் இருக்கும்பொழுது இந்த எரிமூஞ்சிக் கள்ளியைத் தெரிந்து எடுத்ததற்காக அவனைக் குத்திக் காட்டினாள்.

5

அன்றெல்லாம் வெளியே மழையும் புயலும்; உள்ளேயும் இதேபோலக் குழப்பம்.

மறுநாள் நள்ளிரவில் அபூர்வன் மிருண்மயியை மெல்ல எழுப்பி, "மினி, அப்பாவிடம் போகிறாயா?" என்றான். மினி கப்பென்று அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, "போவேனே" என்றாள். அபூர்வன் மெல்ல, "வா, நாம் இரண்டு பேரும் ஓடிவிடலாம். துறையில் படகு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்" என்றான்.

மினி நன்றி பொங்கும் உள்ளத்துடன் கணவனைப் பார்த்தாள். பின்னர்ப் பரபரவென்று எழுந்து உடை மாற்றிக்கொண்டு வெளிக் கிளம்பத் தயாரானாள்.

அபூர்வன் அம்மாவின் கவலையை நீக்கக் கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு, அவளுடன் வெளியே சென்றான்.

அந்த இருட்டில், தனிமையான ஊர்வழியில் முதல் முறையாக, ஆந்தரிகத்துடன் மினி தன் கணவனின் கையைப் பிடித்தாள். அவள் உள்ளத்தில் பொங்கும் ஆனந்தம் அந்த மிருதுவான கையின் மூலமாக அவள் கணவனின் ரத்தத்திலும் பரவிச் சிலிர்ப்பை எழுப்பியது.

படகு அன்றைய இரவே புறப்பட்டது. தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சி இருந்தும் மினி சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் உறங்கிவிட்டாள். மறுநாள் அல்லவா அவளுக்கு விடுதலை! ஆனந்தம்! இரு கரைகளிலும் ஊர்கள், சந்தைகள், வயல்வெளிகள், காடுகள்—இரு புறங்களிலும் எத்தனையோ படகுகள் போய் வந்து கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு சின்ன விஷயத்தைப் பற்றியும் ஆயிரந்தடவை கேட்டாள் மினி. இந்தப் படகில் என்ன இருக்கிறது. அவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்கள், இந்த இடத்தின் பெயர் என்ன—இந்த மாதிரி கேள்விகளுக்குப் பதில் அபூர்வனின் கல்லூரிப் புத்தகங்களில் கிடைக்காது. பி. ஏ., படித்த அறிவு இருந்தாலும் போதாது. நண்பர்கள் கேட்டால் வெட்கப்படலாம். அபூர்வன் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் சொன்னான். ஆனால் முக்கால்வாசி அவன் பதிலுக்கும் உண்மைக்கும் ஒற்றுமை இல்லை. எள் ஏற்றிச் செல்லும் படகைக் கடலைக் கொட்டை என்றும், பாஞ்ச்பேடேயை ராய்நகர் என்றும், முன்சீப் நியாய ஸ்தலத்தை ஜமீன்தார் மாளிகை என்றும் சொல்ல அவன் சற்றும் தயங்கவில்லை. இதையெல்லாம் உண்மை என்று எடுத்துக்கொள்ளும் பெண்ணின் மகிழ்ச்சியும் குறையவில்லை.

மறுநாள் சாயங்காலம் படகு குசீகஞ்ஜை அடைந்தது. தகர வீட்டில் சதுரக் கண்ணாடி லாந்தர் ஏற்றி

வைத்திருந்தது. ஈசான் மசும்தார், திறந்த உடம்புடன் நாற்காலியில் ஒன்றில் உட்கார்ந்து, தோல் பைண்டு செய்த பேரேட்டில் கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தான். இந்தச் சமயத்தில் இளந் தம்பதிகள் அறையினுள் நுழைந்தனர். மினி, "அப்பா" என்று கூப்பிட்டாள். அந்த அறையில் இதைப் போன்ற குரல் இதுவரை ஒலித்ததில்லை.

ஈசானின் கண்களில் நீர் பலபலவென்று உதிர்ந்தது. என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும், ராஜாவும் ராஜாத்தியும் போல வந்து நின்றார்கள். இந்தச் சணல் மூட்டைகள் நடுவே அவர்களுக்கு ஏற்ற ஆசனம் எப்படித் தயார் செய்வது என்று அவன் அறிவுக்கு எட்டவில்லை.

அப்புறம் சாப்பாடு. அதுவும் ஒரு கவலைதான். ஏழைக் குமாஸ்தா தன் கையிலேயே பருப்பும் சாதமும் சமைத்துச் சாப்பிடுவான். இன்று இந்த மாதிரி விருந்து நாளில் என்ன செய்வது?—எதை சமைப்பது? "அப்பா, நாம் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து சமைப்போம்" என்றாள் மினி. அபூர்வன் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான்.

அறையினுள் இடவசதி இல்லை; ஆட்களில்லை; சாப்பாட்டுக்குச் சாமான் இல்லை. ஆனால் சிறு சில்லியின் மூலம் நாலு மடங்கு வேகத்துடன் ஊற்றுப் பீறிடுவது போல, வறுமையின் குறுகிய வசதியின் மூலம் மகிழ்ச்சி முழு வேகத்துடன் பொங்கி வந்தது.

இவ்வாறாக மூன்று தினங்கள் கழிந்தன. இரண்டு வேளைகளிலும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஸ்டீமர் வந்து நிற்கும். எத்தனை ஆட்கள்! ஒரே இரைச்சல்!—சாயங்காலம் ஆனதும் ஆற்றங்கரையில் ஈ காக்கை இராது; அப்போது எவ்வளவு யதேச்சை. கேட்பார் கிடையாது. மூவருமாகச் சேர்ந்து, பல ஏற்பாடுகள் செய்து, தவறுதலாக ஒன்றுக்கு இன்னொன்றைப்

பண்ணினுர்கள். அப்புறம் மினி கைவளைகள் குலுங்க, மாமனுர் மாப்பிள்ளைகளுக்கு இலைபோட்டுப் பரிமாறினுள். வீட்டுக் காரியத்தில் பல தவறுகளைக் காட்டி மினியை ஏளனம் செய்வான் அபூர்வன். அதற்கு அவள் வேடிக்கையாகச் சச்சரவு செய்து கோபித்துக் கொள்ளுவாள். கடைசியில் இனி அதிக நாட்கள் இருக்க முடியாதென்று அபூர்வன் தெரிவித்தான். மினி, "இன்னும் சில நாட்கள் இருப்போமே" என்று கெஞ்சினுள். "அவசியமில்லை" என்ருன் ஈசான மசும்தார்.

விடை பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது, பெண்ணை மார்பில் அணைத்து அவள் தலையைத் தொட்டுத் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, "அம்மா, நீ உன் புக்ககத்தில் விளக்கேற்றி லட்சுமியாக இரு. என் மினியிடம் யாரும் தவறு கண்டுபிடிக்கக்கூடாது". என்ருன்.

மிருண்மயி அழுதுகொண்டே கணவனுடன் சென்ருள். ஈசான் வெறிச்சென்ற அறையினுள் போய் வழக்கம்போல மூட்டைகள் நிறுக்கலானுன்.

6

இந்தக் குற்றவாளிகள் இருவரும் வீட்டுக்கு வந்ததும், அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்களுடைய நடத்தைக்காக யாரையும் கடிந்துகொள்ளவில்லை. அவள் மனத்தை அழுத்திய இந்தச் சுமை வீட்டுக் காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது வெளிப்பட்டது.

கடைசியில் பொறுக்க முடியாமற் போகவே அபூர்வன், "அம்மா, கல்லூரி திறந்துவிட்டார்கள்; நான் சட்டத் தேர்வுக்குப் படிக்கவேண்டும்." என்ருன்.

அம்மா அலட்சியமாக, "உன் பெண்டாட்டியை என்ன செய்யப் போகிருய்?" என்ருள்.

"இங்கேயே இருக்கட்டும்."

"அதெல்லாம் வாண்டாண்டாப்பா. உன்னோடேயே அழைச்சிண்டு போ."

அபூர்வன் ரோஷத்திஞல் உள்ளம் புழுங்கி, "ஆகட்டும்; சரிதான்—சரி" என்ருன்.

கல்கத்தாவுக்குப் போக ஏற்பாடுகள் நடந்தன. போவதற்கு முன்ஞள் இரவு அபூர்வன் படுக்கைக்கு வந்து பார்த்தபொழுது மினி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

சட்டென்று அவன் உள்ளத்தை ஏதோ தாக்கியது. வருத்தத்துடன், "மினி, என்னுடன் கல்கத்தாவுக்கு வர உனக்கும் விருப்பமில்லையா?" என்ருன்.

"இல்லே."

"என்மேல் உனக்கு ஆசை இல்லேயா?" என்று கேட்டான் அபூர்வன். இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் வரவில்லே. பல தடவைகள் இந்தக் கேள்விக்கு அநாயாசமாகப் பதில் வரும். ஆஞல் ஒவ்வொரு சமயம் இதனுள் மனஸ்தத்துவ சம்பந்தமான சிக்குகள் இருப்பதால் சிறுமியிடமிருந்து பதில் ஒன்றும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

"ராகாலனே விட்டுப் பிரிய உனக்கு என்னவோ போல் இருக்கிறதா?"

"ஆமாம்" என்று பதில் சொன்ஞள் மினி.

இந்தப் பி. ஏ., படித்துத் தேறிய இளேஞனின் உள்ளத்தில் சிறுவன் ராகாலன்மேல் ஒரு பொருமை ஊசிபோலப் பொத்தியது. "நான் அநேக நாட்கள் வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்" என்ருன். இதற்குப் பதில் ஒன்றும் வரவில்லே. "ஒரு வேளே இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல்கூட ஆகலாம்" என்ருன். மிருண்மயி, "நீங்கள் வரும்பொழுது ராகாலனுக்கு மூன்று தகடு வைத்த ராட்சச கத்தி ஒன்று வாங்கிண்டு வரணும்" என்று உத்தரவு போட்டாள்.

அபூர்வன் படுக்கையில் சற்று எழுந்து, "நீ அப்போ இங்கேயே இருப்பாயா ?" என்றான்.

"ஆமாம். அம்மாவண்டை போய் இருக்கேன்."

அபூர்வன் பெருமூச்சு விட்டு, "சரி. அப்படியே இரு. நீ என்னை வரச்சொல்லி எழுதும் வரையில் வரப்போவதில்லை. மகிழ்ச்சிதானே?" என்றான்.

இதற்குப் பதில் சொல்வது அவசியம் என்று மிருண்மயிக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் தூங்கிவிட்டாள். அபூர்வனுக்குத் தூங்கப் பிடிக்கவில்லை. தலையணையை உயரவைத்து அதன்மேல் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

இரவு வெகு நேரம் கழித்துச் சந்திரன் உதயமானான். நிலவொளி படுக்கையின் மேல் விழுந்தது. அபூர்வன் அந்த ஒளியில் மிருண்மயியைப் பார்த்தான். அரசகுமாரியை யாரோ வெள்ளி மாயக்கோல் கொண்டு மயக்கி யிருப்பதுபோல் தோற்றியது. தங்கக் கோல் கிடைத்தால் நித்திரை செய்யும் அழகியை எழுப்பி மாலை மாற்றிக் கொள்ளலாம். வெள்ளிக்கோல் சிரிப்பு; தங்கக்கோல் கண்ணீர்.

விடிகாலையில் அபூர்வன் மிருண்மயியை எழுப்பி, "மினி, நான் போக நாழிகை ஆகிறது. வா, உன்னை உன் வீட்டில் விட்டு வருகிறேன்" என்றான்.

மினி படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும், அபூர்வன் அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டான். "இப்போது ஒரு வேண்டுகோள்: நான் பல தடவைகள் உனக்கு உதவி செய்திருக்கிறேன். இன்று போகும்போது எனக்கு ஒரு பரிசு" என்றான்.

மிருண்மயி வியப்புடன், "என்ன ?" என்றாள்.

"நீயாக அன்புடன் எனக்கு ஒரு முத்தம் கொடு."

அபூர்வனுடைய வியப்பான வேண்டுகோளையும் அவன் ஆழ்ந்த முகத்தையும் கண்டு மினி சிரித்தாள். சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு முத்தம் கொடுக்க முகத்தை நீட்டினாள். அருகில் சென்றதும், அடக்க முடியாமல் பக்கென்று சிரித்தாள். இந்த மாதிரி இரண்டு தடவை செய்தபின், வாயைத் தலைப்பினால் பொத்திக்கொண்டு ஓயாமல் சிரித்தாள். அதட்டலாக அபூர்வன் அவள் காதை நிமிண்டினான்.

அபூர்வனுக்கு ஓர் உறுதி உண்டு. எதையும் கொள்ளை யடித்துப் பெறுவது அவனுக்குப் பெரிய அவமானமாகத் தோன்றும். அவன் தெய்வம்போல, பெருமையுடன், தானாகக் கொடுத்த பரிசை ஏற்றுக் கொள்ளுவான். தன் கையால் எதையும் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டான்.

மிருண்மயி சிரிக்கவில்லை. அபூர்வன் அவளை விடிகாலையில் வேறு வழியாகப் பிறந்தகத்திற்குக் கொண்டு விட்டான். யோசித்துப் பார்த்தேன். அவளை என்னுடன் அழைத்துப்போனால் படிப்புக்குத் தடங்கல்; தவிர அவளுக்குத் தோழியரும் யாரும் இல்லை. நீதான் அவள் இங்கே இருக்கவேண்டாம் என்றாயே!—அதனால் பிறந்தகத்தில் விட்டு வந்தேன்" என்றான் அம்மாவிடம்.

மனத்தாங்கலுடனே தாயும் மகனும் பிரிந்தார்கள்.

7

பிறந்தகத்திற்கு வந்த மினிக்கு எதிலும் மனம் செல்லவில்லை. அந்த வீட்டில் எல்லாம் தலைகீழாக மாறி விட்டனபோல் தோன்றியது அவளுக்கு. பொழுது போகவில்லை. என்ன செய்வது, எங்கே போவது, யாருடன் பேசுவது என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை.

திடீரென்று வீட்டிலும், வெளியிலும் மனிதர்களே இல்லைபோல் அவளுக்குத் தோன்றியது. மத்தியான வேளையில் சூரியன் மறைந்த மாதிரி இருந்தது. இன்று கல்கத்தாவுக்குச் செல்ல அவளுக்கு இவ்வளவு ஆசை இருக்கிறதே. ஏன் நேற்றைய இரவு இல்லை? அது அவளுக்கே விளங்கவில்லை. தான் இழந்த பழைய வாழ்வை அனுபவிக்க அவள் திரும்பியபோது, அதன் சுவையே முற்றிலும் மாறி விட்டது.

ஓர் ஆளை இரண்டாக வெட்டினாலுங்கூட வெட்டுப்பட்ட இடம் தெரியாதவாறு வேலை செய்யும் வாளை, கைத்திறம் வாய்ந்த கம்மியர் தயாரித்தாரெனக் கதைகளில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். விதியின் வாளும் அதே போலத்தான். மிருண்மயியின் இளமை, யௌவனப் பருவம் இவைகளுக்கிடையே அது பாய்ந்தது. அது அவளுக்குத் தெரியாது. இன்று எவ்வாறோ அது அசைந்தது. இளமையின் அம்சம் யௌவனத்திலிருந்து விண்டது. மினிக்கு வியப்பும் துயரமும் மேலிட்டன.

பிறந்தகத்தில் அவளுடைய பழைய படுக்கை அறை அவளுடையதென்று தோன்றவில்லை. அங்கே இருந்த எல்லாம் வேறாக இருந்தன. அவளுடைய மனம் இன்னொரு வீட்டை நோக்கியது; வேறோர் அறையில் படுக்கை ஒன்றைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மிருண்மயியை அதற்கப்புறம் வெளியே யாரும் பார்க்கவில்லை. அவளுடைய சிரிப்புக் குரல் கேட்கவில்லை. ராகாலனுக்கு அவளைக் காண்டால் பயம். விளையாட்டின்மேல் அவளுக்குப் புத்தி போகவே இல்லை.

"அம்மா, என்னைப் புக்ககத்தில் கொண்டு விடேன்" என்றாள் மினி.

இந்தப் பக்கம், பிள்ளை பிரிந்து போகும்போது, அவன் முகம் கவலையுற்றிருந்ததை எண்ணி, [illegible] தாயார் வேதனையில் புழுங்கிப்போனாள். [illegible] கோபித்துக் கொண்டு மனைவியைப் பிறந்தகத்தில் விட்டு வந்தது அவளை உள்ளூர உறுத்தியது.

இந்தச் சமயத்தில் ஒருநாள் தலையில் 'கோம்டா' இட்டுக்கொண்டு, மினி வாடிய முகத்துடன் மாமியாரின் காலில் வந்து விழுந்தாள். மாமியார் அந்தக் கணமே, கண்களில் நீர்துளிர்க்க அவளைத் தன் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டாள். கணப்பொழுதில் இருவரும் ஒன்றுகூடினார்கள். மாமியார் மாட்டுப்பெண்ணின் முகத்தைக் கண்டு வியந்தாள். அவள் பழைய மிருண்மயியாக இல்லை. இத்தகைய மாறுதல் சாதாரணமாக எல்லாருக்கும் ஏற்படாது. இப்பெரிய மாறுதலுக்கு அமோக சக்தி அவசியம்.

மிருண்மயியின் குற்றங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிப்பது என்று மாமியார் நிச்சயம் செய்திருந்தாள். ஆனால் கண்ணுக்கெட்டாத ஓர் ஆள் சுருக்கமான வழியொன்றைக் கையாண்டு, மிருண்மயிக்குப் புதுப்பிறப்பு ஒன்றை அளித்துவிட்டார்.

இப்போது மீனு மாமியாரைத் தெரிந்துகொண்டாள். மாமியாராலும் மினியைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. மரத்திற்கும் கிளைகளுக்கும் உள்ள உறவு போல, வீட்டுவேலைகளுக்கிடையே அவர்கள் இழைந்தனர்.

பரந்த நோக்குடைய பெண்மையின் ஸ்வபாவம் மிருண்மயியின் உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஒவ்வொரு [illegible]ரையிலும் நிறைந்து விளங்கியது. அதனால் [illegible]ளுக்கு ஒரு வேதனையே மூண்டது. கார் கா[illegible] நீர் முகந்த முகில்போல் அவள் உள்ளத்தில் கண்ணீர் மல்கிய ஊடல் உலவியது. அந்த ஊடல் மிகுதியால் நிழல் கவிந்த அவள் கண் இதழ்கள்மீது ஓர் அபூர்வமான இருள் தயங்கியது. "எனக்கு என்னைத் தெரி